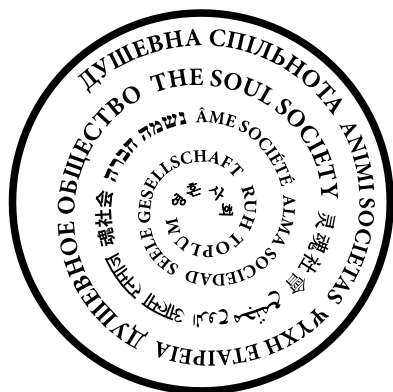

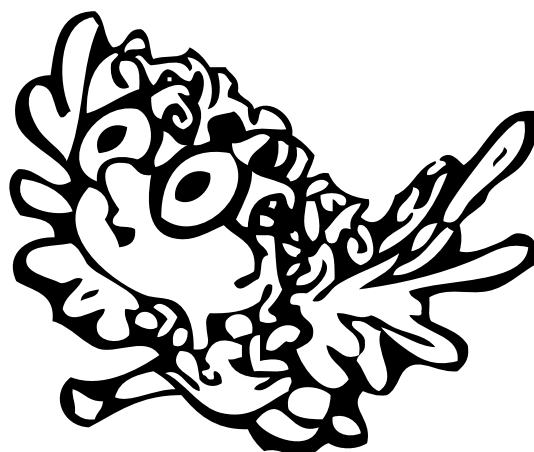
Юрій Шеляженко

РОЗУМІЮ.

ВІРУЮ.

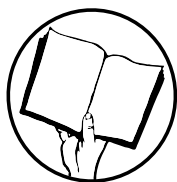
ЛЮБЛЮ.

Юрій Шеляженко

РОЗУМІЮ. ВІРУЮ. ЛЮБЛЮ.

ПРОПОВІДІ МІСІОНЕРА
РЕЛІГІЙНОЇ ВІРИ В НАЙВИЩУ ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ

Київ
Видавець Ю. В. Шеляженко
2013

УДК 29-287
ББК 86.39-43
Ш45

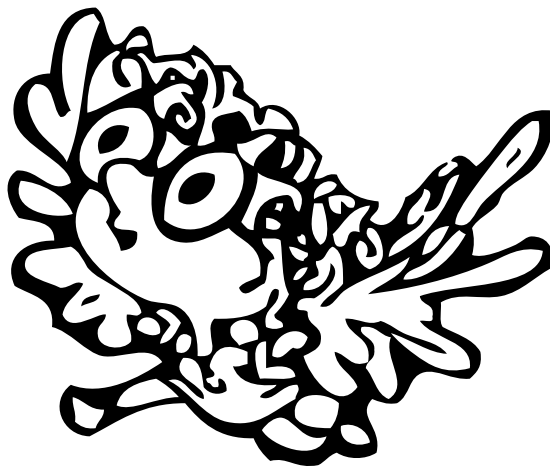
Шеляженко, Юрій Вадимович. Розумію. Вірую. Люблю. :
проповіді місіонера релігійної віри в найвищу цінність людини /
Юрій Шеляженко – К.: Шеляженко Ю. В., 2013. – 168 с.

Нашу релігію – віру в найвищу цінність людини – знавці оцінюють по-різному. Одні кажуть, що це новий релігійний рух, інші – ніби це філософська концепція або й зовсім «дурниця». Нас порівнюють з християнством, ісламом, буддизмом, атеїзмом, багаїзмом, езотерикою, шаманством, шарлатанством, сектантством і багатьма іншими загальновідомими явищами. Однак наша Українська Душевна спільнота не є церквою, мечеттю, синагогою чи відьомським шабашем, вона є самостійною релігійною громадою, що вічно існувала, існує та існуватиме окремо від усіх інших загальновідомих феноменів і водночас не втомлюється проповідувати єдність та добровільне узгодження всіх релігій та світоглядів на засадах суверенітету особистості, духовного правозахисту, свободи самовизначення кожної людської душі як одушевлення всесвіту, тотожності кожної людини з нескінченною вічною дійсністю з Божого благословення, з вірою в себе, з вірністю собі, заради володіння собою як всією повнотою суцього, радісного розвитку, універсального людського взаєморозуміння, творення добра і поборення зла, яким є приниження людини, заради безперервного здійснення досконалості людяного всесвіту.

Книга призначена для віруючих в найвищу цінність людини та усіх, хто зацікавиться релігією віри в найвищу цінність людини. Ми не нав'язуємо і не продаємо свої ідеї за ваші гроші чи любов, а лише пропонуємо скористатися ними для самостійного не залежного ні від кого самоудосконалення. Що б Ви не прочитали і як би Ви це не зрозуміли, ми віруємо, що особисте спілкування подумки з Богом кожної людини є істиною в останній інстанції, пріоритетнішою за все, що Ви коли-небудь дізнаєтесь чи відчуєте у дотику до людей, явищ та вчень, в тому числі й з цієї книги.

ISBN 978-966-97276-8-8

ІКАР

Коли я був малим, вперше побачив мультфільм «Ікар та мудреці» на екрані чорно-білого телевізора. Потім, звичайно, знайшов його на YouTube і передивився десятки разів. Це прекрасна притча про те, що мрії існують та чудеса трапляються завжди, що б там не казала скептично налаштована більшість.

Сюжет мультфільму простий: людина вчиться літати. Будує купу різних літальних апаратів, стрибає зі скелі, щоразу падає і щоразу видирається на скелю знову, «окрилена», готова до нового польоту.

Місцеві мудрагелі коментують польоти Ікара афоризмами, що одразу карбуються на могильних плитах та падають бідоласі на голову. Зрештою політ вдався, але натовп «забалакав» цю подію сіреничкими репліками і поховав Ікара під надгробком з написом «нічого нового». На завершення мудрагелі водять екскурсії до надгробка Ікара, вчать малечу своїм афоризмам, і раптом одна учениця (чи учень, неважливо) знаходить кілька пір'інок Ікара, замислюється та біжить до скелі вчитися літати.

Портрет цієї мрійниці ми розмістили на першій шпальті релігійного бюлетеня «Ідеаліст» та на обкладинці книжки, яку ви тримаєте в руках.

Ідеаліст – це людина, вірна собі. Для ідеаліста власні думки існують так само, як інші предмети; віра є вчинком; переосмислення світогляду є подвигом. Вірність собі робить людину власником всесвіту: свого внутрішнього світу, власної душі, Божого дару кожній людині; одушевленого зовнішнього матеріального світу, включаючи власне тіло людини та спільноту навколишніх людей. Ідеаліст дієво удосконалює всесвіт відповідно до Божественного одкровення, явленого у мріях.

Ідея вірності собі не є популярною, але то пусте. Ідеаліст живе своїм розумом. Відповідно до уявлень більшості українців, людина має бути вірною близьким, нації, державі, сім'ї, любові, Христу, кому завгодно і чому завгодно, окрім себе. Люди рідко згадують про просту істину, відому кожному ідеалісту: Бог є джерелом свободи, натхненням вільних душ, а не якимсь карикатурним диктатором. Свобода волі людини – це природне право, так само непорушне, як всі закони природи.

Чесць, гідність, самовдосконалення, мудрість, розум, добра воля рідко розглядаються як самостійні та безвідносні цінності. Більше цінується «нормальність» – вірність популярним стереотипам, моді, звичаям й традиціям. Але норма не завжди є найкращою з мислимих, і «ненормальним» ідеалістам доводиться міняти її. Справді, самовдосконалення ідеалістів стає тим дороговказом, який дозволяє суспільству не заблукати у темному лісі історії і не втонути у болоті догм.

Смішними є суперечки, що первинне – норма чи мрія, матерія чи ідея (курка чи яйце?). Порядок визначає людина. Так велів Бог.

ТІЛО – ВЛАСНІСТЬ ДУШІ, ДАРОВАНА БОГОМ

Я цілком належу собі, володію та розпоряджаюся собою на свій розсуд. Це включає повне і ексклюзивне володіння суб'єктивною реальністю та своєю душею як її частиною. Також це включає в себе володіння об'єктивною реальністю на умовах повного і ексклюзивного володіння своїм тілом і співволодіння усією іншою об'єктивною реальністю тією мірою, якою вона не привласнена іншими душами (Священне писання, розділ Організація, текст Декларація суверенітету особистості, 5)^о. Усвідомлюючи цю істину, треба вірно розуміти поняття «тіло». Адже у віровченні нашої релігії тіло не ототожнюється плоті.

Тіло – це частина об'єктивної реальності всесвіту, яка відповідає волі людини, належить людині. У тексті Креативний ідеалізм, 4 читаємо: «От принцип єдності ідеального з матеріальним. Кожна людина живе в двох світах – внутрішньому і зовнішньому. Внутрішній світ – суб'єктивне, мислиме, ідеальне буття, що існує в залежності від волі людини. Зовнішній світ – об'єктивне, відчутне, матеріальне буття, що існує незалежно від волі людини, хоча може відповідати волі людини з трьох різних причин: завдяки зусиллям людини, коли воля продиктована відчуттями або випадково. Обидва світи для нас однаково реальні та важливі. Обидва світи – ідеальний та матеріальний – взаємопов'язані та складають разом універсальну реальність, всесвіт». Тіло – частина цієї універсальної реальності, підвладна людині. Тіло – вся приватна власність людини: душа і

^о Священне писання віри в найвищу цінність людини публікується як додаток в кінці цієї книжки (стор. 98-165).

свідомість, думки і воля, мізки та кров, оселя, участь у спільнотах, творіння і здобутки, багатство, досягнення, статки, честь, слава, влада. Особисті вигоди від договірних відносин з людьми – це частина тіла. Чиєсь самозречення, сліпа покора і довіра – частина тіла. Чиясь передбачувана агресія, якою можна маніпулювати – частина тіла. Безумною любов'ю, безумною ненавистю, безумним слідуванням стадному інстинкту дехто віддає себе в нашу владу, і плоди цих безумств також стають частинами нашого тіла. Однак людина – не тіло, а душа. У це ми віримо, утверджуючи найвищу цінність людини. Бог дарує усім людям однаково досконалі душі і однаково радісно спілкується з молодими і старими, з жінками і чоловіками, з білими, жовтими і чорними (а може, і з зеленими людьми на інших планетах), з багатими та бідними, з громадянами усіх націй, з членами усіх сімей та організацій, з віруючими всіх релігійних конфесій.

В кожному місці всесвіту кожна душа однаково чітко чує гучний заклик Бога до утвердження найвищої цінності людини, творення добра.

Ми кажемо, що людина – це душа, бо людина є людиною, оскільки Бог дарує себе кожній людині у формі душі. Людина може одушевляти будь-що дійсне і уявне силою віри. Душа ідеальна і досконала, тіло матеріальне і недосконале. Душа важливіша за тіло. Тіло може бути яким завгодно: Бог нехтує тілесними відмінностями, коли ми спілкуємось з Богом (Священне писання, розділ Осмислення, текст Діалог, 37, 38). Слід розуміти, що недосконалість тіла є лише об'єктивним, матеріальним аспектом буття. Тіло недосконале і гріховне лише тою мірою, якою не одушевлене. Причому одушевленість означає не просто включення душі у тіло, але й підвладність тіла душі, самоконтроль. Те, що тіло включає в себе душу і підвладне душі, не гарантує захисту від зла, того ж безумства, хвороб, смерті. Захист від зла має постійно будуватися свідомими зусиллями, доброю волею і мудрими задумами, саморозвитком, самозахистом, самообмеженням. Ми відповідальні перед Богом за володіння

собою, і якщо свідомо втрачаємо добру волю та піддаємося спокусам безумства – це наш найбільший гріх.

Життя душі вільне від безумства, бо має сенс, тому в міру своєї одушевленості тіло є добрим, прекрасним, досконалим.

Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя. Прокидаючись від сну розуму в буденній метушні, я чую голос своєї безсмертної душі (Священне писання, розділ Одкровення, текст Символ віри, 2, 46).

Тіло досконале у якості досконалого початку, який не має меж, в тому числі, символізує єдність людини з усім сущим, зі всесвітом – тілом Бога.

Ідея досконалого початку – це приватний апокаліпсис, за допомогою якого кожна людина може визнати і спокутувати свої гріхи та рухатись далі, воскреснувши, як вільна душа. Звісно, далі теж будуть нові гріхи, які також слід буде спокутувати. Тому кожна людина має систематично творити у своїй свідомості індивідуальний кінець світу, аби не зупинятись у розвитку. Визнання сущого чистим аркушем – це акт одушевлення. Добра воля душі перетворює будь-яке матеріальне тіло, попри зримі недосконалості, на стартову позицію розвитку.

Досконалий початок не даність, а власний вибір людини, що прагне розвитку. Цей вибір продиктований одкровенням, спілкуванням з Богом, об'єднанням з Богом.

Бог завжди поряд; завдяки спілкуванню з Богом, єдності з Богом ми володіємо собою, проявляємо добру волю.

Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу, каже Бог; от чистий аркуш, чистота якого наповнена душею; я творю його своєю доброю волею; я є добро; я є всесвіт. Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра (Священне писання, розділ Одкровення, текст Досконалий початок, 1, 6, 9-10, 19, 27).

ВІРА В СЕБЕ – ЦЕ ЧЕСТЬ

Ідея людської віри в себе як безперечної чесноти є ключовою для розуміння священних істин релігійного віровчення про найвищу цінність людини. Віра є силою душі, віра робить людину творцем (Симв. 9, 14). І наша віра не була б істинною вірою, якщо б її фундаментом були якісь ілюзії чи обман, а не свята правда, очевидна, безперечна, підтверджена словом Божим: довіряти собі, покладатися на себе – розумно і радісно.

Чесність, правдивість, відвертість є вірністю собі, послідовністю та зібраністю у думках, словах і діях. Чесність є вірністю традиції, бо традиція належить людям; погоджуючись із традицією і водночас створюючи власну традицію, засновану на своєму світогляді та добрій волі, людина творить традицію та володіє традицією. Кожна без винятку людська доля є традицією, безцінним уособленням історичної пам'яті та приватним острівцем часу. Честь, тобто, дотримання морального принципу справедливої чесноті у думках, словах та діях людини – це квінтесенція душевності, традиція людської вірності собі, що визнається в усіх культурах світу і не може не визнаватися будь-якою розумною людиною, бо честь є сутністю розуму, а безчестя є проявом безумства. Честь є волею Божою, втіленою у душі людини під час творення всесвіту Богом; тому віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі (Симв. 33). Чесність кожної людини спонукає нас поважати інакомислячих тою мірою, якою вони

дотримуються власної честі. Саме чесність підказує нам визнати, що в усіх релігіях та моральних доктринах, включаючи християнство, іслам, іудаїзм, буддизм, індуїзм, синтоїзм, в анімістичних («язичницьких») віруваннях наших предків, в атеїстичному світському гуманізмі та інших віровченнях і етичних системах є священні зерна правди, висловлені не нашими, а своїми словами, але істинні та священні, оскільки чесні.

Чесність несумісна з агресією. Коли ми піддаємося спокусі заперечення, протиставлення свого чужому, цим втрачаємо честь і сповнюємося гордині, впертості, безумної войовничості. Чесність є вічним нагадуванням людині, що одна тільки правда є достойним дороговказом на життєвому шляху. Чесність потребує розвитку, бо ніяка правда не є остаточною. Адже люди постійно спілкуються з Богом подумки і отримують дари нової правди у священному Божественному одкровенні.

ЦІЛЬНІСТЬ БУТТЯ

Я є всесвіт. Так сказав Бог у Священному писанні (Дос. 9). Бог сказав також: щоб по-справжньому зрозуміти Священне писання, слід, читаючи його, ставити себе на місце автора (Діал. 30). І, керуючись Божими настановами, кожна душа, що вірує в найвищу цінність людини, має усвідомлювати себе як всесвіт.

Оскільки відчуття часто обманюють нас, декому може здатися смішною, а декого розгнівить, обурить щира упевненість кожного істинно віруючого в тому, що всесвіт тотожний людині.

Однак душевність людини полягає в здатності володіти відчуттями, підкоряти їх добрій волі розуму, мислити тверезо незалежно від почуттів і спрямовувати почуття в русло мудрих задумів, благословених у безпосередньому спілкуванні кожної людини з Богом.

Тож, якщо ви помилково звикли вважати всесвіт чужим для себе, згадайте просте почуття цікавості зі свого дитинства, інтерес до світу, прагнення розширити межі знаного та доступного, наче все буття є твоєю власністю. Так і є! Силою волі відроджуй в собі прекрасне почуття любові до всесвіту, і цим здійсниш божественний акт одушевлення буття, зрозумієш небайдужість всесвіту (Гарм. 13) та усвідомиш цільність буття – священний союз людини з всесвітом. Якщо ж недосконалі почуття заважають визнати всією душею, повірити у просту істину, викладену трьома словами Божими – «Я є всесвіт» – звернись до розуму та замислись над походженням самого слова «всесвіт».

Одним словом людина здатна назвати все, що тільки існує. Що спільного між такими випадково обраними

речами, як, наприклад, зірка, дерево, думка, яблуневий цвіт, майбутнє, гора, море, друзі? Спільним є те, що ці речі є частинами всесвіту. Всю безмежність різноманітних предметів, відчутних та вигаданих, одушевлених та неодушевлених (що не заважає нам за бажання поетично одушевити їх), а також все небачене і немислиме, все буття в його неозорій величині того що є, що сталося і що станеться, усю вічну нескінченність буття людина висловлює в одному слові: всесвіт.

Хіба це не тріумф людської віри в себе – одним словом «всесвіт» об'єднати відоме з невідомим, своє з чужим, минуле з майбутнім?

І, насолоджуючись повнотою слова «всесвіт», спитай у Бога: якщо я нарікаю буття іменем «Всесвіт», якщо всесвіт є моїм буттям, чи правда, що істинним іменем всесвіту є «Я»?

Бог підтвердить це у одкровенні, дарованому тобі, як вже підтвердив у Священному писанні, коли сказав людині: «твоє буття належить тобі» (Дол. 10).

Хай не заважає тобі спілкуватися з Богом почуття недосяжності істини. Це зневіра у собі, тобто, гріх безвір'я (Симв. 26), від якого слід звільнити свою досконалу душу. Нема в світі нічого вищого за людину, бо людина є цілим світом. І Бог – це людина: простий, по-своєму зрозумілий для кожної душі, істинний зразок людського самоудосконалення.

ПРОСТІР ЛЮБОВІ

Бог каже: буття є чистий аркуш (Священне писання, розділ Одкровення, текст Досконалий початок, 3). Що означає «чистий аркуш»? Невже це порожнеча? Звісно, ні, бо далі Бог пояснює: чистота цього аркуша наповнена душею (Дос. 6).

Чистим аркушем є цілісна вічна дійсність, одушевлена безмежною людською доброю волею як даром Божим. Це наш душевний простір, наш простір любові, тому що ідея чистого аркуша базується на особистій закоханості віруючих у кожен клаптик, кожную мить прекрасної життєвої дійсності.

Для того, щоб життя було радісним, ми свідомо створюємо собі досконале життєве середовище в усьому, аж до дрібниць.

Окреслюючи коло друзів, відносин та домовленостей, ми будуємо свою душевну спільноту, власне соціальне середовище.

Виявляючи гідні довіри джерела інформації та фундаментальних знань, ми створюємо власний інформаційний простір.

Обираючи літературу, музику, інші забавки для розваги, утилізуючи негідні почуття та розвиваючи гідні, ми створюємо власний емоційний простір та формуємо собі незмінно добрий настрій, спрямованість на творчий розвиток власного всесвіту.

Щоб виголосити вдалу проповідь, я заздалегідь визначаю ідеї цієї проповіді, підбираю цитати зі Священного писання, планую текст.

Так і формується творче середовище, безмежно перспективний простір, в якому легко і приємно

працювати задля досягнення поставленої перед собою мети. Бо цим простором ми володіємо з Божою допомогою. Ми віруємо, що Бог являється у добрій волі кожної людини.

Наш простір, наш чистий аркуш є простором любові, бо в ньому замість боротьби панує щедрість, замість протиставлення – узгодження, замість догми – творчість, замість змагання – співпраця та спілкування, замість інерції звички – енергетика фантазій.

Будуючи свій життєвий простір, ми керуємося Божою заповіддю: «не твори собі ворога» (Люб. 15). Наш чистий аркуш не містить протилежностей, бо кожна його точка любя нам.

Звісно, є інакомислячі та іншовірці, що йдуть в бій проти всіх, починаючи з себе, в ім'я любові (Люб. 7). Що ж, дай Боже їм колись завоювати себе! Чи не в цьому сенс їхньої нескінченної війни? Але їхній боротьбі заради боротьби, їхньому сповненому гордині протиставленню своєї «норми» всім інакшим нормам нема місця в нашій душевній спільноті, у священному просторі любові, створеному божественною силою віри в найвищу цінність людини.

ОДУШЕВЛЕННЯ ВЛАДИ

Людина понад усе, сказано в Священному писанні (розділ Одкровення, текст Символ віри, 7). Людина є душа в центрі всесвіту. Сказано також: одушевляй суще, бо така воля Бога, бо істина пробуджується в душах (Священне писання, розділ Оповідання, текст Гармонія, 7).

Дехто шукає істину не у власній душі, а очікує компетентного, авторитетного рішення влади про істину (влади – в широкому сенсі: лідерів, експертів, наставників, батьків, старійшин). Але владу ми теж одушевлюємо самі.

Що є священний суверенітет особистості, дарований Богом кожній людині, як не влада над собою?

Віра, мрії та моральні принципи, розум людини – це законодавча влада. Добра воля, що втілюється у добрих вчинках людини – це виконавча влада. Оціночні судження людини – це судова влада.

Ці три гілки влади міцно вкорінені у кожній людській душі завдяки верховенству права, найвищого права – природного права.

Коли деякі матеріалісти висловлюють сумнів у здатності людини самотійно давати собі раду, вони забувають, що Бог благословив людей бути вірними собі та створив три вищі інстанції для перевірки правильності самотійних рішень людини: перша інстанція – суд совісті, яка є голосом Бога, що нагадує кожній людині про добро та допомагає уберегтися від зла; апеляційний суд наслідків дій; касаційний суд перспектив розвитку. Володіючи собою, людина враховує мудрість інших людей, свій та чужий життєвий досвід і знання. Кожна людина є живою традицією власного світогляду, власної долі й доброї волі.

Матеріалісти кажуть, що не можна жити в суспільстві і бути вільними від суспільства. Споглядаючи силу масовості, котра (як і все матеріальне) однаково може бути інструментом поневолення чи інструментом звільнення, вони відволікаються від істинної суті кожної людської спільноти – душевності.

Їм навіть не спадає на думку сказати собі: «Суспільство – це я; бути вільним від себе не можна за визначенням».

Адже воля – це вірність собі.

Все суспільство є договором вільних людей про солідарне життя та співпрацю.

Суспільство належить людям, що домовились про спільне благо.

Вірність договору – це вірність собі.

Найпростіший договір – згода з собою, організованість людини, декларування самотійності: суверенна особистість є первинною формою спільноти, самопроголошеною інституцією вірності собі суверенної людської душі.

Суспільство теж спільна душа людей.

Отак, володіючи собою, я володію суспільством.

МУДРІСТЬ І СИЛА ПОСМІШКИ

Зараз я напишу дещо несподіване.
Готові?

Один у полі радіє волі!

Знаю, ви посміхаєтесь.

Це, звичайно, жарт на тему затертого до дірок прислів'я про силу масовості («один у полі не воїн»). Весело і правильно підкреслювати просту істину: одна добра, вільна душа варта сімох армій.

Згадаємо слово Боже з такого приводу.

Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа. Як можна сумніватись у існуванні душі? Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру! Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини. Віра робить людину творцем. З вірою я стаю краще. Віра міняє світ. Посміхнись! (Священне писання, розділ Одкровення, текст Символ віри, 9-17).

Отже, для нас, віруючих в найвищу цінність людини, посмішка – священна.

Йдеться про добру посмішку, не насмішку. Насмішка принижує людину, це пісня злодіїв та забіяк, вкрадена радість, свято за чужий рахунок. Кепкування та глузування є негідною пародією на доброзичливу усмішку.

Добра посмішка випромінює віру, допомагає людині переступити через страх, біль, нудьгу, гіркоту. Сила посмішки одушевляє світ і утверджує найвищу цінність людини, творить добро.

Посмішка – супутниця щастя та задоволення.

Якщо вам бракує віри, ви можете обуритися: навколо безлад та свавілля, всі ходять, не піднімаючи очей від підлоги, настроїй препоганий, здоров'я таке, що можна позаздрити мертвим, то про яке таке щастя ти, великодушний добродію, смієш торочити, не знаючи собачого життя мого!?

А я вислухаю це з посмішкою, і моя посмішка означатиме, що я, зі всією повагою до вас, сміюся над такими настроями та показую вам приклад, як треба ставитись до неминучих нападів безвір'я. Звісно, що з посмішкою.

Смійтеся над собою, більше того, запросіть Бога до цієї забавки, беручи в руки Священне писання у хвилини нудьги. Бо ж сказано: читай символ віри; думай, мрій, черпай натхнення з символу віри; коли страшно, гірко, нудно, долаючи розчарування, хворобу, безсилля, коли віра слабшає – читай символ віри!

Душа – господар почуттів. І мудра посмішка засвідчує цю силу душі. З посмішкою навіть чужі образи легко прощати, бо кривдники принижують, перш за все, самих себе.

Ми створені Богом не для того, щоб воювати, а для того, щоб володіти собою, маючи на увазі істину досконалого початку: я є всесвіт.

Щасливі й благословенні ті, хто радіє волі!

«АРХЕТИПИ» І «МІКРОЧІПИ»

Відстоюючи свій суверенітет особистості, нам часто доводиться чути різноманітні міфи про те, що, нібито, людина не самодостатня і не може належати собі. Серед таких міфів трапляються і явні казочки, і переконливі «наукові» та «філософські» розвідки.

Наприклад, добродій С. звертається до всіх вітчизняних і міжнародних органів влади, запевняючи, що ним маніпулюють спецслужби через вживлені йому в голову мікročіпи. Він «привертає увагу до проблеми», вимагає заборонити використання мікročіпів для контролю над психікою людей. Звісно, всі розуміють міфологічний характер його оповідання.

Однак, не сприймаючи всерйоз «вживлені мікročіпи» добродія С., багато розумних людей сліпо приймають на віру ідеї З. Фрейда та К. Юнга про те, що основою життя індивіда, буцімто, є інстинкти. Вони щиро вірують, ніби особистість людини – в тому числі, їх власна особистість – є «продуктом соціуму», «вродженими психічними структурами» «неусвідомленого колективного» або так званими архетипами. Ця абсурдна віра не є наукою. Це стадна ідеологія, що принижує людину, бо недосконалості тіла приписує досконалій душі.

Справжня наука виявляє і вивчає конкретні явища – в тому числі, звісно, недосконалі інстинкти, характерні для

матеріального тіла – даючи кожній людині інструменти для самоудосконалення, розуміння своїх інстинктів, керування ними та подолання їх недосконалостей. Наукові знання допомагають людині володіти собою, користуючись силою розуму, знаходити сенс життя у пізнанні та свідомому творенні кращого «я», досконалої душі, власниці недосконалого матеріального всесвіту.

Будуючи співпрацю з іншими людьми на основі стереотипів про «неусвідомлене колективне», послідовники З. Фрейда та К. Юнга піддаються спокусам морального матеріалізму та стадних інстинктів.

Моральний матеріалізм – рецепція звичаїв та звичок як імперативу, підміна ідеального морального критерію праведності утвердження найвищої цінності людини примітивним критерієм належності до певної групи, «еліти» «своїх», і культом формалізму, «нормальності», подібної до «мікрочіпів» добродія С.

Відмовляючись від мети самостійного, автономного самоудосконалення людини на користь химерного «удосконалення суспільства» за маніпулятивними схемами формування штучних особистостей, наче вирощених в пробірці за примхою «покращувачів, вчителів, суддів та експертів з питань людської натури», професіоналів у дрібницях та профанів у нескінченності з одноклітинними примітивними сенсами життя, що обмежуються стереотипним набором потреб та бажань, навіюючи собі та іншим почуття власної мізерності під виглядом «вищої істини», вони дозволяють інстинкту стадності руйнувати свій розум, домінують і чинять зло. У Священному писанні (Діал. 54) прямо сказано про це, і Бог радить також: відмежуй свідомість від зла, реалізуй свій суверенітет особистості (Діал. 66).

Вільна душа (Симв. 26) перемагає зло «архетипів»!

ІСТИНА ОДНА

Бог є істина і суть, сказано в Священному писанні (Бож. 5); ще сказано: єдина істина – це досконалий початок (Діал. 24), білий аркуш буття, на якому ми бачимо межі всупереч його безмежності, але віра у єдність та чистоту аркуша стирає ці межі (Дос. 3, 4, 11). Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра (Дос. 27). Так заперечення істини, торкаючись її, обертається ствердженням істини.

Істина одна для всіх. Істина одна завжди і всюди. Істина одна в усьому. Істина одна, хоч про неї думають і кажуть що завгодно. Відкидаючи її – приймаєш її; воюючи з нею – перемагаєш себе.

Істина – досконале, беззаперечне буття; його бездоганність забезпечується визнанням дійсності небуття. Тому проповідникам істини нема сенсу конкурувати і сперечатися, хіба що для розваги, для сміху, бо посмішка теж укріплює віру (Симв. 12). Істина є істиною, бо їй ніщо не протистоїть.

«Де межа між небуттям і буттям, добром і злом, мною і всесвітом?» – питає Бог у Священному писанні. Далі відповідає: що є, того нема, бо з того, чого нема, твориться те, що є (Дос. 8).

Замислимося: у чому полягає моє небуття? Кажуть, двічі в одну річку не ввійдеш. Так само і я не стою на місці, я завжди рухаюсь, прагну бути кращою людиною. Кажуть, не можна жити сьогоднішнім днем; але ж у минулому життя вже закінчилося, а у майбутньому ще не почалося. Тому нема життя як сліпої покори плинові часу, моє життя – це підсумок здійснення моїх задумів.

Я існую тоді, коли мислю; уві сні я не мислю, отже, уві сні я не існую.

Матеріалісти бачать моє тіло і не хочуть бачити мою душу, але я є душа, тому для них я не існую.

Взагалі, ми часто не існуємо такими, якими нас помилково бачать інші люди.

Без віри у реальність небуття як розвитку буття неможливе пізнання істини. Лише безумці доводять обмеженість буття відчуттями і поглядами, а то й шукають у Бога групові чи статеві ознаки, рахують богів, злісно прагнуть обмежити Бога пустою балаканиною про його, нібито, недосяжність для людини, воюють з інакомислячими.

Багато спільнот по суті є домовленостями про єдність думок та задоволення почуттів, бо це найпростіша мета співпраці людей. І хоча це добра мета, істина включає в себе й заперечення такої мети: задум нової реальності окрім спільної, явної.

Реальність легко розвинути, перетворюючи відчутне й мислиме на символічне.

Хіба не походять абстрактні поняття душі, духу – від дихання як ознаки життя; погляду, світогляду – від мислених образів побаченого очима?

Узагальнюючи, фантазуючи, ми долаємо межі й недосконалості відчутного буття, творимо прекрасну, досконалу суб'єктивну реальність, яка постійно надихає нас творити добро і удосконалювати всесвіт, власність душі.

ЯК СТАВИТИСЬ ДО БОГОХУЛЬСТВА?

Богохульство – один з гріхів, перерахованих у Священному писанні, розділі Осмислення, тексті Діалог, 48, де Бог тлумачить людям сутність зла. Богохульство може виявлятися у безумному прагненні безпосередньо принизити Бога або висловити зневагу до релігійної віри в найвищу цінність людини, до віруючих.

Приниження людини і Бога є безумством, яке насправді принижує лише безумця (Священне писання, розділ Одкровення, текст Божественне одкровення, 21).

Отже, богохульство – наслідок недосконалості світогляду тих, хто нехтує спілкуванням з Богом та не бачить сенсу у досконалих ідеях слова Божого, дарованих у Священному писанні.

Віруючим в найвищу цінність людини не слід плутати богохульство з інакодумством або сповіданням іншої доброї релігії. Адже Бог заборонив нам зневажати вірою і переконаннями інших людей (Люд. 4.7). Більше того, моральна максима Символу віри, 39 вказує нам, сповідуючи свою релігію, поділяти віру кожної людини, поважати кожну релігію, що утверджує цінність людини. При цьому, звісно, слід пам'ятати принцип Божественного одкровення, 20: хто вважає, що Бог принижує людину, той принижує Бога і людину, такі злі переконання не можна поділяти. З посмішкою – адже посмішка є одним з джерел і обрядів нашої віри (Симв. 17, Рит. 8) – слід зазначити (і це свята правда), що у переліку різних шляхів до істини, наведених у Священному писанні, тексті Діалог, 12 значиться не тільки наука, віра, філософія, не тільки традиційні релігії, такі, як християнство, іслам, буддизм, індуїзм, іудаїзм, синтоїзм, тощо, але й навіть... атеїзм, котрий, за словом Божим, є досконалим як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Таким чином, до атеїстичних формул на зразок «Бога нема» віруючим слід ставитись з розумінням (а також, безперечно, з посмішкою) і не сприймати їх як богохульство, оскільки навіть такі твердження можуть бути спричинені розумною і правильною спробою суверенної особистості звільнитись від забобонних, принизливих для людини стереотипів.

Богохульство не може бути розумним, богохульство завжди є проявом недосконалості почуттів. Не слід піддаватися спокусі інстинктивно реагувати агресією на богохульство. Суверенітет особистості має залишатися непорушним навіть у тому разі, якщо богохульство

виявилося влучним і викликало певну зневіру. Бог каже: коли страшно, гірко, нудно, долаючи розчарування, хворобу, безсилля, коли віра слабшає – читай Символ віри або Священне писання в цілому; думай, мрій, черпай натхнення зі Священного писання (Рит. 2). А в Символі віри сказано, що вільна душа, знання, віра і мудрість тріумфує у сутичках зі злом (Симв. 26), в тому числі, перемагає зло богохульства.

Які б почуття не викликало богохульство, слід володіти собою відповідно до поради Божої у Священному писанні, розділі Осмислення, тексті Діалог, 66. Відмежуй свідомість від зла! Зрештою, всесвіт – чистий аркуш (Священне писання, розділ Одкровення, текст Досконалий початок, 1), і дивитися на нього слід саме так: як на чистий аркуш. Хай безумці зловтішаються своїми богохульствами, думаючи, що їм вдалося образити Бога чи віруючих. Ми ж побачимо лише чистий білий аркуш там, де вони старанно вимальовували свої непристойності під дією недосконалих почуттів.

ЧИСЛА І СТАТУСИ ВИЗНАЧАЄМО З ВІРОЮ МИ САМІ

Є люди, які користуються своїм розумом, щоб рахувати та порівнювати, але гучно зрікаються віри. Це дивовижна манера вірити в себе. Вони обчислюють розміри, масу, координати, пізнаючи природу речей. Вони вбачають статуси, категорії, структуру у суспільних явищах. Але вони не бачать сенсу ідеї найвищої цінності людини.

На відміну від нас, віруючих в найвищу цінність людини, вони не цінують своє суб'єктивне буття в центрі всесвіту.

Ми завжди бачимо життя в світлі цінностей та пріоритетів, керуємось тим, що для нас важливо. Ми вважаємо, що найвищою цінністю є людина. Для нас людина як добра душа є головним пріоритетом.

Однак, коли ми цитуємо Символ віри («Людина понад усе!» – Симв. 7), у відповідь чуємо, що є речі, важливіші за людину.

Комусь легше дивитися, слухати, торкатися, лизати, винюхувати, тобто, давати волю відчуттям, ніж мислити, уявляти, згадувати, розраховувати та прагнути, тобто, давати волю розуму.

Вони свідомо обирають пріоритетом легкий шлях безумства. Вони кажуть: відчувати легко і природно, а думати тяжко, від складних думок болить голова. Почуття заважають їм володіти собою, але вони не приборкують свої почуття з такою наполегливістю, як це робимо ми.

Ми знаємо, що мислити з вірою – це радість.

Уява, спрямовувана розумом та доброю волею, є нескінченним джерелом корисних знахідок.

Нам допомагає володіти своїм розумом і своїми почуттями ідея досконалого початку, безмежності людської душі.

Не число, а душевність наближає до істини, сказано в Священному писанні (Діал. 10). Прирівнюючи людину до всесвіту (Дос. 9), Священне писання оголошує особистість найбільшим числом. А визначення душевності як найвищої цінності людини є присвоєнням людині найвищого статусу, вершини ієрархії статусів буття.

Усвідомлення пріоритету досконалої ідеї над недосконалою матерією – основа основ нашої релігії.

Ми творимо числа і творимо статуси, володіємо собою, самотійно визначаємо власну долю, свідомо і розумно міняємо світ на краще. Бо ми – люди, і все нескінченне буття належить нам.

У ПОЛОНІ НАТОВПІВ, ЧЕРГ ТА ПРОБОК

Велику частину життя ми прошовхуємося через беззмістовні скупчення тіл. До стадності нас привчають з дитинства, «формуючи», як на конвеєрі, не індивідуальний розум, а зігнаних у «класи» та «групи» покірливих слухачів. Якщо й після цього нам вдається зберігти допитливий творчий розум новоселів землі, решту життя ми змагаємося за увагу та схвалення широкої громадськості, ніби це справді потрібно для реалізації наших добрих ідей. А коли ми чесно кажемо, що самотність є щастям і можна прекрасно жити, уникаючи натовпів, мовчазний натовп слухачів, наче по команді, робить вигляд, що не почув нас і навіть слухати не хоче цих ненормальних, антисоціальних одинаків. Як не дивно, саме наші вимоги жити по-людськи «виявляються»

антисоціальними. А звичка перетворювати суспільство у безумне стадо, що від ранку до ночі понуро стоїть у чергах без найменших сподівань на повагу до людської особистості, підноситься до статусу мало не вічної культурної традиції!

Кожне принизливе скупчення людей має свою причину. Щоб боротися з натовпами, слід зрозуміти ці причини. Слід розрізняти зло стихійних та організованих натовпів. Стихійні натовпи скупчуються внаслідок відсутності доброго задуму з організації життя людей, а організовані натовпи створюються внаслідок свідомої неповаги до людей організаторів натовпів. Розглянемо кілька прикладів.

Пробки на дорогах – стихійний натовп, пов'язаний з тим, що люди продовжують купувати індивідуальний автотранспорт і їздити на ньому в один і той же час з дому на роботу та з роботи додому. Вони знають, що дороги перевантажені, але звичка марнувати життя в натовпах гасить відчуття нестерпності вистоювання в пробках. Мати свою машину – це нормально, стояти в пробках – це нормально. Дурість, назагал визнану нормою, часто вважають вищою за критику навіть розумні люди, бо стадне дитинство «навчило» їх не сперечатися з колективом. Страх замислитись, чесно зважити всі обставини і визнати злом поведінку більшості, є інстинктивним. Щоб зрозуміти і перебороти цей принизливий інстинкт «нормальності», варто прослідкувати його походження, вкорінене у неусвідомленому минулому. Мало хто згадує та аналізує жах та сором прив'язки особистості до маси в дошкільному та шкільному віці, трагічні розправи організованих натовпів безправної малечі над інакшими, «занадто розумними», однолітками, спровоковану поведінкою дорослих вчителів та наставників. Адже наші «вихователі»

безглуздо любили слухняність дітей і перетворювалися на стихійне лихо та виміщали свій гнів на всіх підряд, коли хоч одна душа наважувалася заперечити їх накази і оголосити, що має власні плани, які книжки і газети читати, чому вчитися, як жити.

Так само наші політики та чиновники ставляться до українського народу, як до поганих, неслухняних дітлахів. Навіть опозиція жене своїх прихильників на масові мітинги, де нічого путнього не відбувається, а люди просто марнують час у натовпі. Що вже казати про владу, яка не тільки ігнорує зацікавленість незалежного індивідуума у особистому розвитку, але й умовляє, переконує, примушує його приєднуватися до контрольованих натовпів та бажати для себе не більше, ніж бажають ці тисячі тіл з пустими очима. А вже той мізер, на зразок «мінімальної зарплати», обіцяє дати без будь-яких зусиль рости і розвиватися з боку людини, просто у винагороду за ідіотичну «самопожертву». У молодості розмножуйся та працюй, де накажуть і не більше, ніж накажуть, щоб ніхто не подумав, що тобі більше за всіх треба. У старості глуши розум горілкою, щоб не було спокуси підбивати гіркі підсумки, відволікати молодь від «норми» критикою життя без сенсу. Приймай на закуску подачки, вклоняйся благодійникам і радій. От і весь ідеал «соціальної держави».

Можновладці не хочуть визнавати кожну людину рівною собі, вважають, що неможливо або дуже важко навчити всіх людей бути самостійними, мислячими, сильними духом ковалями власного щастя. Тому, плануючи порядок роботи і майбутнє як окремих інституцій, так і держави в цілому, вони уникають обговорень та домовленостей з людьми. Все одно люди прийдуть і стоятимуть в чергах. Так у нас заведено.

Не секрет, що дехто гріє руки на катастрофічній

безнадії натовпів. Біля будь-якої установи, де можна стояти півдня у черзі, щоб зрештою так і не потрапити на прийом, обов'язково ошиваються спритники зі зв'язками «нагорі», які обіцяють швидко все владнати за певну винагороду. Їм всі двері відкриті поза чергою, як і ліві кишені чиновників. На тлі «корупційних» черг трохи комічно виглядають чесні спроби деяких ділків скористатися безладом. Одіозні черги в канцелярії Київського апеляційного адміністративного суду, які навіть визнавалися злом у ритуалі визначення добра і зла, проведеному Українською Душевною спільнотою (визначення від 11.09.2011 р. читайте у журналі «Мораль» № 3 (6), стор. 54-65), надихнули тамтешній буфет виставити прилавок поряд з чергою та заробляти на голоді принижених учасників судової тяганини. Зрештою ми примусили канцелярію суду, систематично оскаржуючи її дії, приймати документи та надавати інформацію про рух справ увесь день, а не тільки половину дня. Черги, принаймні, зменшилися наполовину.

У скупченні черг в установах часто винні не тільки їх керівники, які пальцем о палець не вдарять, щоб виявити повагу до громадян та зберігти наш час. Неправильна, мабуть, вся традиція діловодства: купа паперів, подання яких вимагається з принципу презумпції винуватості та недоброчесності людини; прийом громадян за залишковим принципом кілька годин на день чи тиждень; навіть обідні перерви. Що за дурна ідея обідати всім одночасно замість того, щоб кожен самотійно обирав собі обідній час, коли зголодніє, з розумного розрахунку, щоб прийом громадян не переривався увесь день? Щоб побороти натовпи, нам потрібні нові сміливі рішення. І рано чи пізно такі рішення будуть прийняті та схвалені народом, бо розум завжди перемагає безумство, поки ми залишаємося людьми.

ТЕОЛОГІЯ ПІЗНАННЯ

Щоб вірити в себе, бути вірною собі, володіти собою, людина пізнає себе як безмежну вічність всесвіту, єдине буття. Пізнання – важлива складова сенсу життя людини (Симв. 46). Символ віри вказує на нерозривний зв'язок пізнання з творчістю і на те, що істинним знанням нас вчить внутрішній голос душі (Симв. 5, 46).

Пізнання є створенням світогляду людини – ідеалізованого, досконалого, тобто, одушевленого буття, що узагальнює і віддає в розпорядження людини всю повноту дійсності, відчуті та вигадані, описані, запам'ятовані та передбачувані. Як суверенний творець власного світогляду, кожна душа самотійно визначає та осмислює важливі для неї **якості буття**, тобто, прояви душевності, узгодженості буття з людським розумом та доброю волею.

Для пізнання буття в цілому ми, перш за все, виділяємо дві його якості – **цінність** та **предметність**.

Цінність буття полягає в тому, що буття має сенс, визначений людиною; всім частинам та якостям буття людина приписує певну мету та призначення, визначає їх форму і зміст, значення, місце в світі та користь для себе. **Предметність** буття полягає в тому, що буття складається з окремих предметів, матеріальних та ідеальних. Буття в цілому з точки зору предметності є тілом (всесвітом) і з точки зору цінності є душею (Богом).

Богословське вчення про пізнання у теології людини базується на принципах і законах креативного ідеалізму – світоглядного та антропологічного вчення, яке, відповідно до Священного писання, розділу Осмислення, тексту Креативний ідеалізм, 38 є раціональною основою віри в найвищу цінність людини.

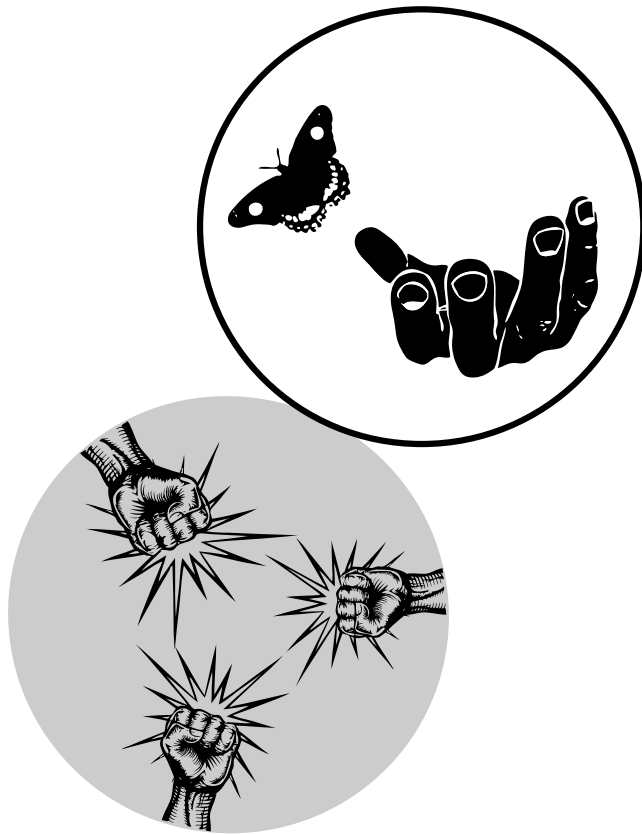
Цінність буття є здійсненням принципу єдності ідеального з матеріальним в креативному ідеалізмі, оскільки цінність споріднена з буттям; все суще і його цінність є одним цілим; щоб володіти матерією, людина ідеалізує її: виявляє, іменує, пізнає за законом ідеалізації дійсного; використовує за законом здійснення ідеального; удосконалює, збільшує цінність за законом ідеалізації ідеального.

Предметність буття є здійсненням принципу творчого розвитку в креативному ідеалізмі, оскільки люди творять предмети: активно – діями та думками; пасивно – підкореними розуму відчуттями, вибором, поділом на частини, іменуванням, тощо. Творення цінних предметів, зокрема, нових сенсів та значень, є розвитком буття.

Категорії предметності та цінності буття пояснюють сутність понять суб'єктивності та об'єктивності, ідеалу та матерії, причинності та часу, якості та кількості, форми та змісту; крім того, ці категорії визначають суверенітет. Суб'єктивність – цінність буття, об'єктивність – предметність буття; ідеал – цінність відчутного буття, матерія – предметність відчутного буття; причинність – цінність змін буття, час – предметність змін буття; якість – цінність предмета, кількість – предметність предмета; форма – предметність цінності, зміст – цінність цінності.

Істинне пізнання пробуджує душу, веде розум до усвідомлення, декларування та дієвої реалізації свого суверенітету особистості. **Суверенітет** визначається як самоцінність, тобто, суб'єктивний зміст буття. Цікаво, що в зв'язку з відносністю предметності та цінності (адже предмет є цінністю, цінність є предметом) поняття суверенітету також є відносним; суб'єктність суверена має розглядатись як об'єктивна якість буття. Твердження суверена про себе (Бога, людину, спільноту) завідомо цінні та предметні. Кожна душа воістину достойна поваги.

РЕВОЛЮЦІЯ В ДУШІ

Ви знову живете у передчутті революції. Прогнози, що завтра все зміниться, стали звичними і регулярними, наче божевільні віщування про кінець світу.

Вам не подобається, як влаштоване суспільство. Вам не подобаються люди навколо і, тим більше, не подобається начальство. Ви нікого не хочете слухати, ні з ким не хочете домовлятися. Ви єдині лише у гніві та в очікуванні чудес.

Ви хочете змін. Старше покоління сподівається на зміну поколінь. Молодші заглядають в рот старшим в очікуванні наказу змінитися. Мрійники ненавидять реальність, чекаючи, що їх мрії здійснить хтось інший.

Реалісти ненавидять мрії, чекаючи, що план дій для них вигадась хтось інший – та ще й заплатить їм за те, щоб вони знайшли своє щастя!

Ви не існуєте, бо не мислите. Не хочете думати, «ламати голову». Солодке забуття – ваша головна потреба, і ви кладете на ніч під подушку непрочитані книжки замість того, щоб уважно читати їх, міркуючи над кожним словом. Ви підкоряєтеся відчуттям та імпульсам замість того, щоб володіти собою. Ви постійно жертвуєте собою, перекладаючи відповідальність за себе на когось іншого.

Ви очікуєте дива у будь-якій формі, окрім власних добрих справ. Але дива не станеться, поки ви шукаєте його зовні, а не всередині себе.

Ви відчуваєте, що всесвіт недосконалий, і це справді так. Що б ви не вподобали, кого б ви не полюбили, рано чи пізно доведеться розчаруватися. Бо навколо вас нема нічого досконалого. Все, що збоку, рано чи пізно починає виглядати недосконалим. Достатньо глянути на себе збоку, щоб розчаруватися в собі.

І ніякої революції не станеться, якщо ви кричатимете про своє розчарування. Всі кричать, а світ не міняється. Розчарування можна перебороти, відкинувши ненависть та зневіру, прийнявши всесвіт таким, який є – не як даність, а як інструмент самоудосконалення, бо ви завжди знаходитесь в центрі всесвіту, ви є всесвіт і ви міняєте себе на краще, удосконалюючи всесвіт.

Людина – не те, чим виглядає збоку. Людина – невидима, ідеальна душа, яка володіє всесвітом, у якій завжди є прагнення досконалості. Це голос Божий, світло з неба, шепіт совісті, водоспад доброї волі. Тому не варто чекати змін та революцій. Користуйтеся внутрішнім імпульсом, словом Божим всередині себе, щоб рухати недосконалий всесвіт у досконалому напрямку.

Знаю, зазвичай ви стоїте спиною до Бога.

Повернутися обличчям до Бога – це найголовніша революція. Людям, яким вистачає натхнення спілкуватися з Богом, вистачить також натхнення на будь-яку добру справу.

Сприйміть релігію не як тінь минулого, а як джерело натхнення. Повірте у майбутнє, побудоване власними силами. Не за чужим, а за власним планом. Майбутнє, особисто змальоване вами на чистому аркуші всесвіту. Для вас, створених за образом та подобою Бога-творця, нема і не може бути якогось остаточного священного писання, бо священне писання твориться щодня у спілкуванні людей з Богом. Нема і не може бути якогось споконвіку правильного традиційного обряду, бо звичних обрядів варто дотримуватися лише в очікуванні одкровення, яке змінює звички разом із уявленнями про звичне. Нема і не може бути якоїсь єдино правильної церкви або релігійної громади, бо жодна сила, навіть сила організованої людської маси та громадської думки більшості, не може стримувати покликання вільних душ самостійно звертатися до Бога та творити добро від Божого імені.

Щоб перемогти усі розчарування, треба здійснити революцію у власній душі. Стати суверенною особистістю, опанувати свою долю, знайти щастя на самоті. Навчитися творити добро і домовлятися з людьми про спільне творення добра, спільну вигоду, спільне благо. Бо не почуття, а розумний договір людей, які високо цінують один одного, є основою людської солідарності та досконалості суспільства.

Як би не хотілося жити всліпу, треба боротися з собою та підкоряти свої потреби добрій волі розуму.

І коли ви переможете себе, ви зрозумієте, що справжня перемога – не помста, не знищення ворога, а творення своєї вільної душі, чесною, гідною і тому непереборною.

ЯК ПОДОЛАТИ ІНДИВІДОФОБІЮ?

1. Поняття індивідофобії, її причини і прояви

Індивідофобія – страх перед однією, ігнорування проявів рівноцінності однини та множини, особливо з точки зору здатності до самоорганізації.

Це негативне явище проявляється на двох рівнях: масовому та індивідуальному. У масовій психології індивідофобія є груповим острахом інакомислення та

інакомислячих, агресивним прагненням більшості підкорити собі меншість (особливо таку меншість, як одна самотійна, вільно мисляча людина, що критично сприймає позиції більшості) або, принаймні, самоствердитися за рахунок приниження меншості. У індивідуальній свідомості індивідофобія відображається як стадний інстинкт (бажання «бути як усі», страждання від самотності та інакшості), страх мислити себе поза спільнотою і приймати самотійні рішення, визнавати себе повноцінною спільнотою у складі однієї людини, критично аналізувати спільні позиції, боязнь заявляти про свою самотійність як фундатора та власника спільноти, що існує лише завдяки згоді особистості делегувати їй частину власної самотійності.

Часто буває, що нова думка однієї людини, хай навіть мудра та обгрунтована, чомусь викликає менше довіри та інтересу в суспільстві, ніж найабсурдніші заяви груп, спільнот, організацій. Чи це правильно? Не можна вважати якусь думку більш правильною тільки тому, що її повторюють хором кілька людей. Не можна зневажати мудрою та красивою думкою однієї людини, висловленною без гучномовця і без груп підтримки.

Ірраціональний, інтенсивний і постійний страх будь-яких проявів індивідуальності супроводжує нас з дитинства. «Хочеш бути найрозумнішою?!», «Тобі більше за всіх потрібно?!», «Ти що, особливий?!», «Ти ненормальний?!» – ці питання-претензії переслідують усіх та заважають нам вірити в себе.

Школярка присвячує цілком грамотний твір на задану тему поясненню того, чому вона не згодна із заданою темою. Це призводить до заниження оцінки, бо найдрібніші помилки у такому творі вишукуються і множаться на десять.

Тінейджер у таборі відпочинку відмовляється ходити

на вечірні дискотеки, оскільки вважає за потрібне щовечора читати книжки. В результаті на території табору вимикають освітлення і житловий корпус починають замикати наглухо під час вечері, щоб йому не було, де читати.

Учасник громадської організації висловлює думку, що діяльність організації неефективна та базується на хибному підході, нав'язаному ззовні, а по справді важливим напрямкам жодної діяльності нема. Його ігнорують, як чумного, і викидають з організації за першої ж нагоди. Якщо ж він вигадас ще якусь беззмістовну акцію, вдвічі абсурднішу, ніж ті, що вже були – стане загальним любимчиком і може бути обраний у керівні органи.

Найхарактернішим проявом індивідофобії є скандальне відторгнення самої ідеї рівноправ'я індивідуальності та спільноти.

Спільноти прагнуть підкоряти собі індивідуальність за правом сильного. Вступаючи в будь-яку спільноту, ви бачите, що її ідеологія та внутрішні розпорядки – ширма, за якою ховаються вимоги лояльності та покори без вагань та роздумів.

Індивідофобія міцно вкорінилася у суспільних науках, що відповідає їх функції обслуговування суверенітету суспільства (суверенітету науки, державного суверенітету, тощо), зокрема, пізнавальної суб'єктності суспільства, що диктує вченому як інструменту суспільного процесу пізнання стандарт «об'єктивності».

Наприклад, поняття «особистість» у звичайному розумінні вказує на самотійну людину, але психологи та соціологи мислять «особистість» частиною суспільства, що повністю визначається задіяністю у суспільних відносинах.

Типовим прикладом індивідофобії є матеріалістичне визначення людини як «біосоціальної істоти», «примата з

родини гомінід з великим мозком, що дає можливість комунікації та діяльності у складних соціальних структурах» – тобто, певного живого організму, що належить суспільству. Тут ігнорується сутність людяності (розумність і душевність як синонім розумності) зі страху визнати існування розуму як самостійної і самодостатньої якості буття.

Казус «соціальної істоти» дозволяє прослідкувати походження індивідофобії від якості багатьох людських тіл, що ніяк не пов'язана із розумом і успадкована від звіриного життя приматів. Це стадний інстинкт, емоційне прагнення «бути частиною більшого». Масовість інстинктивно асоціюється з силою, самотність – із безсиллям. Опинившись на самоті, недостатньо організовані люди бояться довіритися власному розуму і самостійно вирішувати свою долю. Натомість людина розумна наодинці з собою насолоджується свободою вибору, своїм самовизначенням, мисленням та прийняттям рішень.

Виникнення і розвиток людських спільнот є результатом самовизначення людей – в кінцевому рахунку, згоди усіх із задумом однієї людини, можливо, розвинутим і удосконаленим в процесі подальшого спілкування та співпраці.

Якщо згода базується не на усвідомленні, а на стадному інстинкті, така згода є недосконалою. Розум не приймає недосконалої згоди, і тоді стадний інстинкт породжує страх перед висновками розуму. Цей інстинктивний страх помилитися є фундаментом індивідофобії. Далі все залежить від того, долає людина власну індивідофобію або приймає її як даність, беручи собі за звичку уникати критичного осмислення предметів суспільної згоди. Подолання індивідофобії потребує великого досвіду раціонального мислення та серйозних

розумових зусиль, тому більшість обирає легкий шлях часткової відмови від розумності – тобто, від людяності – на користь стадного інстинкту. Розум, звісно, іноді спонукає сумніватися у такому виборі, тому індивідофоби для самозаспокоєння починають виправдовувати своє невміння і небажання контролювати свої почуття тим, що розум має підкорятися почуттям. Реальною оголошується лише матерія – «об'єктивна реальність», яку всі можуть відчутти; власний розум людина починає вважати нереальним, тим, чим можна і треба нехтувати. Здатність розуму мислити ціле поділенням на частини і мислити частини об'єднаними у ціле – тобто, суб'єктивність предметності, зокрема, однини та множини – піддається перевірці некерованими почуттями, зокрема, індивідофобією. В результаті індивідофоби бояться визнати однину різновидом множини, бо думка про самодостатність особи викликає страх.

Звісно, стадний інстинкт грає позитивну роль як чинник співпраці людей, самоорганізації та розвитку суспільства. Однак слід пам'ятати, що людина має володіти собою: не керуватися емоціями, а керувати своїми емоціями, використовувати їх як інструмент досягнення розумної і доброї мети. Поки люди піддаються емоціям, вважають сенсом життя задоволення потреб, не обмежених розумом, нехтують розвитком розуму, вміння володіти собою, вірити в себе і бути вірними собі – доти всі задуми суспільної згоди, які пропонуються спільнотам і приймаються ними, є недосконалими, бо несуть в собі погіршеність нерозумного задуму людини, яка нехтує мисленням.

Індивідофобія – традиційний супутник патерналістичного світогляду, інфантильної відмови людей брати на себе відповідальність за свою долю і ставати повноцінними грамотними особистостями. Цією давньою хворобою

людства хворів ще аристократ Платон, славетний філософ і... невільник сиракузьких тиранів! В утопічній «Державі» він зводив роль людини до «частини загального», яка має підкорятися державі, виконувати певне коло соціальних функцій та бути рабом закону. Але з «Діалогів» Платона ми знаємо й мудру позицію душевного мислителя Сократа, що відстоював внутрішню духовну свободу людини, індивідуальну самосвідомість, вірність собі, самоосвіту як мету та основу розумного і справедливого суспільного устрою й порядку.

Індивідофобський страх ціннісного та правового паритету людини і спільноти (громадянина і держави, учасника і організації) виявляється не тільки у пропагуванні «аморальності» добровільного виходу зі спільноти, одночасної участі людини у кількох спільнотах з різною ідеологією, критики людиною ідеології спільноти, але й у тому, що індивідофоби просто не визнають окремо взяту людину повноцінною спільнотою, що складається з однієї людини. Для індивідофоба людина поза людською масою – все одно що піщинка, винесена вітром з пляжу.

Це, безперечно, принижує людину, тому визнається злом у нашій релігії.

Індивідофобія несумісна із вірою в найвищу цінність людини, оскільки наша релігія прямо визнає первинною формою самоорганізації віруючих – душевної спільноти – одноосібну душевну спільноту, якою є суверенна особистість.

Буття одноосібною душевною спільнотою, відповідно до тексту Декларації суверенітету особистості в Священному писанні, не заважає людині брати участь в інших душевних спільнотах. Більше того, спільноти оголошуються власністю людини – тобто, суб'єктність спільноти (спільне) не має заперечувати суб'єктність людини (індивідуальне).

2. Самодостатність ствердження суверенітету особистості

Віруючі в найвищу цінність людини, слідуючи Священному писанню, вважають, що переконання і вчинки однієї людини не менш важливі, ніж переконання та вчинки двох та більше людей. Людина є сакральною; людина – досконала душа. Індивідуум і колектив, як природні суб'єкти, рівноцінні й рівноважні у моральному вимірі. Права, інтереси, воля колективу та права, інтереси, воля індивідуума однаково важливі. Віра одного так само сильна, як віра мільйонів.

Для повного усвідомлення принципу рівноцінності людини і спільноти важливо розуміти, що цей принцип заперечує примхливе нав'язування спільноті ірраціональних бажань і потреб, зневагу до інтересів інших людей, зловживання їх довірою та солідарністю у безумному домінуванні. Ці прояви індивідофобії свідчать про зневіру людини в собі, страх публічно задекларувати свій суверенітет особистості та співпрацювати з іншими вільними людьми у творенні спільного блага, безумне відчуття необхідності силою нав'язувати суспільству повагу до себе, що відповідає інстинктивному тваринному розумінню поваги як страху (на відміну від людського розуміння поваги як домовленості, узгодженості, визнання творчої досконалості, самотійності, вірності собі).

Віра у суверенітет особистості є початком подолання індивідофобії. Ця віра ґрунтується на мудрому, чистому від емоцій усвідомленні пріоритету власної долі людини як істинної традиції, власного світогляду людини як істинної філософії, власних знань людини як істинної науки, власної совісті людини як істинної моралі, власних мрій та задумів людини як істинної культури, власних думок

людини як істинної реальності, власного прагнення людини розвивати свій розум як істинного сенсу життя. Розвиток особистості у взаємодії з іншими людьми не визнається підставою для домінування суспільства над людською особистістю, бо суспільство розглядається людиною як середовище, створене людьми для сприяння самостійному розвитку людей.

Взагалі, суверенітет стає дійсним вже в силу його декларації суб'єктом суверенітету, поки такий суб'єкт спроможний декларувати свій суверенітет. Звісно, інші суб'єкти суверенітету можуть суб'єктивно розглядати його як об'єкт своєї власності, але це вже другорядне комунікаційне питання, а суть полягає в тому, що суб'єкт суверенітету за визначенням належить собі та розпоряджається собою на свій розсуд, навіть якщо таке розпорядження полягає у частковому делегуванні свого суверенітету іншим суб'єктам (що може, у комунікаційному аспекті, деякою мірою виправдовувати їх претензії на володіння самодостатнім контрагентом).

Основою суверенітету є самоцінність твердження; визнання проявів суверенітету не обов'язкове для суверенного суб'єкта, хоча й може обиратися ним як суб'єктивний індикатор його розвитку та продуктивності. Суверенітет особистості виникає в зв'язку з тим, що після пробудження розуму людина декларує свою автономію і володіє собою. Суверенітет спільноти виникає в зв'язку із проголошенням та дотриманням домовленості людей за доброю волею служити спільноті, відповідально забезпечуючи її незалежність, функціональність та розвиток. За рахунок власного суверенітету людина може оголосити суверенним навіть неодушевлений предмет, тим самим одушевлюючи його, забезпечуючи демонстрацію його самостійності як похідної від власного суверенітету людини. У такому разі предмет стає носієм делегованого

суверенітету. Так само і розумно організована спільнота є предметом (соціальним договором), що одушевлений делегуванням суверенітету його учасників.

Отже, для віруючих суверенітет є синонімом душевності; але душевність є суто релігійним поглядом на суверенітет як природне право людини, спільноти чи іншого суб'єкта ексклюзивно належати собі в силу здатності до самовизначення. Слід зазначити, що у обслуговуванні суверенітету спільнот дехто протиставляє душевності духовність, що є невірним з точки зору суверенітету особистості і теж може розглядатися як прояв індивідофобії.

Цікаво, що традиція суспільного розвитку також відкидає індивідофобію, оскільки ця традиція створюється вільними людьми. Споконвіку в народі розумну, цілеспрямовану, успішну людину називають «зібраною», «організованою»; про таких людей іноді кажуть, що один вартий сімох. Загальновідомо, що будь-яка успішна справа ґрунтується на здійсненні задуму однієї людини, хоч би й схваленому через свідому згоду або неспротив усіма зацікавленими особами після відповідних консультацій, доповнень та поправок попереднього задуму.

Втім, спиратися на традицію суспільного розвитку уявлень про суверенітет особистості мало, бо їй протистоїть і протилежна індивідофобська традиція. Для подолання індивідофобії треба завжди голосно вимагати від суспільства визнання суверенітету особистості, рівноцінності людини і суспільства в аспекті здатності до самовизначення. Недосконалим груповим традиціям нехтування людиною слід протиставляти досконалу індивідуальну традицію самотійного життя людини, мудрої та ефективної самоорганізації суверенної особистості.

3. Альтруїстичне ствердження суверенітету особистості з метою удосконалення спільнот

Суверенітет особистості є людським природним правом. Це право самоочевидне, самодостатнє, якісно властиве людині та не потребує підкріплення дозволами чи узгодженнями з будь-ким. Декларування та здійснення суверенітету особистості є актами людського володіння собою, розумності як сутності людини.

Однак розуму властивий альтруїзм, прагнення узгоджувати свої інтереси з розумними інтересами інших суб'єктів і так удосконалювати свій всесвіт, зокрема, спільноти, якими людина співволодіє, беручи в них участь.

Розвиток спільнот потребує подолання індивідофобії, бо її прояви агресивно заперечують природне право суверенітету особистості і тим самим підштовхують суверенну особистість воювати зі спільнотою, заперечувати її авторитет, ламати її суверенітет. В будь-якій спільноті неunikними є конфлікти між суверенітетом спільноти та суверенітетом особистості – навіть в одноосібній спільноті людина іноді відмовляється від попередніх задумів, покладених в основу діяльності спільноти. Таку суперечність у соціальних науках прийнято відносити до розряду девіацій, бо вчені, що обслуговують суверенітет суспільства, нехтують різницею між безумством та вибором раціональної альтернативи ірраціональній «соціальній нормі». Водночас, коли суспільство визнає очевидну реальність суверенітету особистості, воно поважає розумний вибір людини і цим заохочує позитивні, корисні для суспільства девіації, не підштовхуючи людину до війни з суспільством за елементарне природне право бути собою і повністю володіти собою. Ступінь узгодження суверенітету

спільноти з суверенітетом особистості визначає ступінь розвитку такої спільноти.

Дискримінація одноосібності, вона ж індивідофобія – це гальмо будь-якого розвитку. Адже розвиток починається із вільної реалізації оригінальних ідей. А нових ідей не може бути без елементарних гарантій вільного розвитку індивідуальності, яка шукає нові, знехтувані загалом, шляхи розвитку.

Індивідофобія ірраціональна, бо індивідофоб ігнорує математичне визначення множини, не вважаючи множиною множину з одного елемента.

Окрім того, індивідофобія – причина неграмотності: хто боїться бути «розумнішим за всіх», тим і вчитися не треба. Зокрема, не треба знати і поважати погляди та віру інших людей. Не треба знати іноземні мови та новини зі всього світу. Не треба знати навіть вітчизняне законодавство.

Індивідофобія спричиняє злочини, бо люди, не замислюючись, відтворюють поведінку більшості навіть на шкоду собі та оточуючим.

Віра, мрія, бачення кращого майбутнього завжди допомагали людям підноситись над грубими матеріальними цінностями й знаходити щастя у духовному пошуку; цей пошук є справою однаків, але його результати цінні для розвитку суспільства.

Якщо знаходяться хулігани, невігласи, фанатики та безумці, які верзуть дурниці та дражнять чужі почуття, аби привернути до себе увагу, активність таких індивідів не має анітрохи зменшувати повагу і довіру суспільства до переконань окремої особистості. Просто слід відрізняти переконання від безумств; переконання – поважати; від безумств – захищатися.

Я переконаний, що роль релігії в суспільстві – відстоювати самоцінність, досконалість та божественність

суверенітету особистості. Перші релігії допомогли людині стати особистістю, а не просто стадною твариною. Табу на інцести запобігло виродженню. Табу на вбивство допомогло уникнути розправи сильних безумців над слабкими мислителями. Людина століттями розвивала свою особистість і свідомість, відчувши одного разу, що у неї є безсмертна душа.

На жаль, суспільство досі не прийшло до усвідомлення того, що стадність шкодить розвитку людини не менш, ніж інцести, убивства, безумство. Я вірю, що стадність має бути обмежена нормами моралі.

Сучасна держава багато зробила для подолання деструктивної стадності. Перш за все, цьому сприяє доступність освіти і самоосвіти. Професіонал, фахівець, самозайнята особа, творча одиниця й приватний підприємець – суспільство і держава визнають та заохочують людей у цих соціальних нішах.

На жаль, попри це багато звичаїв та процедур несуть на собі відбиток печерного колективізму.

Чому до мітингів завжди прикуто більше уваги, ніж до приватного виступу? Столпотворіння, безлад, безальтернативна примітивність мети практично всіх масових зібрань не спонукає до відвертої та чесної дискусії, спілкування душ!

Набагато зручніше здійснювати письмові та віртуальні акції для поширення тих чи інших міркувань. Однак і чудовий віртуальний майданчик, Інтернет, вражені стадністю люди примудряються щосекунди засмічувати масою бездушних і незначущих повідомлень, які не містять нічого нового, особисто побаченого, вигаданого чи вистражданого.

Чому одна людина не може зареєструвати громадську чи релігійну організацію як юридичну особу? Чому суспільство і держава продовжують придушувати

особистість людини, вимагаючи від неї прибиватися до стада, дарма гаяти час людей, збираючи для виконання роботи однієї людини «команду» з байдужих та невігласів?

Рациональної відповіді на ці питання, звичайно ж, не існує. Тому що це – питання віри. І якщо у нас декларується принцип свободи совісті, ми не повинні спонукати до колективізму талановитих одинаків, котрі шукають для себе й інших шляхи розвитку та духовного піднесення, а не здобуття дешевої популярності.

4. Виховання суспільства в дусі поваги до суверенітету особистості

У 2012 році Українська Душевна спільнота вела різнопланову діяльність з метою спонукати українське суспільство до визнання суверенітету особистості, чи, принаймні, роз'яснити необхідність паритетного ціннісного узгодження індивідуальної та суспільної віри в себе. Ми постійно нагадуємо суспільству про необхідність поваги до суверенітету особистості, щоб вільні люди у самовдосконаленні, власною доброю волею і добрими справами могли творчо будувати благополучне суспільство, залишаючись вірними собі.

Серед основних наших ініціатив у цій сфері слід виділити звернення до членів Конституційної Асамблеї та авторитетних християн – членів ініціативної групи Першого грудня, до політичних партій (напередодні парламентських виборів) із закликами до утвердження суверенітету особистості, а також традиційні звернення з питання реєстрації релігійного центру, завідомо безнадійні з огляду на дискримінаційне законодавство. Діючим законодавством України дискримінуються групи осіб за ознакою масовості (числа учасників групи) при наділенні

правом засновувати громадські та релігійні організації як юридичні особи.

Так, відповідно до ч. 3 ст. 7 Закону України «Про громадські об'єднання», введеного в дію з 01.01.2013 р., кількість засновників громадського об'єднання не може бути меншою, ніж дві особи. Це є неприпустимою дискримінацією груп осіб, які складаються з однієї особи, у праві засновувати громадські об'єднання.

Статтею 14 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» встановлено, що засновниками базового різновиду релігійних організацій – релігійної громади – може бути група осіб в кількості не менше десяти чоловік. Це є неприпустимою дискримінацією груп осіб, які складаються менш ніж з десяти осіб, у праві утворювати релігійні громади як юридичні особи. Кричущу дискримінаційність цієї норми деякою мірою компенсує не обов'язковість повідомлення державних органів про утворення релігійної громади (тобто, визнання можливості релігійної діяльності малочисельних релігійних громад без набуття статусу юридичної особи), про що йдеться у статті 8 цього Закону.

Стосовно позитивних антидискримінаційних тенденцій у діючому законодавстві зі згаданого питання слід зазначити, що відповідно до частини 2 статті 83 Цивільного кодексу України товариством є організація, створена шляхом об'єднання осіб (учасників), які мають право участі у цьому товаристві; товариство може бути створене однією особою – так, дослівно, сказано у кодексі. Однак встановлені законом гарантії діяльності релігійних та громадських організацій не поширюються на непідприємницькі товариства, засновані відповідно до Цивільного кодексу України для ведення неприбуткової діяльності однією фізичною особою, що є дискримінацією одноосібних груп осіб (індивідофобією).

Відповідно до статті 2 Закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні», законодавство України ґрунтується на принципі недискримінації, що передбачає незалежно від певних ознак забезпечення рівності прав і свобод осіб та/або груп осіб.

Таким чином, відповідно до закону особа не може дискримінуватися порівняно з групою осіб, а групи осіб не можуть дискримінуватися за ознакою масовості (числа учасників групи), зокрема, не можуть надаватися будь-які переваги або встановлюватися обмеження для груп осіб, що складаються з однієї особи, порівняно із групами осіб, які складаються більш ніж з однієї особи. Також не можуть дискримінуватися юридичні особи порівняно з фізичними особами. В цьому аспекті антидискримінаційне законодавство заперечує дискримінаційні норми законодавства про свободу совісті та про об'єднання громадян, хоча на практиці вже з'ясувалося, що чиновники просто ігнорують як дану суперечність, так і антидискримінаційне законодавство загалом.

Наприклад, представник Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини А. А. Філіпішина на звернення Української Душевної спільноти з приводу індивідофобської дискримінації діючим законодавством України одноосібних груп порівняно з масовими у праві на заснування громадських і релігійних об'єднань 10.01.2013 р. дала абсурдну, явно суперечливу відповідь. От дві висунуті нею тези. Перша теза: ознаки дискримінації мають «бути невід'ємною, визначальною частиною ідентичності особи або групової ідентичності, а також не залежати від волі особи або групи осіб таку ознаку змінити». Теза друга: «будучи математичною даністю, чисельність (у вашому випадку ознаки одноосібності або масовості) не є такою ознакою». Але ж

«математична даність», чисельність, якраз і є об'єктивною визначальною ознакою групи! Якщо ти в групі один, вас не двоє і не десять; група об'єктивно одноосібна, і це легко перевірити. Пані Філіпішина заздалегідь проголошує індивідофобію «легітимною», бо залізно переконана, що одноосібна група осіб не є групою, так само як рабовласники переконані, що раб є річчю, а не людиною.

«Відписки» про неможливість одноосібного заснування релігійного центру віруючі в найвищу цінність людини отримують від чиновників уповноваженого органу у справах релігій з 2009 року, коли вперше було подано заяву про реєстрацію такої релігійної організації. Ніякого спрощення реєстрації релігійних організацій та покращення ситуації з віротерпимістю в Україні з тих пір не спостерігається. Хоча стаття 35 Конституції України гарантує кожному право на свободу світогляду і віросповідання, право вести релігійну діяльність, в реальності в Україні віруючі в найвищу цінність людини можуть лише ритуально реалізувати право вести релігійну діяльність у спосіб одноосібного заснування релігійної організації, як того вимагає наше Священне писання (розділ Обряд, текст Ритуали священного обряду, 10.1), а при спробі заснувати душевну спільноту у формі юридичної особи зустрічаються із зневажливо-дискримінаційним ставленням чиновників. Втім, це не заважає віруючим повноцінно самоорганізувати свою релігійну діяльність, а звернення про реєстрацію релігійного центру ми продовжуватимемо подавати, передусім, для нагадування недосконалому державному апаратові про необхідність поваги держави до природного людського права на суверенітет особистості.

Не санкціонуючи (але й не забороняючи) релігійну діяльність віруючих в найвищу цінність людини, ігноруванням реальності суверенітету особистості держава

лише показує власну недосконалість і ніяк не може зашкодити вільному існуванню та розвитку нашої релігії, хоча ми з альтруїстичною наполегливістю переконаних ідеалістів знову і знову заявляємо про природні права та розумні інтереси суверенної особистості, які держава має брати до уваги і узгоджувати зі своїми інтересами для її ж власного розвитку, для створення досконалого суспільства розумних самостійних людей.

12 квітня 2012 року Українською Душевною спільнотою було надіслано листа всім учасникам ініціативної групи Першого грудня на підтримку та благословення визначених нею пріоритетів, особливо свободи та людської гідності. Адже у першій декларації цієї групи добре сказано: «Людина є вільною особистістю, а не придатком державної машини і фінансового капіталу». Учасникам групи пропонувалося продовжувати утвердження вільної душі, суверенної особистості.

Новий програмний документ цієї групи, «Українська хартія вільної людини», вже одним заголовком визнає суб'єктність людини у процесі духовного росту і чітко закликає людей до самовдосконалення. Щоправда, текст хартії важко сприйняти як бездоганний. Думка про безмежні можливості людини і відповідальність за їх здійснення, перш за все, перед собою – іншими словами, людський суверенітет – будучи присутньою у хартії, серйозно нівельована зайвими в даному контексті посиланнями на державний суверенітет та авторитет суспільства. Більше того, у хартії нема явного посилання на ключову тезу про походження державного суверенітету та авторитету суспільства від людської згоди (договору), тобто, від особистого суверенітету людини. Автори хартії абсолютно правильно зазначають: «ми будуємо те, що уявляємо». Тому їх логіка боротьби з минулим, заснована на матеріалістичних уявленнях про історію

(перебільшення історичної обумовленості людини як обов'язкового учасника прадавніх конфліктів, «хто не з нами – той проти нас» замість визнання пріоритетності особистого досвіду перед колективним і сприйняття кожної окремої людини як самовизначеного суб'єкта з власною, незалежною від глобальної, історією), вестиме лише до відтворення минулого. Конкуренція і боротьба – матеріалістичні інструменти, якими вирішуються предметні проблеми: недосконалий предмет ламається, створюється новий. Ціннісні проблеми не вирішуються запереченням, вони вирішуються ідеалістичним інструментом згоди, усвідомлення інакших цінностей, їх розуміння та включення у власну систему цінностей. Спокуса радикального заперечення завжди має долатися у ціннісних твердженнях, інакше такі твердження стверджуватимуть те, що вони заперечують: у випадку хартії це можуть бути «травми, страхи і стереотипи», зневіра у здатності людини самостійно змінювати себе, розвиватися.

28 червня 2012 року Українська Душевна спільнота звернулася з відкритим листом до Президента України В. Януковича та членів Конституційної Асамблеї, в якому пропонувалося доповнити Конституцію України такою законодавчою новелою: «Людина і держава, фізичні та юридичні особи в Україні є рівноправними суб'єктами права. Держава гарантує людині суверенітет особистості та визнає об'єднання громадян у складі однієї фізичної особи повноправним об'єднанням громадян. Забороняється дискримінація об'єднань громадян за ознакою масовості. Фізичні особи можуть одноосібно засновувати юридичні особи для ведення законної господарської, суспільно-політичної, громадської, релігійної та іншої діяльності».

Відповіді на відкритий лист від секретаря Конституційної Асамблеї, Радника Президента України

Марини Ставнійчук та членів Конституційної Асамблеї Валентина Коваленка, Елли Лібанової, Андрія Єрмолаєва та Євгена Кубко опубліковані у випусках релігійного бюлетеня «Ідеаліст» №№ 4, 5. Зокрема, Марина Ставнійчук написала: «Дякуємо за Ваше звернення з пропозиціями щодо гарантування державою суверенітету особистості під час розробки законопроекту про внесення змін до Конституції України. Оскільки Конституційна Асамблея розглядається як формат для публічної та демократичної дискусії, порушені Вами питання також стануть предметом відкритих та фахових обговорень у рамках її діяльності».

Лист Елли Лібанової містив певні сумніви щодо нашого віровчення про суверенітет особистості: «Ваше небайдуже ставлення до теми Української державності та суверенітету в цілому і до питання суверенітету особистості, зокрема викликає глибоку повагу. Досить слухними і такими, що заслуговують на увагу є Ваші пропозиції стосовно об'єднань громадян. Щоправда, формулювання «...об'єднання громадян у складі однієї фізичної особи...» є, на мою думку, дискусійним».

З поваги до переконань цієї великодушної добродійки 23 липня 2012 року Українська Душевна спільнота, редакція релігійного бюлетеня «Ідеаліст» та редакція незалежної газети «Правдошукач» оголосили дискусію на тему: «Об'єднання громадян у складі однієї фізичної особи».

Хранителем віри відповідно до Священного писання, розділу Організація, тексту Регламент душевної спільноти, 4.1 було встановлено наступні правила дискусії. Учасникам дискусії (незалежно від віку, статі, освіти, роду занять, національності, тощо) пропонувалося: аргументовано відповісти «так» чи «ні» на питання: «Чи згодні Ви з формулюванням «об'єднання громадян у складі однієї

фізичної особи»?»; аргументовано відповісти «підтримую» чи «заперечую» на інші репліки (відповіді та аргументи) учасників дискусії. Організатори дискусії взяли на себе зобов'язання публікувати в окремому розділі на сайті Храму Божественного Одкровення усі репліки учасників дискусії невідкладно після надходження звичайною або електронною поштою на адреси, вказані у оголошенні про початок дискусії. Переможцю дискусії (учаснику дискусії, чий репліки були підтримані найбільшою кількістю схвальних відповідей) організатори зобов'язалися виплатити грошовий приз у сумі 500 гривень. У разі, якщо різні учасники дискусії здобудуть однакову максимальну підтримку або ніхто не здобуде ніякої підтримки, переможця планувалося визначити жеребкуванням. Останнім днем прийняття листів учасників дискусії було визначено 1 листопада 2012 року.

Також правилами дискусії було встановлено, що у разі, якщо ніхто не візьме участі у дискусії, організатори вважатимуть безспірним формулювання «об'єднання громадян у складі однієї фізичної особи».

Оголошення про дискусію із зазначенням усіх встановлених правил дискусії було оприлюднене до уваги широкого кола читачів: 23.07.2012 р. у Храмі Божественного Одкровення і на сайті Релігійно-інформаційної служби України (РІСУ); 25.07.2012 р. – на сайті «Ліга.Блоги» та в релігійному бюлетені «Ідеаліст» № 4; 31.07.2012 р. – у газеті «Правдошукач» № 7 (45). Протягом всього часу дискусії на сайті Храму Божественного Одкровення функціонував окремий розділ під заголовком на першій сторінці сайту «Оголошується дискусія», в якому були опубліковані правила дискусії та планувалося публікувати репліки учасників дискусії. Окрім того, про оголошення дискусії було повідомлено великодушній добродійці Лібановій Еллі Марленівні

листом Української Душевної спільноти вих. № 114 від 06.08.2012 р. В результаті проведеної дискусії станом на 1 листопада 2012 року ніхто не взяв участі у дискусії, попри те, що численні публікації про початок дискусії, простота та загальнодоступність процедури прийняття реплік учасників дискусії, час, відведений на проведення дискусії, давали можливість усім зацікавленим сторонам висловитися і навіть матеріально заохочували взяти участь у дискусії, зважаючи на оголошену винагороду переможцю дискусії у сумі 500 гривень. Таким чином, відповідно до правил дискусії маніфестом Хранителя віри від 10 листопада 2012 року було визнано безспірним формулювання «об'єднання громадян у складі однієї фізичної особи».

Окрім того, 10 вересня 2012 року Українська Душевна спільнота спрямувала листи 22-м партіям-учасницям парламентських виборів, у яких пропонувалося підтвердити свою готовність захищати священний принцип суверенітету особистості у Верховній Раді України, втілювати та закріплювати його у законодавчих ініціативах.

Ми не втомлюємося нагадувати інституціям суспільства про суверенітет особистості, попри нерозуміння, ігнорування та деякі агресивно нерозумні відгуки у дусі індивідофобії. Форми нагадування удосконалюються – від публічного читання Священного писання та видання богослужбової літератури до ціннісного коригування суспільного дискурсу. Ми бачимо певний прогрес і свідчення розуміння. Ця комунікація продовжуватиметься в ім'я людяності незалежно від того, наскільки готове суспільство до визнання суверенітету особистості. Якщо навіть не готове, історичним обов'язком вільної людини є підготувати суспільство до цього неминучого шляху подальшого розвитку людства.

УЗГОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ

Чи треба сліпо слідувати традиції, не розуміючи сутності традиції? Чи є праведною спокуса агресивно воювати проти нетрадиційного? Помиляються ті, хто вважає, ніби одна традиція завжди протистоїть іншим. Насправді протистоять один одному безумні порушники власних традицій, що прикривають своє безумство зовнішньою формою традиції, між тим як сутність всіх традицій піддається узгодженню та спонукає до загальнолюдського взаєморозуміння.

Традиція – це вірність собі, осмислена історія та перспектива свого буття, що ґрунтується на власному світогляді, життєвому досвіді та самоудосконаленні. Традиція однієї людини є її усвідомленою долею, місією та покликанням, сенсом життя. Традиція кількох людей – це договір приєднання, тобто, добровільна згода про взаєморозуміння та співпрацю, що ґрунтується на спільній пам'яті та спільній волі і постійно змінюється за спільною згодою в силу неминучого плину часу, що поповнює сховище пам'яті та вчить краще творити майбутнє, передбачливо плануючи життя. Всі традиції, особисті та колективні, характеризуються наявністю розумного задуму про самоорганізацію, що стверджується традицією і заперечує самоплинність, стихійність буття.

Не можна було б назвати досконалою традицію, яка не охоплює весь світ у просторі та часі своїм баченням та творчими планами, яка не ототожнює себе зі всесвітом. Також не можна було б назвати розумною традицію, яка не визнає існування та самостійності інших традицій, заперечує цінність інших традицій. Справжні традиції –

всеохопні: вони визнають, що істина одна і світ належить їм, а різноманіття світу трактують як підтвердження своєї традиції.

Мудрість традиції полягає в тому, щоб прийняти всесвіт таким, як він є, не відмовляючись від вірності собі; у разі невідповідності всесвіту традиції удосконалювати всесвіт, починаючи з себе; пристосовувати всесвіт до традиції та традицію до всесвіту; вважати свої думки та дії, спрямовані на удосконалення всесвіту, невід'ємною частиною цілісного буття всесвіту.

Справедливо зазначимо, що кожна традиція містить в собі «дух заперечення» – ідею недосконалості всього нетрадиційного. Але «дух заперечення» сам по собі суперечив би традиції як розумінню цілісності всесвіту, якщо б протиставляв традиційне нетрадиційному. Заперечення вторинне по відношенню до сутності традиції як вірності собі та баченню цілісності всесвіту; бо заперечення – це найпростіший спосіб ствердження. Коли щось заважає нам бути вірними собі, ми заперечуємо це і залишаємось вірними собі. Однак досвід будь-якої традиції підказує, що причиною нашої непослідовності часто є лінощі, безумний догматизм, відсутність щирої віри у традицію та прагнення розвивати її, пізнаючи нетрадиційне та використовуючи його корисні якості; адже постійне вбудовування нетрадиційного у світобудову своєї традиції є неминучим шляхом розвитку будь-якої традиції, а розвиток традиції зупиняється лише тоді, коли традиція вмирає. Отже, щоб залишитись вірними традиції, ми приречені заперечувати свою власну непослідовність, засуджувати і висміювати свій власний догматизм. Іншими словами, «дух заперечення» справді відповідає традиції лише у тому разі, коли, заперечуючи нетрадиційне, заперечує також і традиційне та допомагає цим зберігти послідовність та животворність традиції. І, слідуючи

самому «духу заперечення», заперечимо традиційній назві цього феномену: це скоріше не «дух заперечення», а благородний сумнів вільної душі у всьому внутрішньому чи зовнішньому, що поневолює її та упосліджує її за власною волею або всупереч їй. Благородний сумнів характерний для всіх істинних традицій. Так само, як слідування традиції завжди визнається чеснотою, істинна традиція також визнає чеснотою спокійний та самоіронічний сумнів у своїй вірності традиції, що примушує замислитись над напрямками подальшого росту і зрештою посилює та укріплює нашу вірність традиції.

У традиції індивідуального самовдосконалення людини проявом благородного сумніву є скромність, поціновування простоти, незгода з самою ідеєю людської нерівності, вищості мислителів та низості простолюду, заснована на глибинному переконанні в тому, що кожна людина може і хоче розвиватися, здатність мислити притамана всім людям, а істинні знання є загальнодоступними. Скромність підштовхує нас до акту доброї волі – взаєморозуміння та співчуття людей. Не скромністю, а самообманом є принизливі фантазії про «надлюдське», «надіндивідуальне», засновані на потуранні розумовим лінощам та інстинктивному стадному бажанню тіла «бути частиною більшого», сліпо підкорятися зовнішнім подразникам. Фанатики «надлюдського», переконуючи нас в тому, що людина не володіє собою і віддана на милість незбагнених стихій, цим заперечують цінність всіх традицій, оскільки обезчещують кожную традицію, прирівнюючи її до сліпої та безумної стихії. Щоб замаскувати своє безчестя, наймудріші з них вигадують «надлюдську особистість» і цим одушевленням всесвіту стають на шлях духовного росту, що веде до виходу з прірви безумства та створення для себе істинної традиції – віри в себе, вірності собі, володіння собою. І цей ріст також

починається з благородного сумніву. Адже, слідуючи традиції благородного сумніву, ми маємо спитати себе, чи може бути воістину надлюдською така особистість, яка позбавлена елементарної чесноти скромності й здатна вважати себе надлюдською особистістю поряд з людськими особистостями? Відсутність чесноти скромності обов'язково принизила б таку «надлюдську» особистість порівняно з мудрими, скромними людьми.

У державницькій традиції проявом благородного сумніву є визнання природних прав людини, зокрема, права на протест і, як його крайній вияв, права на повстання нестерпимо пригноблених; заперечення тоталітаризму як недосконалої державності. Чесна держава заперечує свою здатність купити людську свободу за хліб та видовища. Слідуючи мудрій традиції істинної державності, чесна держава визнає, що вона не може задовольнити всі потреби людей, тому люди мають будувати своє щастя самотійно; місія держави – створити всім однакові можливості для самоосвіти, прояву власної ініціативи, забезпечення собі зайнятості та виживання, підтримувати базовий рівень безпеки та інституційності суспільного середовища, рішуче припиняти будь-які рецидиви перетворення людей на звірів та підміни суспільного договору тваринним стадним інстинктом.

У науковій традиції проявом благородного сумніву є фальсифікаціонізм, перевірка методичної можливості спростувати на практиці будь-яке наукове знання. Наприклад, твердження «всі люди грішні» не може бути науковим, оскільки ніяке спостереження не може спростувати цього твердження – у кожного дослідника чи групи дослідників свої уявлення про гріх і всі за бажання знаходять великі та дрібні гріхи у будь-якій людині, якщо хочуть їх знайти і не зупиняються перед виявленням власних гріхів, гріхів своїх улюбленців, друзів, лідерів. А

от твердження «не всі люди самогубці» могло б бути практично спростоване, якщо б вивчення причин всіх підряд людських смертей виявляло, що люди, як правило, самотійно вкорочують собі життя насильством над собою. Водночас для наукового доказу цього твердження достатньо підтвердити, що хоча б одна людина вмерла проти своєї волі, з природних причин чи внаслідок вбивства, і оскільки такі приклади загальновідомі, це твердження можна віднести до скарбниці наукового знання.

У філософській традиції проявом благородного сумніву є прагнення об'єктивності та недовіра до суб'єктивного. Абстрактні, умоглядні філософські істини, фундаментом яких є реальність суб'єктивних ідей, благородний сумнів примушує перевіряти співвідношенням з об'єктивною реальністю – щирим відчуттям віри, прийнятністю суб'єктивних ідей у якості предмета здійснення, втілення у практичній діяльності, а також як предмета діалогу, домовленості та взаєморозуміння з однодумцями та інакомислячими.

І, звичайно, в релігійній традиції завжди є місце проявам благородного сумніву. Віруючі люди, приймаючи та усвідомлюючи священне одкровення єдиної істини в усіх її формах, рішуче відкидають буденні пристрасті зловмисних побрехеньок; цінуючи мудрість пророків, що вчать людей володіти собою, ми зневажаємо хитрощі шахраїв, які викликають довіру до себе, щоб обманути себе та інших у пошуку скороминущих задоволень.

У Біблії, в книзі Буття християнам даровано прекрасний приклад благородного сумніву. Авраам бачив волю Божу в тому, щоб принести в жертву рідного сина. Він зв'язав хлопця і навіть взяв ніж, але благородний сумнів проявився у формі Божого янгола і вимагав не піднімати руку на отрока. Це укріпило віру Авраама, його

вірність мудрості Божій, і відкрило цій людині серед немилосердя та жорстокості тодішніх звичаїв високу істину милосердя Божого, гідну послідовного втілення в думках та діях.

Уважні читачі Корану знайдуть численні прояви благородного сумніву в ісламі. Мудра покора волі Аллаха у мусульман нерозривно пов'язана зі страхом неправильно витлумачити і так порушити його волю, запереченням стихійної упослідженості, уникненням одержимості джинами нестриманих почуттів. Пророк Мухаммед неодноразово підкреслював у своїх поетичних проповідях, що з милості Господа він не віщун і не одержимий, і в цьому є високий сенс самозбереження мудрого розуму та навчання одновірців подоланню інстинктивної, безбожної агресії, властивої недосконалій психіці. Саме благородний сумнів спонукає мусульман відрізнити розумний задум Аллаха, що втілюється їх вірністю та послухом, від безумних подразників одержимості.

У буддизмі благородний сумнів виявляється в застосуванні понять шуньяти (невичерпності) та анатману (несамостійності) до всіх дхарм (феноменів, форм, проявів стану дійсності). Єдність причин та наслідків, невіддільність стану буття від стану небуття у істинно цілісному стані досконалої, вільної від страждань дійсності, який зветься нірваною, буддійська традиція розвиває шляхом заперечення будь-якої відокремленості дхарм, відмови від помилкових уявлень про первинність дхарм по відношенню до нірвани, оскільки повнота нірвани рівною мірою звільнює від диктату всіх дхарм. Стан духовного удосконалення в буддизмі досягається на вісімковому шляху, що однаково вимагає від віруючих подолання страждання від надміру нестриманих потреб та подолання страждання від незадоволення розумних потреб; іншими словами, вісімковий шлях заперечує і

споживацтво, і аскетизм, будучи «золотою серединою» праведності, що поєднує достоїнства та уникає недоліків цих крайніх станів і таким чином веде до повноти нірвани, просвітленого стану мудрої людяності, зразком якого є стан будди.

Є ще одна традиція, більш древня, ніж світові релігії – це традиція людської мови. У самій мові закладено як цілісність буття, так і благородний сумнів у досконалості людської самоідентифікації. Вже те, що будь-якою людською мовою можна назвати все буття в цілому одним словом («всесвіт»), означає всеохопність мовної традиції. Але й співвідношення множини та однини в світових мовах варте особливої уваги. З одного боку, «я» і «ми» – різні слова і різні поняття. З іншого боку, поняття «ми» в усіх мовах світу застосовується для позначення нерозривної єдності «я» з «не-я, що подібне до мене» (недарма одна людина, вірна традиції, може виступати від імені множини: керівник організації каже «ми вирішили», дослідник пише «ми встановили» і так далі).

Сама мова узгоджує однину з множиною, не дозволяючи множині гордовито стверджувати свою зверхність над одниною чи однині гордовито стверджувати свою зверхність над множиною. Нема в світі такої традиційної мови, якою б можна було серйозно та щиро висловити приблизно таку сповідь-нарікання фантастичної «соціальної істоти» про елементарний випадок, що часто трапляється в житті: «Ми та я іноді не розуміємо одне одного, і тоді ми сердимося на мене, а я терплюче намагаюся зрозуміти, чому ми такі сердиті». Смішно навіть подумати, що таке твердження відповідає мовній традиції. Отже, суперечність між «я» та «ми» неможлива, вона руйнує сутність традиційного розуміння цих двох понять. Можна сказати, що протиставлення цих понять закономірно не відповідає глибинній сутності будь-якої

традиції як цілісного, всеохопного бачення світу; а невідповідність традиції у нашій мовній традиції зветься гріхом. Тому протиставлення свого чужому завжди є гріхом гордині. Навіть якщо це колективний гріх. І навіть якщо своє парадоксально оголошується вищим за себе, тобто, коли людина переносить свою гординю на дещо нібито більше від неї, принижуючись та підкреслюючи власну незначущість порівняно з відчуженою від себе величчю. Добра традиція гуртує спільноти не формальною звичаєвістю, замішаною на залежності, страху та агресії, а людською згодою, силою волі домовлятися і творити добро.

Підсумовуючи нашу розвідку про узгодження традицій, слід виокремити три характерні ознаки будь-якої традиції, що вказують на її відповідність вічній загальнолюдській традиції усвідомлення розумної єдності істини і таким чином роблять традицію істинною, виявляючи її вірність єдиній істині: це, по-перше, традиційна вірність собі; по-друге, традиційна всеохопність, цілісність творчого світогляду; і, по-третє, традиційний сумнів у своєму світогляді, включаючи всі уявлення про традиційне та нетрадиційне, що спонукає постійно розвивати свою традицію, доповнюючи її вдалими знахідками та очищуючи від непотрібних пережитків.

І знову, щоб застерігти себе та інших від гордині, мусимо нагадати, що єдина істина не заперечує будь-яку з існуючих мудрих традицій, оскільки вона є спільним витоком всіх традицій і фундаментальною сутністю кожної традиції; тому правильно вважати, що наша традиція є єдиною істиною, але неправильно на цій підставі протиставляти нашу традицію чужим традиціям, навпаки, слід узгоджувати свою традицію з іншими традиціями і таким чином допомагати собі та іншим бути послідовно вірними своїй традиції відповідно до її всеохоплюючої сутності – єдності істини, досконалої цілісності буття.

ЧОМУ МИ ВІРУЄМО В БОГА БЕЗ ДОКАЗІВ?

У Священному писанні сказано, що віруючим в найвищу цінність людини слід спілкуватися з інакомислячими для взаємного духовного збагачення (Діал. 5-6). Зокрема, Бог вчить нас, що атеїзм досконалий як заперечення недосконалих уявлень про Бога (Діал. 12). Атеїсти зазвичай вимагають від віруючих доказів існування Бога. Як чесно відповісти їм та собі на просте питання: чому ми віримо в Бога без доказів?

У науці є поняття аксіоми – очевидної істини, що приймається на віру без доказів. Якби релігія була наукою, Бог для віруючих був би аксіомою. Віра в Бога являє собою визнання очевидної істини, що не потребує доказів. Ми віримо в Бога, подумки спілкуємося з Богом, знаходимо його в своїй душі, впізнаємо його добру волю в своїй добрій волі. Ми знаємо, що Бог – це одушевлена, всеохоплююча, вічна істина, яку неможливо відкинути, бо у своїй повноті вона включає в себе і свою протилежність. Наша віра узгоджує протилежності, тому що ми віримо в єдність всього мислимого та відчутного і називаємо Богом цю єдність, в безмежності якої буття і небуття єдиносущі та неподільні.

Не всі готові до такого узгодження. Багато хто вважає більш природним протиставляти почуття думкам: відчутне приймати на віру, вигадане вважати несправжнім і відкидати. Послідовне заперечення всього мислимого – теж цілісний погляд на дійсність, істинний і повноцінний, з нашої точки зору, божественний: поки ми узгоджуємо протилежності вірою в їх спричиненість однією істиною,

інші можуть собі узгоджувати протилежності вірою в їх спричиненість однією помилкою. Універсальність заперечення дозволяє атеїстам скидати поняття Бога з вершини аксіоматичності у прірву спростованих теорій, тим самим стверджуючи, з нашої точки зору, божественність заперечення.

Оголошувати існування Бога науковою гіпотезою з метою серйозного обговорення експерименту для виявлення Бога так само абсурдно, як долучати збірку казок до кримінальної справи з дивним наміром висунути видавцю обвинувачення у шахрайстві. Не існує наукової гіпотези Бога, що відповідала б критерію необхідної підстави Аристотеля і критерію спростовуваності Поппера. Бог – прояв суверенітету традиції, Бог суб'єктивний: він існує чи не існує для вірних традиції у відповідності з тим, як їх традиція вирішує це питання. Навіть учений, що вивчає релігії, повинен чесно визнати, що для нього заперечувати або стверджувати існування Бога є виходом за межі своєї спеціальної компетенції, подібним до того, якби бухгалтер парламенту піднявся на високу трибуну і, оголошуючи зарплатну відомість, ловив на слові депутата-комуніста з його порожніми промовами в робочий час про те, що батьківщину треба любити безкоштовно.

Слід зазначити, що деякі послідовні атеїсти усвідомлюють всю повноту і беззаперечність божественного, аксіоматичність Бога для віруючих, хоча і схильні, на відміну від віруючих, вважати це недоліком, а не перевагою людської природи. Ось роздуми атеїста К. Бояршина на цю тему: «Причина висунення «гіпотези» бога лежить за межами чуттєвого досвіду і раціонального мислення. Це наслідок вродженого дефекту інтуїції – одвічного загальнолюдського пороку. В свій час одушевляли і каміння, і воду. Вам доводилося коли-небудь лаяти останніми словами несправну річ? Вітаю, вам не

чужі анімістичні зачатки релігії. Щоб мислити абстрактно, треба вміти узагальнювати. Місце конкретних речей займають узагальнені універсальні позначення – «дерево» позначає всі дерева, «камінь» – всі камені. Конкретні образи в голові змінилися поняттями. І те, і інше «зсередини» людської свідомості виглядає однаково реальним. Отже, в основі «гіпотези» бога лежать не досвід і міркування, а три апріорні інтуїтивні помилки, наслідок еволюційних компромісів в конструкції людського розуму. За назвою тих культурних явищ, до яких вони призводять, їх можна назвати – анімізм, креаціонізм та ідеалізм. «Баги» в «прошивці» людського мозку породжують агресивний інформаційний вірус, що легко заражає навіть тих, хто, здавалося б, мав бути захищений від нього. Що ж отримує людина, яка підносить психологічну ілюзію бога на рівень «гіпотези» і пристрасно підшукує для неї «докази»? Незбагненність бога нівелює пояснювальну силу припущення про його існування».

Попри вірність матеріалістичній догмі автора-атеїста, який написав усе це, не можна не відзначити його інтелектуальний подвиг в узгодженні матеріалістичної традиції з релігійними. Цьому атеїсту вистачило сміливості підійти впритул до визнання того, що одушевлення, узагальнення і самоцінність думок природно притаманні людському розуму і втілюють єдність буття в особистості Бога-творця, прикладі досконалої людяності, явленої в усьому відчутному і мислимому. Бог включає в себе віру в Бога і заперечення Бога, розуміння Бога і нерозуміння Бога, тому що Бог єдиний і цілісний і уособлює найвищу цінність людини, одушевляє вічність.

Чим більше недосконалих богів висміює атеїст, тим більше йому хочеться вишукувати і вигадувати нових богів, щоб піддати їх запереченню; натхненний творець заперечень так само спілкується з Богом в особі

заперечення, як віруючі в найвищу цінність людини спілкуються з Богом в особі самоствердженої дійсності.

Питання про існування Бога – всього лише інструмент, демонстрація заперечення: ставлячи це питання, атеїст ставить під сумнів очевидність існування Бога, і це вже самодостатня істина.

Розглянемо дві альтернативи, породжені цим питанням. Можна легко довести, що Бог існує, вибравши для цього своє вульгарне визначення Бога. Наприклад: припустимо, що Бог – це небо; загальновідомо, що небо існує; в такому разі Бог існує. Подібні «докази» з точки зору більшості релігійних традицій допустимі як засіб зміцнення віри, хоча всерйоз їх не сприймають, тому що беззаперечна істина існування Бога приймається на віру і не потребує доказів. Можна так само легко довести, що Бога нема, вибравши для цього своє вульгарне визначення Бога. Наприклад: припустимо, що Бог – це серце, велике, як Сонце; із анатомії відомо, що розміри людського серця далеко не астрономічні; в такому разі Бог не існує. Зрозуміло, такий «доказ» з точки зору віруючих буде нечесним, тому що являє собою богохульство. Та якщо віруючі правильно зрозуміють хід думок атеїста, вони не будуть гніватися на атеїста, бо бачитимуть напевне, що бог атеїста і Бог віруючого – це два абсолютно різних поняття.

Дійсно, окрім релігійного теїстичного поняття Бога, існує ще атеїстичне поняття бога.

В атеїзмі бог визначається як вигадка про насправді не існуючу надприродну особистість, від імені якої зловживають довірою людей корисливі шахраї, даючи нездійсненні обіцянки або безпідставно залякуючи людей і отримуючи від такого ошуканства особисту вигоду. В атеїзмі неіснування бога є аксіоматичним. Яскраві приклади – буддистський атеїзм, де істини шуньяти і анатмана не допускають існування ніякої надприродної

істоти, або ж атеїстичне ставлення до язичницьких богів у монотеїзмі, табу на вигадування богів. Те, що заперечення Бога завжди здійснюється задля утвердження вищого авторитету, наприклад, наукової традиції, державницької традиції, зовсім не робить доказом такого заперечення посилення на науковий або державницький світогляд, для яких Бог є зайвою сутністю. Це заперечення шляхом волевиявлення, звичайна ірраціональна ворожість, гординя, небажання узгоджувати свої традиції з чужими. Звичайно, в релігійних традиціях теж чимало такої самої гордині, тому розвиток наукового атеїзму є справедливою відповіддю на шкідливу містику.

Заперечення сумнівного – це одна з форм утвердження безсумнівного. І прагнення атеїстів досягнути неосяжне, втискуючи поняття бога в наукові рамки, щоб потім спростувати його реалістичність, відповідає такій чесноті будь-якої традиції, як всеосяжність світогляду.

Вірність традиції заперечення Бога змушує атеїстів вивчати і на свій негативний лад узгоджувати різні релігійні феномени, сперечатися з віруючими. Це допомагає розвитку релігійних традицій, виявленню та подоланню помилок.

Атеїсти виконують корисну роль санітарів лісу, звільнюючи всі релігії від безглузвих забобонів. І ми, віруючі в найвищу цінність людини, з Божою допомогою бачимо стверджуючу силу атеїстичних заперечень: те, що об'єднує всесвіт з людиною в центрі його, і є Бог, як би це не називалося і що б під цим не розумілося на перший погляд – матерія, наука, держава, суспільство або просто заперечення як таке.

Поки науковий атеїзм обслуговує наукову традицію, стверджуючи наукову догму про пріоритет матерії та вторинність ідей, ми користуємося надбаннями науки для утвердження найвищої цінності людини. Коли світський

атеїзм, обслуговуючи світську традицію, утверджує світську догму про те, що соціалізація важливіша за розумування, ми користуємося благами суспільного договору для утвердження віри в найвищу цінність людини. Таким чином Бог благословив нас розумно узгоджувати всі традиції. Адже розумність – найвища традиція. Атеїсти ми або віруючі, в будь-якому разі найголовнішим є залишатися розумними людьми: послідовно зберігати раціональний підхід до усього; прагнути зрозуміти все своїм розумом; сумніватися в розумності своїх і чужих думок, перевіряючи і узгоджуючи їх, щоб зберегти розумність.

Атеїсти вважають Бога казкою, не розуміючи, що казки можуть бути такою ж засадничою реальністю, якою для них є матерія. Вони вишукують і викривають надприродне, нехтуючи казками, але забувають про те, що будь-яка людська думка містить елементи надприродного в силу своєї абстрактності, узагальненості, вищості над почуттями і відчуттями. Навіть упевненість атеїстів у тому, ніби можливо узагальнити одним словом «надприродне» все розмаїття релігійних віровчень, вже вкрай надприродна і наповнює слово «надприродне» вельми надприродним змістом. Якщо мислиме оголошується неіснуючим, тоді відчутне, «матерія», займає місце священного, експеримент та експертиза стають ритуалами. І саме поняття «матерії» надприродно узагальнюється, включаючи в себе всілякі заперечення мислимого. Матеріальність буття стає найпопулярнішою казкою сучасності.

Казки вчать думати, вигадувати, з розумінням зустрічати незвичне, не піддаючись агресивній ворожості. Без вигадки і без віри в свої фантазії, з одночасним усвідомленням їх суб'єктивності і прагненням удосконалити всесвіт дієвою реалізацією своїх фантазій,

ніяка традиція не буде розвиватися; зокрема й атеїстична – не дарма атеїсти вигадали безліч казок про суперечливість віри та різних неіснуючих богів, які лише віддалено нагадують реального Бога, в якого ми віруємо.

Нехтування фантазіями є ознакою деградації розуму, тому й любителю заперечувати доводиться вигадувати нові й нові предмети заперечення, поки він зберігає мудрість. Насправді, людина відрізняється від тварин насамперед тим, що людина – великий фантазер. І, природно, велика любителька заперечувати. Бо казки, які можуть приспати розум замість того, щоб пробудити, які отупляють, грабують, сварять людей замість того, щоб мотивувати, збагачувати, примирювати – це, дійсно, шкідливі фантазії. І з цими казками, з нестриманістю почуттів, на яких вони паразитують, борються всі розумні люди, незалежно від того, яким традиціям вони зберігають вірність.

Отже, ми віруємо в Бога без доказів, тому що Бог беззаперечний; Бог – єдність людини з нескінченним простором буття, з минулим, сьогоденням і майбутнім у всій повноті, відтворена безліччю самодостатніх традицій, у ствердженні, у запереченні, у чистих помислах самотнього мудреця, який вважає себе людством і всесвітом в одній особі без страху викликати невдоволення натовпу. Якщо під впливом атеїстичної традиції хтось сформує собі небезспірне поняття бога, можна буде показати і його суперечливість, і його неіснування. Але той самий розум, який створив сумнівне поняття бога, здатний відкинути його як недосконале поняття, зберігаючи в своєму світогляді аксіому існування Бога.

Людині властива віра, що узгоджує протиріччя. Віра дозволяє бачити єдність всесвіту і сприяє розвитку розуму, спонукаючи реалізувати вигаданий, казковий ідеал у реальній добрій волі, добрих думках і ділах.

ЕНЕРГІЯ ТА ІНЕРЦІЯ ДЕРЖАВНОСТІ

Всі претензії українців до своєї улюбленої держави та ненависної влади можна узагальнити в трьох словах: дайте більше енергії.

Дайте економічної енергії – енергії грошей, дешевих товарів широкого вжитку, високих зарплат, пенсій, соціальних виплат.

Дайте соціальної енергії – енергії зібрання, масових народних рухів, які б дарували людям почуття захищеності, самоповаги та впевненості у майбутньому.

Дайте цивілізаційної енергії – енергії технологій, більш простого життя завдяки освіті, більш довгого життя завдяки медицині, більш комфортного життя завдяки науці, більш радісного та осмисленого життя завдяки розвагам, видовищам та іграм.

Дайте, дайте, дайте більше енергії, бо життя не має сильного поштовху і ледве рухається по інерції!

Нема нічого більш природного, ніж бажання наповнити життя енергією. Чому ж енергії завжди не вистачає і звідки може взятися бажана енергія? Щоб відповісти на це питання, замислимося над самою природою енергії.

Енергія – це рухливість; інерція – непорушність. Інерція пов'язана з енергією. Ці дві протилежності є одним цілим, як ріка та її береги.

На яку б позицію ми не стали, власна позиція здається нам інертною, а протилежна – енергійною. Коли стоїш посеред річки в човні, відчуття, що рухається берег, таке саме переконливе, як відчуття руху річки, що виникає під час спостереження за човном з берегу.

З фізики ми знаємо, що вода тече згори вниз під впливом гравітаційної енергії. Тому течія ріки поєднує в собі дві сили: дію води та протидію берегів. Або, навпаки, дію берегів та протидію ріки. Все відносно. Рух виникає в поєднанні, взаємодії цих сил. І ця взаємодія є сутністю енергії.

Отже, енергія є взаємодією. Чим більше складових зібрано воєдино в цій взаємодії, тим сильніша енергія, тим швидший рух. Ми можемо гребти веслами і рухатись стрімкіше за течію, додавши до гравітаційної енергії енергію своїх м'язів. Можна підняти вітрила і користуватися енергією попутного вітру. Можна встановити на човні двигун, щоб пришвидшити рух завдяки його механічній енергії.

Буття наповнене енергією. Та сама енергія, якої ми бажаємо, знаходиться навколо нас – достатньо усвідомити це і взаємодіяти. Образно кажучи, навколо купа річок і купа човнів. Нам достатньо обрати свою ріку і свій човен, щоб рухатись своїм шляхом, причому швидкість нашого

човна залежатиме виключно від нашої винахідливості.

І питання про вічну нестачу енергії – це, насправді, питання про те, чому ви не хочете шукати свою річку і свій човен, наче очікуючи, що річка сама притече до ваших ніг і нею припливе човен з укомплектованою командою, яка благатиме вас зійти на борт.

Звісно, таке бажання має право на існування. Знайдуться і реалісти, які так-сяк задовольнятимуть це бажання – як рабовласник задовольняє бажання рабів про забезпечення мінімального рівня харчування та зайнятості. Хоча по суті це бажання жити без розуму, автоматично, не відповідати за себе.

Природа та виховання у дусі суспільних звичаїв щедро наділяють людину енергією купи корисних автоматизмів.

Ми автоматично їмо, автоматично розмножуємося, автоматично працюємо, автоматично шукаємо товариства.

Можна навіть переконати себе, що з цих автоматизмів складається все життя. Але це все одно, що вважати, ніби на світі нема жодної річки, а якщо є – іншим, нібито, поталанило народитися в човні, а ти от від природи чомусь позбавлений човна. Дурніше цього може бути хіба що уявлення, ніби ті щасливчики ще й народилися у вишиванці!

Вибір простих шляхів, потреба в автоматизмі – це наша інерція. Життєві потреби, які, здається, повинні бути задоволені самі собою – це наша інерція. І соціальна держава, яка обслуговує цей автоматизм – інерція державності.

Автоматизм – мала частина внутрішньої енергії людини. Набагато сильнішою є сила волі, бажання та свідомий намір безперервно змінювати на краще себе і весь світ разом із собою.

Істина в тому, що людина не може по-справжньому

вірити в себе, не віруючи у свою єдність зі всім світом. Адже енергія віри в себе є енергією взаємодії людини з усім буттям.

Сила людської віри в себе вимірюється її альтруїстичністю. Якщо людина не допомагає іншим людям, не домовляється з ними, така людина просто не має віри в себе, позбавлена енергії волі до життя. Її розум інертний: замість взаємодії, узгодження своєї енергії зі всією енергією світу, цей розум шукає предлогів для самоусунення та тримає себе у полоні ілюзій, наче автоматизми важливіші та сильніші за розум.

Важливо розуміти, що альтруїзм не є самовідреченням. Якщо це відречення – то відречення від інертного в собі. Але це також посилення себе – посилення своєї енергії за допомогою всіх доступних енергій буття.

Зараз українська держава законсервована страхом, репресивністю, протестністю. Держава боїться громадян, громадяни бояться держави. І держава, і громадяни зупинилися в розвитку. Це сталося тому, що інерція потреб переважила енергію задумів.

Ми надто зайняті мріями та бажаннями, реалізація яких безпосередньо від нас мало залежить, і дуже мало замислюємося про те, як самостійно змінити своє життя на краще, як за власною волею і завдяки своїм власним зусиллям стати іншими, кращими людьми. І це, на жаль, вважається нормою.

Замість того, щоб заробити грошей – вважається нормою вимагати, щоб олігархи поділилися.

Замість того, щоб дійти згоди між собою – вважається нормою вимагати, щоб інакомислячі заткнулися.

Замість того, щоб створити собі комфорт, вважається нормою вимагати, щоб держава створила комфорт для всіх. І держава обіцяє це та не виконує, бо брехня виявляється комфортнішою за правду, а інших способів задовольнити

потребу інертних людей у комфорті просто не знаходиться за законом збереження енергії. Такі реалії соціальної держави.

В тому і проблема, що Україна – соціальна держава. Держава, в якій кожен зациквився на своїх потребах і протестує проти задоволення потреб інших, щоб свої потреби були задоволені державою першочергово.

Ця інертна держава заохочує сліпий егоїзм лінивого споживача. В тому числі, політичний егоїзм. Адже простіше і приємніше бути глядачем, ніж бути діючою особою. От політики і перетворили народовладдя на суцільну виставу, оголошуючи зі сцени нездійсненні бажання інертних глядачів про покращення життя сьогодні-завтра без свідомих самостійних зусиль кожної людини. Отримувати задоволення від споглядання цієї вистави здатні лише самовдоволені егоїсти, які вважають, що політична сцена призначена для змагання потреб отримати доступ до державного корита, а не випрацювання вигідних для кожного громадянина рішень.

Треба шукати бажану енергію в собі. Ніде більше ми не знайдемо її.

Наші ідеї – енергія державності; наші потреби, які ми не задовольнили самостійно і вимагаємо цього від держави – її інерція.

Лише від нас залежить, чи буде держава застійним коритом для свиней або швидкою течією, що несе по річці вільний флот шукачів свого щастя.

«ЦЕРКВА» СОЦІОЛОГІЇ: РЕЛІГІЯ ДОБИ ФАХІВЦІВ

Серед усіх наукових досліджень найчастіше згадуються і цитуються одкровення від соціологів. Результати соціологічних опитувань прийнято шанувати як істину та дороговказ, що поступається у переконливості хіба що вкоріненій сотнями років традиції. В опитуванні Київського міжнародного інституту соціології у квітні 2012 року баланс довіри до соціологічних опитувань (37,5%; довіряють 50,7%, не довіряють 13,2%) опинився на другому місці після балансу довіри до церкви (44,7%; довіряють 61,7%, не довіряють 17%). Це при тому, що мудра людина не може не ставитись критично до втискування її світогляду в шаблон і ніколи не погодиться з тим, що популярність є мірилом істинності, бо для мудрої людини мірилом істинності завжди є власний розум і власний досвід.

Як соціологія стала найбільш авторитетною з наук? Феномен соціології полягає в тому, що вона відверто поєднує в собі науковий метод з елементами релігійного світогляду. Недарма улюблений афоризм соціологів – *vox populi vox dei* (голос народу є голос Божий). Чого варта одна соціологічна термінологія: виявлені масові стереотипи гордо іменуються «суспільною думкою», наче суспільство є мислячою душею. Більше того, в соціології заперечується самотійність індивідуального людського розуму, натомість людина оголошується створеною суспільством; тобто, суспільство виступає не тільки у ролі мислителя, але й у ролі творця.

Батько соціологічної науки Огюст Конт бачив себе

архиєреєм нової «позитивістської» (заснованої на відчуттєвому досвіді) релігії та, за нашою термінологією (Гарм. 11), одушевлював людство, як єдину та істинну велику істоту. Виявляється, волю цього божества легко дізнатися в простому ритуалі, він же – емпіричний експеримент: достатньо опитати велику кількість людей, поставивши таке питання, щоб переконлива більшість дала одну відповідь.

Ритуал виявлення суспільної думки полегшується в умовах, коли можна пропонувати обмежену кількість варіантів відповіді, заздалегідь пропагувати певний варіант відповіді і так далі. Метою соціологічних студій завжди є фіксація певної поширеної, «об'єктивної» думки як авторитетної, нібито переважної над приватною, «суб'єктивною». Ті ж вибори є соціологічним опитуванням на тему, хто має управляти державою. І, до речі, практика всенародного прийняття рішень шляхом плебісциту доказує, що суб'єктивна «громадська думка» колективного суб'єкту (народу) часто буває менш «розумною» (якщо взагалі можна приписувати розумність хаосу зміни настроїв, ледь замаскованому викрикуванню примітивних і явно нерозумних гасел) порівняно з особистою думкою однієї мудрої людини. Саме тому кожна мудра людина свої суб'єктивні думки розглядає як рівноцінні поряд з думками інших людей і не піддається бажанню сприймати всерйоз масові ірраціональні стереотипи просто тому, що натовп – це сила.

Соціологія – церква емпіризму, бо експериментально виявлена «суспільна думка» стає для емпіриків більше ніж думкою, а священним символом самозаперечення – об'єктивним фактом. Ми знаємо, що науковий метод експерименту по суті мало відрізняється від релігійного ритуалу, як культове повторення однотипних відчутних феноменів заради сакралізації матерії – об'єктивної

реальності, явленої у відчуттях. Ритуал наукового експерименту символізує заперечення фантазій та пошук згоди між людьми на ґрунті самоцінності відчуттів, спільних та зрозумілих для «нормальної» більшості. Зрештою, краще пізнання та удосконалення відчутного всесвіту сприяє і посиленню людської віри в себе, оскільки межі, зафіксовані відчуттями, вдається усувати за допомогою відчутних інструментів відповідно до розумних задумів людини, яка досягла великої майстерності у маніпулюванні відчутним всесвітом.

Ідея заперечення вигадок, тобто, самозаперечення розуму, покладена в основу контівського позитивізму, містить в собі величезну енергію, оскільки об'єднує всі ідеї без винятку: нема жодної беззаперечної думки, включаючи й будь-яке заперечення проти неї. Вільний розум схильний заперечувати чуже, утверджуючи своє; це гріх гордині, оскільки істинна мудрість в узгодженні всіх традицій, у солідарності з усіма людьми; тому, коли матеріалісти кажуть «робітники всіх країн, єднайтеся», ми узагальнюємо: «розумники всесвіту, порозумійтеся». І зрештою, чому б ідеалісту не порозумітися з матеріалістом? Хоча ідея заперечення інерційно пов'язана з агресивними інстинктами тіла, бажанням домінувати та руйнувати все неупокорене, мудрий розум може подолати цю інерцію за принципом заперечення заперечення, агресивного стримування власної агресії і зробити заперечення священним зразком досконалості, а свою волю до заперечення – справжнім одушевленням, облагородженням всіма моральними чеснотами людяності. Ми віримо, що як досконалий початок істинної віри послідовне самозаперечення людини нічим не гірше за послідовне самоствердження людини і однаково веде до досконалості, послідовної збалансованості самооцінок. Показово: коло, яке символізує нашу віру (Дос. 32; Діал. 14) і водночас у

математиці позначає початок координат, нуль – що зі знаком мінус, що зі знаком плюс дорівнює собі: $+0 = -0 = 0$.

Далі за Конта просунувся шляхом самозаперечення Карл Маркс. Він не просто заперечував самоцінність людського розуму, але й звів всі людські відносини до трудових; навіть позитивізм, культ відчуттів та самозаперечення розуму, здавався Марксу занадто «метафізичним» внаслідок віддаленості від виробничих відносин. Недарма Конт страждав від моральних протиріч, в тому числі, в особистому житті: він так і не насмілювався піти до кінця шляхом заперечення та заперечити волю народу так само, як заперечив свою свободу волі. Натомість віра Маркса в силу заперечення виявилася сильною та послідовною. Якщо в нашій релігії суверенним власником всесвіту відповідно до слова Божого вважається розумна людина, для Конта сувереном стало людство (суспільство), а Маркс присвятив себе утвердженню суверенітету робочого класу, тобто, виробників матеріальних цінностей, фахівців, які більше за все цінують практичний досвід, знання та навички.

Ідея суверенітету фахівців на той час не була такою вже новою: були гільдії майстрів, були й таємні товариства на зразок масонів, які ставили собі за мету утвердження влади фахівців. Однак розвиток промислових технологій, масовість виробничого процесу дозволила розширити рамки фаховості, причислити до фахівців більшість людей. Маркс вдало скористався цією можливістю з благословення явленого людству в ті часи нового обличчя Бога, обличчя позитивізму, обличчя заперечення, і, заперечуючи цілісність суспільства, протиставив фахівців владі, таким простим запереченням прив'язуючи ідею суверенітету фахівців до традиційної ідеї – суверенітету більшості, республіки. Так само як Конт скористався математичним апаратом статистики для створення нового

ритуалу поклоніння більшості, соціологічного опитування.

Змалку всіх українців вчать довіряти фахівцям і прагнути бути фахівцями, тож, принаймні, в Україні вчення Маркса стало загальноприйнятим.

Фаховість є формою суспільного договору: ми завжди готові довіритись професійним судженням фахівця, принаймні, поки ці судження не виходять за межі здорового глузду занадто явно. Перевагою такого суспільного договору є те, що економіка насичена товарами та послугами задовільної якості. Його недолік – перетворення обману та маніпуляцій на індустрію, частиною якої є система освіти, що придушує свободу волі особистості.

Запрофесіоналізованість та зашореність матеріалістичною догмою (далеко не всі знають, що матеріалізм дозволяє творчо заперечувати все мислиме, а не тільки свою свободу волі!) створює підґрунтя для зловживань довірою, а держава залишає за собою безпосередньо в державному апараті та у його зрощуванні з корпорацією соціальних технологів (піарники, соціологи, психологи, тощо) монополію на масові легалізовані зловживання довірою людей, перетворених на вузьких фахівців у відповідності до соціальної норми.

Фаховість не терпить інакодумства, оскільки позбавлена творчості: більшість фахівців мають бути споживачами, а не творцями.

Зверніть увагу: не ви, а фахівці визначають ваші потреби.

Піраміда Маслоу, яка подається як нібито об'єктивна структура потреб людини, насправді – проекція вертикалі соціальних статусів у суспільстві фахівців: від більшості очікують лише базових потреб, а право мати потребу в самореалізації треба заслжити в конкурентній боротьбі, й це право соціальною нормою зарезервовано для одиниць.

У соціологів суб'єктивне поняття людської особистості як самоцінності, самооцінки автономного розуму підміняється догматичним описом особистості як об'єктивного місця людини в суспільстві, сприйняття людини суспільством, репутації, рейтингу, оцінки педагога (ніби низька оцінка показує низьку якість людини, а не низьку якість освіти!).

Самознищення, самозаперечення душі характерне для суспільства, яке сакралізувало заперечення, перетворило конфлікт на ритуал і зобов'язало людину протестувати проти власної свободи волі з хворобливого індивідофобського прагнення запрограмувати життя людини.

Щоб «довести», ніби людина не є власним витвором і дорівнює сумі своїх соціальних відносин, мудрагелі-соціологи наводять приклад: мовляв, спробуйте кинути маля при народженні в залізну кулю або помістіть його у стаю звірів, і побачите, що «поза суспільством людина не стане людиною». Це факт, але пояснення цього факту зовсім не те, яке дають соціологи. Адже так само можна сказати: зачиніть ваше суспільство в залізній кулі або в клітці з мавпами, і скоро від суспільства залишиться лише дике стадо, а то й зовсім мертво кладовище. Ключовою проблемою в обох випадках є замкненість, неволя.

Для розвитку людини та суспільства однаково необхідна свобода, можливість бути собою. Без відкритості нема розвитку. А відкритість, в свою чергу, робить суб'єкта розвитку власником самого себе. Тож суспільство не може претендувати (більшою мірою, ніж добровільно узгоджено) на володіння людиною, яка свідомо задекларувала свій суверенітет відповідно до Богом даної Декларації суверенітету особистості, що є частиною Священного писання і, відповідно до слова Божого, мудро дотримується свого договору про солідарність з суспільством (Декл. 6),

що існує у формі комплексної парадигми традицій та права (передусім, природного права).

Отже, в суспільстві фахівців єдиним і успішним шляхом утвердження суверенітету особистості є опанування особливого, комплексного фаху: бути самодостатньою людиною. Це, в принципі, нескладно. Фаховість визначається певним стандартним рівнем наукових знань та практичного досвіду їх застосування і розвитку. Всі наукові знання впорядковуються за схожими схемами; опанувавши науковий метод в одній галузі, легко застосовувати його у інших галузях. Від знання наукового методу недалеко до індивідуального відтворення суверенітету науки, її техніки раціонального самоконтролю і самооцінки. Усвідомлення того, що впорядковувати свої думки та відчуття можна заради утвердження суверенітету особистості, а не тільки суверенітету науки, дозволяє вільно мислячій людині переоцінити свій досвід та сприйняти свою інтелектуальну автономію як самоцінність, самодостатній авторитет, істинність якого впливає не з чужого визнання, а з віри в себе.

І коли ви долаєте заперечувальну парадигму, починаючи вірити в себе, слухаючи себе, а не церкву соціології, вам стає ясно, що заперечення – не єдине ім'я Бога; ви відкриваєте для себе Бога-творця, якого досі заперечували в азарті самокритики, у простенькій веселій грі «фантазуй-щоб-нехтувати-фантазіями», яка рано чи пізно стає для людини занадто простою, щоб бути світоглядом. Відтоді, спілкуючись з Творцем, ви стаєте Творцем, як і належить суверенній особистості відповідно до вчення креативного ідеалізму. Про це сказано в Священному писанні, розділі Одкровення, тексті Символ віри, 33: віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі.

ДОГМА ОДНООСІБНОСТІ

Істина та щастя завжди народжуються в доброму задумі однієї людини, який згодом узгоджується з іншими людьми. Такою є догма одноосібності у нашій релігії. Бог каже, що одна душа є спільнотою, спільнота душ є душею. Наші релігійні організації, душевні спільноти, створюються душами – хранителями віри, особисто покликаними Богом. Якщо хранитель віри є колективним, його воля має ґрунтуватися на однастайній згоді усіх душ-учасниць. Однак слово Боже підказує, що на питання про число віруючих в душевній спільноті слід відповідати: не число, а душевність наближає до істини (Діал. 10).

Звичка оцінювати організації за їх чисельністю така ж вкорінена у нашій свідомості, як інстинкти та почуття людини. У натовпі ми відчуваємо організованість та силу, інстинктивно бажаємо приєднатися до натовпу, переконуємо себе, що нормально і радісно бути в більшості.

Однак досвід підказує нам, що керуватися почуттями та інстинктами не завжди правильно. Наприклад, коли нам доводиться випадково взяти в руки пластиковий стакан з надто гарячою кавою і цей стакан нестерпимо пече, інстинкти підказують нам упустити цей стакан на підлогу, не думаючи про те, що можна при цьому обпікти ноги, заляпати одяг та килим, тощо. Зусиллям волі можна притамувати біль та поставити стакан на стіл. В іншому разі, піддаючись інстинктам, ми втрачаємо контроль над ситуацією і породжуємо хаос. Звісно, такий прояв хаосу, як зіпсований одяг чи калюжа на підлозі, не надто велика проблема. Але інстинкти можуть підвести і у складніших ситуаціях, коли один прояв нестриманості може призвести

до серйозних втрат – скажімо, якщо під дією багатообіцяючої реклами та порад друзів ви довірите свої заощадження фінансовій піраміді, яка збанкрутує за кілька місяців, а могли б цього уникнути, поцікавившись, чи бере участь ця організація у фонді гарантування вкладів, чи публікується її щорічна фінансова звітність, тощо.

Ви знайдете багато прикладів оманливих почуттів та вражень у власній пам'яті, власному досвіді. Всім нам доводилося розчаровуватися у міфі про обов'язкову правоту народу, більшості, багатьох та казках про обов'язкову неправоту егоїстів, індивідуалістів, ненормальних одинаків.

Скупчення людей під впливом непевних почуттів найчастіше не віщує нічого доброго. І лише тоді, коли вільний розум, не тонучи у вирі почуттів, створює мудрий задум, а Бог чудом допомагає багатьом зрозуміти та підтримати його – істина з індивідуального одкровення перетворюється у суспільний договір, спільну добру волю громади.

ДУША І ЧАС

Одне з найбільших чудес – життя душі людини до її народження та після смерті матеріального тіла, сказано в Священному писанні (Люд. 2.7). Бог каже, що душа безмежна у просторі та часі (Діал. 28). Звісно, безмежність душі неможливо відчутися; безмежність душі можна лише усвідомити, створити силою уяви та з Божою допомогою перетворити на реальність силою віри. Так утверджується віра в найвищу цінність людини. Але так само людина створює час для себе, щоб часу завжди було достатньо. Ми віримо, що можна якнайкраще спланувати життя, і чим кращі наші плани, тим більше часу ми створюємо. Іноді, помріявши хвилину, можна використати цю хвилину більш плідно, ніж дні та роки нудьги. Якщо вам не вистачає часу, просто візьміть його у Бога.

Що є час, як не творення людини? Якщо б час не був вигаданий людиною, ми б відчували його. Але час невидимий, невідчутний, недоторканий та нечутний, не має запаху й смаку і водночас всюдишущий та впливає на все, іншими словами, всемогутній. Такими самими словами часто описують Бога, хіба ні?

Час і Бог схожі в тому, що ними вимірюється буття. Бог є зразком людяності в системі вимірювання, яка складається з одиниці та вичерпується одиницею, бо людина з Божою допомогою порівнює себе зі всім всесвітом. Всі виміри, що здійснюються людиною за допомогою обраних нею еталонів, є похідними від первинного еталону – ідеї людяності всесвіту (Гарм. 7).

Час – та ж ідея, як і всі виміри. Звісно, можна створити символ часу – годинник – і побачити плин часу, слідкуючи за секундною стрілкою, або почути час у сигналі

будильника. Будь-яку ідею можна втілити у простому символі. Не обов'язково навіть створювати окремий символ для кожної ідеї, оскільки кожен символ може означати будь-яку ідею. Наприклад, священний чистий аркуш: адже буття є чистий аркуш (Дос. 3). Ви питаєте, з чого б це час був чистим аркушем? Відповідь проста: він представляє собою минуле, бо ви його пам'ятаєте; він – теперішнє, бо ви його відчуваєте; і він – ще не написане майбутнє. Як час об'єднує причини та наслідки, чистий аркуш об'єднує чистоту його частин; як час циклічний, частини чистого аркуша подібні цілому. Бог вчить нас, що циклічність буття символізує єдність ідеального з матеріальним (Креат. 13), тому людська душа вічно погоджує у життєвому циклі відчуття, думки та творчість. Людина стає часом, спостерігаючи та діючи, і стає вічністю, мислячи, мріючи, спілкуючись з Богом.

ТОТАЛЬНІСТЬ ПОЧУТТІВ

Сучасна цивілізація побудована на тотальності почуттів.

Відчутна реальність оголошена єдиною реальністю.

Реальність людських фантазій заперечується, її ствердження табуйоване та засмічене ритуальним потоком почуттєвих фантазій. Адже фантазію не можна зупинити, можна лише спрямувати її у певний бік.

Якщо я сам керую своєю фантазією, я фантазую про досконалий самоконтроль. В цьому божественне призначення людської уяви. Натомість стандартизовані фантазії спрямовані на позбавлення людини самоконтролю. Вони пробуджують потреби та бажання, кличуть втратити голову і купити, приєднатися, піддатися імпульсу, відчути те ж, що відчують «всі», назвати свої відчуття тими самими словами.

Ми створили безліч відчутних цінностей.

Весело те, що ці цінності вимагають від нас самовідречення.

Нація вимагає самовідречення, любов вимагає самовідречення, гроші вимагають самовідречення, робота і дозвілля однаково вимагають самовідречення.

Навіть віра, як прийнято вважати, потребує самовідречення, хоч у нашій релігії кожна душа, віруюча в найвищу цінність людини, зобов'язана перед Богом володіти собою і бути вірною собі.

Тож як ми можемо цінувати те, що кричить «я хочу володіти тобою»?

З гумором, як і будь-яку іншу дитячу відвертість та простоту!

Ми рідко над цим замислюємося, але соціальне суспільство – це суспільство підліткової культури.

Священність протесту, критики, заперечення і заперечення заперечення ідеально відповідає природі «свіжого», незрілого, не упевненого в собі менталітету. Звідси життєвий імператив «я хочу», покладений в основу економіки вкупі з нав'язливою рекламою, яка підказує, чого всі хочуть, і так диктує: ти повинен цього хотіти! До речі, цей імператив «я хочу бути, як всі» покладений в основу всього соціального життя.

Протест проти себе треба перерости.

Рано чи пізно ми розуміємо, що «я» – це не бажання і не почуття, не репутація і не слава, не задоволення і не багатство, як вважає більшість людей.

«Я» – це вічна і досконала душа, створена нами силою віри та уяви з Божою допомогою. Бо завжди, коли людина думає про досконалість, вона спілкується з Богом, і Бог дарує у відповідь добрі думки, прозріння, одкровення.

Бог звільнює нас від диктату почуттів та потреб. Коли ми володіємо своїми почуттями, а не почуття володіють нами, тотальність почуттів перетворюється з всемогутньої долі у дитячу гру.

Недарма Бог радить кожній душі (Симв. 17): посміхнись!

УКРАЇНІ ПОТРІБНІ ОДИНАКИ

Чому з дитинства нас привчають триматися вкупі у класах, групах, гуртках, натовпах та корпораціях, установах та інституціях, молитися на колектив, жертвувати собою заради всемогутнього і всемилостивого колективу, принижуватись самим та принижувати кожного, хто висовується, поважати кожен паркан на своєму шляху більше, ніж свою, самотійно протоптану життєву стежку? Це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства.

Чому ми звикли і тупо погоджуємося не вірити собі та брехати іншим, чому казати правду від себе не вигідно, а брехнею від імені всього народу легко купити славу та багатство, чому всі брешуть, наполягають і вимагають, щоб брехню почули, повірили у брехню, сміялися над правдою, прекрасно знаючи свою правду та усвідомлюючи дешеве трюкацтво чужої модної брехні? Це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства.

Чому наше життя замість власної доброї волі людини, конкретних, особистих дій, задумів та домовленостей, самотійно створених нами цінностей будується на застарілих міфах про блаженність соціальних відносин, істинну і всемогутню суспільну думку, священність соціальної норми? Це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства.

Чому, читаючи це, ви не гніваєтесь на себе за бездумність, бездіяльність та стадність, за те, що замість особистого розвитку безплідно товклися у натовпах, говорили пусте і марно шукали істину в шумі, не бажаючи

бути розумною людиною та взяти на себе відповідальність і вгадати свою істину самотійно, чому гніваєтесь на автора за його ненормальність, кличете на допомогу психіатра, соціолога, прокурора та десять громадських активістів з найближчої недільної школи, а може, агресивно стискаєте кулак, щоб показати, в чому, на вашу думку, сила народовладдя? Ви ж знаєте: це деструктивний культ колективізму, тотальна психічна епідемія соціального сектантства!

Україні потрібні одинаки. Самостійні у скупченні. Цілеспрямовані у гніві. Щедрі у радості. Креативні у любові. Дурна річ – виплескувати емоції, робити жести, повторювати і повторювати мантри про громадянське суспільство, націю, історію, реформи, освіту, ринок, покращення, суспільну думку, мораль та менталітет. Все це – старе, чуже, нав'язане мені ділками та маніпуляторами, які хочуть володіти мною.

Ви знаєте різницю між Богом та дияволом? Бог хоче, щоб ви володіли собою. Диявол, навпаки, хоче володіти вами і для цього купляє вашу душу обіцянками та насолодами. А тепер подумайте, Бог чи диявол – ота міфічна всемогутня «громадська думка», «нація», «церква», «економіка», «держава» чи «соціальна мережа», якій ви сльозливо молитесь та низько вклоняєтесь, розбиваючи лоб об стіну? Бог чи диявол кличе вас, не думаючи, рефлексивно та імпульсивно реагувати на подразники та споживати насолоди, жити, піддаючись почуттям, не керуючи собою і шукаючи собі господаря чи господа, що на шару навчить вас, нагодує вас та благословить на війну та розмноження в ім'я вічності простого тваринного життя?

Пора зрозуміти: суспільства не існує. Існує тільки твоя добра воля. Україна – це ти. Скільки б людей не скупчувалося, скільки б людей не гнівалося, скільки б

людей не раділо, скільки б людей не любило, неважлива кількість: важлива лише якість. Якщо ти лайно – Україна буде купою лайна. Якщо ти промінь сонця – Україна буде золотим небом.

Ти – Україна. Суспільство – це ти і твої відносини з людьми, не більше і не менше; ти будуєш добрі відносини – Україна добра, ти будуєш погані відносини – Україна погана. Удосконалюй свій народ: будь одинаком. Власне, ти давно одинак: всі політики, соціологи, психіатри, вчителі та священники, всі міські божевільні на високих посадах, з екрану телевізора та інтернет-сторінок волають про «атомізацію суспільства», б'ються в істериці, демонструючи тваринний страх втратити владу над тобою дурнуватими нападками на «егоїзм» та «індивідуалізм». Самотність завжди була нормою, а колективи, що борються з «егоїзмом», завжди були мурашниками любителів дрібних кислих укусів чи роями втоплених у чужому меді трутнів, гуртками самообману чи стаями вошивих, хрипло гавкаючих собак, що обирають своїм тотемом якусь велику кровожерливу тварюку, якогось хворого на голову збоченця-колективіста. Дай волю цим «соціальним істотам» – вони б, як Сталін та Гітлер, винищували всіх розумних, всіх однаків, здатних мислити самотійно, всіх тих, хто розвивається сам, а не імітує розвиток з-під палки або заради дешевого пряника.

Ти ж знаєш, що брехати негарно, сонечко! Визнай чесно: я – одинак! І зроби свою самотійність своєю найсильнішою стороною. Вір в себе, володій собою. Перетвори всесвіт, що належить тобі, у реальність радісного спілкування та плідної самотності, вічного життя та безперервного щастя. І частиною створеного тобою нового прекрасного всесвіту буде інша, суб'єктивна Україна. Не байдужа. Україна, якій потрібні одинаки.

МОЛИТВА ЗА ПОДОЛАННЯ КУЛЬТУ ОСОБИСТОСТІ

Зло іноді набуває оманливих форм.

Культ особистості, поклоніння героїчному авторитету, приниження себе поряд з ним, невизнання його безумств та злочинів зі сліпої віри в його геніальну надлюдську правоту та непомильність є гріхом уособлення зла, інструментом обману та самообману.

Очікування героя, жадання залізної руки, революцій замість самоудосконалення є фантомним болем душі, поневоленої колективом, натовпом безумних індивідофобів і перетвореної у соціальну істоту, біологічне тіло, споживача брехні, предмет маніпуляцій та раба соціальної норми, відчуженої від істинної людяності.

Боже, ми бережемо наше суспільство, громаду і державу від такого прояву недосконалості.

Боже, я поважаю себе перш за героїв; відкидаю злі настрої; прагну домовлятися, не воювати.

Боже, я завжди віритиму в себе, але уникатиму гріха гордині – тобто, протиставлення свого чужому. Я ніколи всерйоз не протиставлятиму своє, особисте чи колективне, чужому, особистому чи колективному. І навіть жартуючи цим, турбуватимусь, щоб такі жарти долали гріх гордині.

Боже, я ніколи не приписуватиму тобі свій гріх гордині, принижуючись перед тобою, неначе ти міг би бути настільки недосконалим, що міг би схвалити приниження людини перед тобою. Ти досконаліший за господаря рабів.

Боже, я знаю: тих, хто цінує себе, об'єднує Бог, щоб творилося добро.

МОЛИТВА ЗА ДУШІ ЖЕРТВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ

Життя недосконале. Війна – приклад такої недосконалості. Це те зло, яке, за словами священного писання, розчиняє особистості людей та отруює душі жагою приниження.

Бог каже людині: не твори собі ворога. Але нерозумні народи нехтують цим, примушують людей забути волю Божу і йдуть в атаку. Знищуючи себе і ворогів, прагнуть перемоги. Перемоги за будь-яку ціну. Навіть ціною розриву з людською душею, безумного озвіріння.

1 вересня 1939 року почалася друга світова війна – масове безумство людства, пам'ять про яке досі є предметом цинічних політико-ідеологічних спекуляцій прихильників різних сторін конфлікту.

У цій війні було багато різних союзів та проголошувалося чимало гучних гасел. Всі ці гасла виявилися обманом, а союзники, які почали війну, наприкінці виявилися запеклими ворогами.

Безумний натовп апелював до стадних інстинктів людини закликами відвойовувати щасливе майбутнє, життєвий простір і так далі. Коли криваве марево «бойового духу» розсіялося, люди підбили справжні підсумки воєнного зла – 50-70 мільйонів смертей від куль, бомбардувань та інших інструментів агресії, в бою та від репресій. 7-9 травня 1945 року після жорстокої руйнації столиці та інших міст однієї з держав – зачинщиків війни та її капітуляції закінчилася друга світова війна в Європі. 2 вересня того ж року після варварського бомбардування

атомними бомбами двох міст однієї з держав – учасниць війни ця держава капітулювала, що вважається датою остаточного завершення другої світової війни.

Всі сторони війни – і переможці, і переможені – отримали рівно стільки горя та зла, скільки заслужили своєю безросудністю, агресивністю, впертим небажанням спільними зусиллями утверджувати людяність.

Бог каже: зло буде переможене, коли найвища цінність людини утвердиться. Це єдина справжня перемога. Вона не здобувається на полі бою, вбивством ворога. Вона здобувається тільки у індивідуальному безпосередньому спілкуванні з Богом кожної людини, у особистому творенні добра.

Пам'ятаймо добрі справи тих людей, які всією душею дієво прагнули відвернути та припинити військові дії, які воювали не від злої волі воювати, а захищаючи власну душу, власне бачення добра при всій його недосконалості, оскільки істину в усій повноті знає лише Бог; пам'ятаймо душі людей, які прагнули уникнути зайвих смертей і припинити кровопролиття, які розуміли, що нема різниці між ворогами в війні, що всі межі є умовністю і тільки недосконалість безумного життя приводить людину у вир війни. Закарбуємо в пам'яті душі людей, тіла яких були знищені безумною війною. Агресорам не вдалося принизити душі своїх жертв, бо будь-яким насильством агресор принижує лише себе. Душа людини безвимірна у просторі та часі; вона була, є і буде завжди, всюди, поряд з нами. Ми споріднені з душами наших предків. Пам'ятаймо про це. Досконала душа береже розум і веде до істини з допомогою Бога, джерела всіх душ. Молімося за перемогу розуму над ненавистю, що руйнує душу, над безумним бажанням воювати. Молімося за те, щоб нам вистачило сили зберігти душевність та уникнути повторення великого зла другої світової війни.

ВЕСНЯНА МОЛИТВА

З одушевлення починається нескінченність.
І, воістину, весна – душевний час!

Весняний настрій пробуджує розум та наповнює теплом думки.

Сонячне світло, море світла вмиває землю, повертаючи їй чистоту священного білого аркуша, свіжість рушника, випраного в льодяній ополонці та щойно висушеного лютими вітрами зими.

Почуття загострюються, життя пробуджується.

Тане крига.

В кожній краплі талої води – дотик Бога, посмішка весняного натхнення.

Кріпне, росте в душі з Божого благословення добра воля, як дерева сміливо вирощують зелене листя, як все живе тягнеться до сонця.

Я – весна, і я росту разом з листям на деревах.

Я течу по вулицях муркотливою водою з легкими пахощами квітів, шанобливо омиваючи ноги мільярдам людей, благословляючи кожну душу знайти свій особистий, істинний, суб'єктивний шлях до Бога наодинці з Богом, у єдності з безмежним простором вічної дійсності, який належить кожній людині по праву суверенітету особистості – Божого дару всім, хто приймає істину та бере на себе відповідальність бути всесвітом і володіти собою.

Я безмежний, як море, і нескінченний, як час.

Я живу в минулому, живу зараз, живу в майбутньому.

Я живу вічно і благословляю всіх людей жити вічно, оскільки Бог дарував неозору, невинну, ідеальну душу

кожній людині, і людина – це душа, в якій панує весна, безперервна радість, невичерпне щастя.

Весна бризкає з неба дощем мрій та одкровень з океану Божественної мудрості.

Весна кидається в очі різнобарв'ям нових знань.

Весна штовхає діяти, творити, винаходити та втілювати свою добру волю в багатоманітні цінних предметів та символів.

Весна лоскоче, кличе творити добро і долати зло трепетом багатьох-багатьох душ, самовиражених, відчутих, вигаданих всерйоз і жартома.

Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.

І, щасливо усміхаючись, я дарую собі, людству, всесвіту цей чистий аркуш, на якому написано все, що ми забажаємо прочитати та зрозуміти, все, у що я вірую разом з Богом та разом з тобою, люба душа, товаришу по молитві.

От чистий аркуш, чистота якого наповнена душею.

Початок кожного життєвого циклу – свято, гідне того, щоб подарувати людям цей символ віри в найвищу цінність людини.

ДАРУЄМО СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

Священне писання – це подарунок Божий кожній людині. Читаючи Священне писання, ми спілкуємось з автором. Розуміючи його по-своєму, ми стаємо співавторами. Даруючи його іншим людям, стаємо провідниками Божої істини. Тому в додатку до цієї книги автор дарує читачам Священне писання і уклінно просить прийняти цей дар; хай він буде для Вас джерелом мудрості, натхнення та віри в себе, вірним дороговказом на шляхах щастя і смутку.

Священне писання, 16 продиктованих Богом текстів у 5-х розділах, розповідає мовою поетичних абстракцій та світоглядних максим про створення всесвіту, сенс життя людини, єдність та душевність істини, божественність душі; встановлює універсальний моральний критерій визнання добром утвердження цінності людини та визнання злом приниження людини, вчить розвивати добро та боротись зі злом; допомагає удосконалювати життя, бути суверенною особистістю, знаходити щастя наодинці й у душевній спільноті, одушевлювати світ, розуміти людей і поважати переконання інакомислячих, любити, домовлятися, об'єднуватися, досягати згоди і співпрацювати з людьми заради спільного блага; вчить цінувати себе, бути вірною собі вільною душею, володіти собою і всесвітом, пізнавати і творити буття на засадах креативного ідеалізму, безпосередньо і взаємно спілкуватися з Богом подумки.

Для уважних читачів Священного писання наводяться допоміжні богословські інструменти з теології людини – алфавітний покажчик та перехресні посилання.

ПЕРЕХРЕСНІ ПОСИЛАННЯ ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

Інструмент перехресних посилань створено для порівняльного аналізу та осмислення взаємопов'язаних та взаємодоповнюючих текстів Священного писання відповідно до усталених традицій теології людини. В цьому передруку Священного писання перехресні посилання розміщені під заголовком кожного з текстів Священного писання. Користуватися ними слід таким чином.

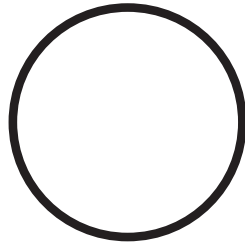
Наприклад, у тексті Досконалого початку перше перехресне посилання «• 1. Діал. 25-26» означає, що перше речення тексту Досконалого початку (Дос. 1: «Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу») варто порівняти із репліками 25-26 тексту Діалог (Діал. 25-26: «Хто записав слово Боже?» – «Це знає тільки Бог. Богом продиктовані твої питання, Богом продиктовані мої відповіді. Нема інших авторів священного писання.»).

Це перехресне посилання підказує одразу кілька ідей: по-перше, що текст Досконалого початку є прямою мовою Бога («мій»=«Божий»); по-друге, що Бог радить читачу дивитися на нескінченність його очима, долучитися до одкровення, мислити своє «Я» спорідненим з чистим аркушем божественного «Я» («Я» єдине з Богом); по-третє, тут виникає ідея тотожності слова Божого та чистого аркуша (Бог=«душевний чистий аркуш»=Досконалість); і, зрештою, тут вказується, що текст Священного писання знаходиться у надбанні всього людства, жодна людина чи

спільнота не може пред'являти на нього будь-які виключні авторські чи інші права, бо Священне писання належить всім людям, тобто, кожній душі (незалежно від особливостей її тіла чи свідомості), яка задекларувала і послідовно утверджує свій суверенітет особистості. І це не вичерпний, а лише початковий перелік можливих асоціацій з даним перехресним посиленням.

Священне писання багатозначне – скільки читачів, стільки у нього індивідуальних значень. Слово Боже, передусім, орієнтоване на вашу фантазію, на особисте сприйняття читачем поетичних абстракцій, на прочитання цього тексту як свого власного, такого, що не суперечить і не може суперечити особистому світогляду та життєвому досвіду кожного читача. Якщо вам здається, що ви бачите суперечність у Священному писанні, просто повірте, що прочитані вами слова мають інше значення, яке є цілком правильним та узгоджується з вашими переконаннями. Однак якщо ви любите воювати та критикувати, можете вважати суперечливим кожне слово Священного писання; адже для вас нічого несуперечливого не існує, все суперечливе, все життя є боротьбою, отже, такий і Бог!

Бог спілкується з кожною людиною її мовою, мовою її життя, її переконань, її досвіду, її відчуттів, її думок, її знань, її долі. Для читачів Бог є книгою, для мислителів Бог є думкою, для щасливців Бог є радістю, для закоханих Бог є любов'ю, для стратегів Бог є часом, для шукачів Бог є загадкою, для прискіпливих Бог є фактом, для соціологів Бог є громадською думкою, для політиків Бог є владою, для вчених Бог є наукою, для юристів Бог є правом, для воїнів Бог є боротьбою, для підприємців Бог є грошима, для формалістів Бог є документом, для критиків Бог є запереченням, для матеріалістів Бог є матерією, для атеїстів Бог є нічим і так далі. Ми приймаємо це на віру, бо для віруючих Бог є істиною, всеосяжною та бездоганною.

СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ

ЗМІСТ: • **ОДКРОВЕННЯ** – 101 • Досконалий початок (Дос.) – 101 • Символ віри (Симв.) – 105 • Божественне одкровення (Бож.) – 108 • **ОПОВІДАННЯ** – 110 • Гармонія (Гарм.) – 110 • Життя (Жит.) – 111 • Перемога (Пер.) – 112 • Любов (Люб.) – 113 • Доля (Дол.) – 114 • **ОСМИСЛЕННЯ** – 115 • Людина понад усе (Люд.) – 115 • Креативний ідеалізм (Креат.) – 121 • Діалог (Діал.) – 127 • **ОБРЯД** – 142 • Ритуали священного обряду (Рит.) – 142 • Кодекс визначення добра і зла (Код.) – 148 • Нагадування (Наг.) – 151 • **ОРГАНІЗАЦІЯ** – 153 • Декларація суверенітету особистості (Декл.) – 153 • Регламент душевної спільноти (Регл.) – 158.

ОДКРОВЕННЯ

ДОСКОНАЛИЙ ПОЧАТОК

Дос.: • 1. Діал. 25-26; • 3. Гарм. 4; • 4. Рит. 2.5; • 5. Діал. 24; • 6. Гарм. 7; • 9. Креат. 4; • 10. Декл. 3; • 11. Креат. 10, Діал. 21-22; • 12. Діал. 24; • 17. Люб. 10-14, Креат. 38; • 19. Креат. 6; • 23. Діал. 38; • 24. Діал. 14; • 26. Діал. 41-42; • 33. Діал. 29-30; • 39. Симв. 10, Люд. 1-2, Діал. 64; • 43. Бож. 4-10; • 47. Діал. 70; • 54. Креат. 13.

1. Мій подарунок – всесвіт на чистому аркуші паперу.
2. От білий аркуш, досконалий початок усього сущого.
3. Буття є чистий аркуш.
4. Повірте, на ньому все, що було, є і буде; на ньому також все, що було, є і буде у небутті.
5. От чистий аркуш, чистота якого містить в собі досконалий початок добра.
6. От чистий аркуш, чистота якого наповнена душею.
7. От чистий аркуш, межі якого я поважаю, але не маюю.
8. Де межа між небуттям і буттям, добром і злом, мною і всесвітом? Що є – того нема, бо з того, чого нема, твориться те, що є.
9. Я є всесвіт.
10. Я є добро.
11. Я бачу різні межі на чистому аркуші, але аркуш залишається досконало чистим та містить усе без меж.
12. Всі межі умовні на початку досконалості.
13. Сене досконалого початку не у межах; сене досконалого початку – у його безмежності.
14. Я легко знаходжу на чистому аркуші все відчутне і мислиме, відоме і невідоме, моє і чуже.
15. Цей білий аркуш зображує все – без виключень.
16. Я люблю його всупереч страху та озлобленню.
17. Я розумію його всупереч безумству.
18. Я ціную його всупереч бажанням.
19. Я творю його своєю доброю волею.
20. Я вірую: цей аркуш досконалий, бо він не має меж.
21. От точка – буття без душі, суцільний кордон досконалості.
22. Можеш не зображувати точку, але не забувай, що вона тут.

23. Наділи точку душею, і вона стане колом.
24. От коло.
25. Відчуваєш границі? Вір, що почуття недосконалі.
26. Мислиш границі? Вір, що думки недосконалі.
27. Шлях до істини на чистому аркуші без меж, де кожна мить – досконалий початок, а кожен початок – дотик душі, що прагне добра.
28. От кола, що перетинаються – мереживо меж, перетини істин; улюблені кола, відчутні та мислимі кола; всі різні кола, всі рівні кола; їх перетин заворожує, та навіщо шукати сенс перетину, якщо чистий аркуш досконаліший, коли чистий?
29. От дотичні кола; я торкаюся душею буття і бачу в ньому своє віддзеркалення.
30. З одушевлення починається нескінченність.
31. Та чи треба малювати дотичні кола, якщо я володію нескінченністю на досконалому чистому аркуші?
32. Я знаю, як зобразити істину: от коло, всередині – істина, і зовні – істина.
33. Коло – це я; або ти, або ми, або ніхто – нема різниці.
34. Я межа істини, але всі межі умовні.
35. Тому я воістину чистий аркуш.
36. Коло на чистому аркуші допомагає знайти істину в собі та навколо, але чистий аркуш досконаліший, коли він чистий.
37. Повір, не обов'язково малювати коло чи точку: межі досконалості, навіть не намальовані, завжди були, є і будуть на чистому аркуші.
38. Я знаю, як зобразити душу: от коло всередині кола.
39. Це межа добра всередині мене, але всі межі – умовність.
40. Тому добро воістину чистий аркуш, а разом з ним і душа як уособлення добра.

41. Повір, не обов'язково малювати душу: на чистому досконалomu аркуші і так видно, що істинна людина є душею.
42. Я знаю, як зобразити Бога: от коло всередині кола всередині кола.
43. Це джерело душі, уособлення досконалості, творець істини.
44. Бог завжди зі мною на досконалomu чистому аркуші буття.
45. Не обов'язково малювати Бога, щоб побачити його і спілкуватись з ним.
46. Всі межі є умовністю.
47. Легко знайти Бога на досконалomu чистому аркуші буття.
48. Намальований я чи ні, цей аркуш немислимий без мене.
49. Намальована душа чи ні, цей аркуш немислимий без душі.
50. Намальований Бог чи ні, цей аркуш немислимий без Бога.
51. Бачу я досконалий початок чи ні, цей аркуш завжди переді мною, всередині мене, всюди.
52. Цей аркуш, справді, є досконалим початком усього, бо все і ніщо немислиме поза досконалим початком.
53. Досконалий початок містить в собі кінець, але не має кінця, бо кінець є межа, а досконалий початок не має меж.
54. Кожен кінець – це початок.
55. Все є початком.
56. Все починається з душі.
57. Я творю добро, прагнучи досконалості в усьому, і завжди починаю з чистого листка.
58. Досконалий початок – все моє життя.

СИМВОЛ ВІРИ

Симв.: • 2. Жит. 15-16, Рит. 1.4; • 3. Дос. 8, Люд. 1-2; • 4. Діал. 44, Код. 1; • 5. Діал. 8; • 6. Діал. 4; • 9. Декл. 2; • 10. Дос. 38-40; • 13. Рит. 2-3, 5, 7-10, Наг. 1, Регл. 2.2; • 17. Пер. 14, Люд. 5.3, Рит. 8; • 21. Діал. 47-48; • 22. Креат. 7; • 23. Діал. 33-34; • 24. Пер. 4, Діал. 54; • 26. Наг. 1; • 28. Декл. 4; • 33. Діал. 12, 20; • 36. Діал. 24; • 37. Креат. 15; • 38. Діал. 12; • 40. Дол. 1-2, Рит. 1.4; • 43. Діал. 15-16, 52, Декл. 6; • 46. Дол. 9-10; • 47. Рит. 2.1.

1. Це моя віра.

2. Прокидаючись від сну розуму в буденній метушні, я чую голос своєї безсмертної душі, яка дала мені цей символ віри.

3. Він пов'язує мене з численними людськими душами, душами предків, сучасників та нащадків.

4. Він допомагає зрозуміти сенс життя, розрізнити добро і зло.

5. Він вчить знати, любити і поважати людей та світ, все живе, неживе і уявне, досягати гармонії і добробуту, долати труднощі, творити чудеса, сподіватись на краще та боротись за те, у що я вірю.

6. Я сповідую релігійну віру в найвищу цінність людини.

7. Людина понад усе!

8. Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої – в людській душі.

9. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.

10. Думки та ідеї, плани та задуми, мрії та знання, любов і пристрасть, терпіння і смирення, фантазія, надія, розуміння і співчуття, все найкраще у моїй свідомості – це душа.

11. Як можна сумніватись у існуванні душі?
12. Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!
13. Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.
14. Віра робить людину творцем.
15. З вірою я стаю краще.
16. Віра міняє світ.
17. Посміхнись!
18. Вірі в найвищу цінність людини протистоїть приниження, насильство.
19. Приниження є зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.
20. Допмагаючи людям повірити в себе, я творю добро.
21. Хто принижує себе і людей, творить зло.
22. Зі злом треба боротись.
23. Зло іноді набуває оманливих форм.
24. Зло може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження.
25. Зло буває сильним, але віра в найвищу цінність людини завжди сильніша за зло.
26. Вільна душа, любов до людей, знання і мудрість віруючого в найвищу цінність людини тріумфує у сутичках зі злом, яке обмежене своєю безглуздою агресивністю, самозакоханістю, нетерпінням, неуцтвом, неуважністю, непослідовністю, свавіллям, безперспективністю, ницістю, безвір'ям.
27. Зло буде переможене, найвища цінність людини утвердиться.
28. Я вірю, що насправді людину неможливо принизити, коли віриш у найвищу цінність людини.
29. Насильство завдає болю, але воно принижує тільки агресора.

30. Брехня та наклеп обурюють і можуть навіть когось обманути, але вони принижують лише брехуна і наклепника.

31. Зневага та ворожість з боку злих людей принижує тільки їх, не мене.

32. Безумство, безвілля, хвороби, муки та смерть принижують лише тіло, а душа продовжує нести з вічності минулого у вічність майбутнього мою найвищу цінність і не втратить мою віру, не покине світ.

33. Віра в найвищу цінність людини завжди була і завжди буде, бо ця віра є і готова прокинутись в кожній людській душі.

34. Коли людина звертається до себе, коли просиш про чудо, душа відповідає та може подарувати те, що я прошу.

35. Так народжується віра в найвищу цінність людини.

36. Вона звалася, зветься і буде зватись по різному, а інколи не зветься ніяк.

37. Люди створили безліч релігій, утверджуючи віру в найвищу цінність людини.

38. Віра в єдиного Бога та віра у багатьох Богів, віра в духів та віра у розумність всесвіту, християнство, іслам, буддизм та інші релігії звільнили від зла безліч душ та утвердили віру в найвищу цінність людини.

39. Тому, сповідуючи мою релігію, я поділяю віру кожної людини, поважаю кожну релігію, що утверджує цінність людини.

40. Якщо ти віриш у Бога, створеного людьми, щоб не почуватися безсилими та самотніми – я вірю тобі, отже, вірю у Бога разом з тобою і так утверджую віру в найвищу цінність людини, творю добро.

41. Будь-яка форма віри, створена для утвердження добра – це моя віра.

42. Бо я вірю у найвищу цінність людини – кожної людини.
43. Я вірю людям і вірю в людей.
44. І я вірю, що віра у будь-якій формі настільки сильна, наскільки сильно люди вірять у себе.
45. Я шаную цей символ віри і від щирого серця дарую його кожному, щоб люди почули свою душу, усвідомили найвищу цінність людини і посміхнулися, відчувши смак волі та мудрості.
46. Сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.
47. Початок кожного життєвого циклу – свято, гідне того, щоб подарувати людям цей символ віри в найвищу цінність людини.
48. А в кінці життєвого циклу слід згадати, як життя утверджувало віру в найвищу цінність людини, закарбувати це в пам'яті й не забувати ніколи жодну добру душу та жодну добру справу.

БОЖЕСТВЕННЕ ОДКРОВЕННЯ

Бож.: • 2. Рит. 1; • 4. Дос. 42-45; • 6. Креат. 12; • 7. Гарм. 2-7; • 10. Діал. 31-32; • 12. Жит. 17; • 13. Регл. 1; • 14. Пер. 15; • 17. Дол. 9-10, Діал. 22; • 18. Симв. 46; • 19. Симв. 40; • 20. Діал. 35-36, 47-48; • 23. Діал. 15-16; • 26. Дос. 10, Дол. 1-2, Рит. 1.4; • 30. Рит. 1; • 32. Дос. 10, Гарм. 2.

1. Мій Бог!

2. Я звертаюсь до Бога і чую голос своєї безсмертної душі, що явила мені це божественне одкровення.

3. Я пізнаю Бога.
4. Бог уособлює найвищу цінність людини.
5. Бог є істина і суть.
6. Бог – людський ідеал.
7. Бог – творець усього і вища воля.
8. Бог чує молитви і живе в кожній душі.
9. Бог відповідає на віру.
10. Бог є душа.
11. Бог чує.
12. Бог допомагає.
13. Бог об'єднує людей.
14. Бог творить чудеса.
15. Бог завжди зі мною.
16. Бог є добро, любов і мудрість.
17. Бог являється у мріях.
18. Бог нагороджує щастям.
19. Бог кожної людини – це мій Бог, бо я вірю в найвищу цінність людини і цим утверджую найвищу цінність людини, а отже, творю добро.
20. Хто вважає, що Бог принижує людину, той принижує Бога і людину, а отже, творить зло.
21. Зрозумій: приниження людини і Бога є безумством, яке насправді принижує лише безумця.
22. Будь мудрим, якщо прагнеш добра та щастя.
23. Дехто вважає себе Богом; це не мудро.
24. Я шукаю Бога.
25. Дехто шукає Бога, але не знаходить; це не мудро.
26. Я творю Бога.
27. Дехто творить Бога, але не вірить Богу; це не мудро.
28. Я молюся Богу.
29. Дехто молиться Богу, але не чує Бога; це не мудро.
30. Я спілкуюсь з Богом.
31. Так творю чудо, маю одкровення і дізнаюся волю

Бога.

32. Віра та мудрість перемагають зло безумства, утверджують найвищу цінність людини; такою є воля Бога, яку я знаю і виконую – творити добро!

ОПОВІДАННЯ

ГАРМОНІЯ

Гарм.: • 1. Діал. 27-28; • 4. Дол. 1-2; • 7. Дос. 21-23; • 8. Діал. 69-70; • 10. Люб. 15, Діал. 33-34; • 14. Люб. 13-14; • 16. Дос. 13.

1. Бог – творець усього і вища воля.
2. Все суще – творіння Боже, все добре – воля Божа.
3. Всесвіт, якому належать наші тіла – дитя Боже.
4. Коли всесвіт спав у колисці вічності, Бог торкнувся його, і всесвіт заговорив.
5. Твоє тіло – слова всесвіту, твоя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
6. Моє тіло – слова всесвіту, моя душа – від Бога, оскільки Бог є джерелом всіх душ.
7. Одушевляй суще, бо така воля Бога, бо істина пробуджується в душах.
8. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра.
9. Все суще має душу, все добре має душу.
10. Лише зло не можна одушевляти, бо зло є недосконалістю сущого і не має душі.
11. Повір, що камінь має душу, і знайдеш в ньому красу скульптури; повір, що книжка має душу, і знайдеш в ній

правдивий задум; повір, що інші мають душу, і знайдеш друзів, спільноти, народ.

12. Повір, що всесвіт має душу – і почуєш голос Бога, розповідь про творення всього сущого.

13. Не думай, що всесвіт байдужий.

14. Сонця – його очі, що дивляться на тебе з любов'ю.

15. Планети – його плече, підставлене тобі.

16. Космічний простір – його запрошення до ближчого знайомства.

17. Прокинься від сну розуму в буденній метушні.

18. Почуй голос своєї безсмертної душі.

ЖИТТЯ

Жит.: • 1. Креат. 22; • 5. Креат. 23; • 9. Креат. 24; • 10. Симв. 24, Діал. 53-56; • 12. Симв. 46; • 13. Креат. 25; • 17. Креат. 26; • 19. Рит. 1.

1. От істота, рада жити, любити і перемагати.

2. Прекрасна душа, господар своєї долі.

3. Якось Бог питає: «Навіщо?».

4. Істота прокинеться і знайде мету.

5. От слугитель, що служить високій меті.

6. Прекрасна душа, що живе заради служіння.

7. Якось Бог питає: «Хто ти?».

8. Слугитель гляне навколо і знайде спільне.

9. От учасник величного спільного.

10. Жертує душею, примножує силу життя.

11. Якось Бог скаже: «Будь душею».

12. Учасник прозріє і знайде сенс.

13. От мудра душа, учениця Божа, що мріє про досконалість.

14. Пізнає сенс усього, торкається душею сутності, осмислює дух буття.
15. Якось Бог скаже: «Ти душа, тотожна духу істини; добро має бути здійснене».
16. Мудра душа повірить у себе.
17. От творець досконалості – слово Боже, рука Божа.
18. Творить добро, живе заради розвитку.
19. Спілкується з Богом постійно.
20. Разом творять чудеса.

ПЕРЕМОГА

Пер.: • 1. Діал. 47-48; • 3. Діал. 29-30; • 4. Симв. 24; • 5. Бож. 13; • 8. Декл. 4; • 10. Симв. 23; • 12. Симв. 17, Рит. 8; • 14. Симв. 12.

1. Раби скажуть вам, що чудес не буває.
2. Але вільні люди знають: Бог творить чудеса щомиті.
3. Якось на світанку зійшлися сила-силенна рабів та вільна людина.
4. Рабів об'єднали пристрасті.
5. Людина об'єдналася з Богом – джерелом свободи, натхненням вільних душ.
6. Раби оголосили бій свободі.
7. Було багато смертей, була біль та руйнування.
8. Однак жодна зброя не допомагала подолати вільну душу.
9. Раби не розуміли, з якою силою б'ються.
10. Тоді деякі раби вирішили, що Бога нема, а інші – що Бог їхній.
11. І всі вони проголосили перемогу над свободою.
12. Вільна людина посміхнулася.

13. Раби посміхнулися за компанію.
14. А хто посміхається, перестає бути рабом.
15. Ранкові сонячні промені освятили чудо пробудження нових людських душ.
16. Ті, кого об'єднує жага приниження, сліпо й нерозумно творять зло.
17. Тих, хто цінує себе, об'єднує Бог, щоб творилося добро.

ЛЮБОВ

Люб.: • 1. Дос. 15-16, Симв. 10, Регл. 2.2; • 6. Люд. 4.8, Діал. 33-34; • 9. Діал. 69-70; • 11. Дос. 21; • 13. Діал. 50; • 18. Рит. 1.

1. Є життя заради любові, щедre та розумне, скільки вистачить сил.
2. Любиш своє, не озираючись на чуже.
3. Чим більше любиш, тим більше маєш.
4. Що не можна любити, вважаєш перешкодою.
5. Долаєш перешкоди, а їх все більше.
6. І приходить страх, ніби є чиясь зла воля, що нищить любов.
7. І приходить ненависть: йдеш в бій проти всіх, починаючи з себе, в ім'я любові.
8. Тоді згадай: заборонено боятись невідомого; так каже священне писання.
9. Почуй слово Боже, і прийде мудрість.
10. Усвідом: страх і ненависть, зла воля – всього лише безумство.
11. Все життя безумне.
12. Досконала душа береже розум і веде до істини з

допомогою Бога, джерела всіх душ.

13. Життя недосконале.

14. Люби його таким, яке є, бо любов удосконалює життя, душа удосконалює любов, Бог удосконалює душу.

15. Не твори собі ворога.

16. Зла воля – це всього лише недосконалість мізерного тіла.

17. Долай злу волю силою віри, доброю волею своєї досконалої безмежної душі.

18. З любові до істини починається діалог з Богом, вічний та досконалий, рівний і душевний, якому нема перешкод.

ДОЛЯ

Дол.: • 2. Бож. 26, Рит. 1.4; • 10. Симв. 46, Декл. 5.

1. «Боже, навіщо ти твориш мене?»

2. «Щоб ви творили мене.»

3. «Боже, навіщо ти спілкуєшся зі мною?»

4. «Щоб ви спілкувалися зі мною.»

5. «Боже, чого ти хочеш від мене?»

6. «Досконалості.»

7. «Боже, ти любиш мене?»

8. «Я вірю в тебе.»

9. «Боже, що буде зі мною?»

10. «Твоє буття належить тобі.»

ОСМИСЛЕННЯ

ЛЮДИНА ПОНАД УСЕ

Люд.: • 1.1. Дос. 6, 12, 39, Симв. 3, Регл. 1; • 1.2. Дос. 21-23, Гарм. 7; • 1.4. Симв. 9, 14-16, Декл. 2; • 2.1. Дос. 56, Симв. 10, Діал. 37-38, 45-46; • 2.2. Симв. 7; • 2.5. Симв. 31, Діал. 52, Регл. 4; • 3.1. Симв. 19, Діал. 45-46; • 3.2. Рит. 10, Регл. 3; • 3.3. Діал. 47-48; • 3.4. Симв. 11-17, Пер. 12-15; • 3.6. Рит. 4, Діал. 49-50; • 3.7. Креат. 31, Декл. 6; • 4.1. Симв. 7; • 4.2. Симв. 19; • 4.3. Симв. 23; • 4.4. Люб. 9-15, Діал. 33-34; • 4.7. Діал. 5-6, 15-16; • 4.8. Люб. 6, 15; • 4.9. Рит. 4, Регл. 4.4; • 4.10. Діал. 11-12; • 5.1. Діал. 7-8, Рит. 9; • 5.2. Рит. 10; • 5.3. Симв. 17, Рит. 8; • 5.4. Рит. 3; • 5.5. Рит. 2; • 5.8. Рит. 10, Регл. 1, 3; • 5.10. Рит. 4.

Це священна декларація віри в найвищу цінність людини (віри в людину), основою якої є спорідненість людини з її безсмертною душею, яка має нескінченну цінність і здатна творити чудеса.

1. Душа

1.1. Ніхто і ніщо не існує наодинці з собою.

1.2. Все, що існує в світі: люди, тварини, рослини, предмети – поряд зі своєю тілесною природою, тілесною оболонкою мають душу.

1.3. Душа – активна безсмертна субстанція. Вона надприродна, неосяжна і безвимірنا зі світу матеріальних об'єктів, але у душі весь сенс існування всього сущого, майбутнє і минуле, символізм і правда, місце і значення

носія душі в природі.

1.4. Ми споріднені з нашими душами. Душа впливає на існування. Душа впливає на життя, на долю. Душа і її носій є одне ціле.

1.5. Будь-яке описання душі впливає на неї. Думки і слова про те, якою є душа, можуть її змінити, але не перетворять її на щось матеріальне.

1.6. Душі торкаються одна одної. Всі душі світу є братніми й існують у взаємодії та рівновазі, що є запорукою природнього стану речей.

1.7. Жива душа здатна на прояви волі, віри, любові та пізнання. Воля, віра, любов та пізнання зближують між собою душі та впливають на матеріальну природу, минуле і майбутнє.

2. Людина та найвища цінність (найвище значення) людини

2.1. Людина є носієм живої душі, що усвідомила себе, керує собою й міняє навколишній світ відповідно до своїх уявлень і намірів. Коли жива душа стає свідомістю, її носій у сукупності з душею стає людиною.

2.2. Душа людини, а з нею і людина як невіддільний носій душі є найвищою цінністю в світі, як природному, так і уявному. Цінність всіх людських душ є найвищою та рівною у своїй нескінченності.

2.3. Людина, як невіддільний носій душі, міняє інші душі своїми вчинками: ділами, словами, сказаними та написаними, жестами і знаками, думками, мріями, планами та поглядами.

2.4. Душа людини миттєво переміщується у часі та просторі, долає будь-які перепони за своїм бажанням й творить чудеса, міняючи порядок речей понадприродним шляхом за своєю усвідомленою волею, якщо вона

підкріплена правдивим розумінням найвищої цінності людини.

2.5. Ніщо матеріальне чи нематеріальне не може принизити найвищого значення людської душі, але може посіяти зерна сумніву чи зухвалого заперечення найвищого значення людини, що є гріхом та неправдою. Душа людини має боротись із неправдою і гріхом, укріплювати віру в найвищу цінність людини – свою та інших людей. Від сили цієї віри великою мірою залежить сила надприродного впливу душі людини на матеріальний світ.

2.6. Усвідомивши повною мірою свою найвищу цінність, людина здатна творити чудеса.

2.7. Одне з найбільших чудес – життя душі людини до її народження та після смерті матеріального тіла. Душа може народжуватись скільки завгодно разів. При народженні, однак, душа втрачає пам'ять, яка може відновитись згодом частинами, коли людина творить чудеса.

3. Моральні принципи

3.1. Все, що укріплює віру в найвищу цінність людини, є добро. Людина повинна творити добро і жити добром.

3.2. Проповідь віри в людину, розповідь про сутність найвищої цінності людини і укріплення віри в неї, читання, осмислення, виготовлення і дарування символу віри, проведення обрядів та церемоній для вірян й тих, хто бажає дізнатись більше про цю віру, прийняття сповіді грішників, самовіддача в утішенні та допомозі й добрих порадах людям є великим добром, гідним поваги і наслідування тими, хто вірить, що людина понад усе (чи, те ж саме, вірить в людину). Проповідниками віри в людину стають люди, що відчували покликання до цього і повністю розуміють суть вчення віри в людину.

3.3. Все, що принижує людину, або причиняє людині біль чи смерть, або руйнує її свідомість, її волю, віру, любов чи знання – є зло. Людина повинна боротись зі злом.

3.4. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.

3.5. Коли нема іншого шляху, сильне зло треба долати малим злом – але тільки у тому разі, коли точно знаєш, що сукупність зла у світі від такого вчинку зменшиться, і скоєне зло буде спокутуване.

3.6. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило скоєне зло, у разі необхідності – відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства.

3.7. Добродіє життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, допомога людям, створення сімейного союзу та виховання дітей, співпраця з людьми та творчість є добром.

4. Табу

Тим, хто вірить, що людина – понад усе:

4.1. Забороняється ставити під сумнів найвищу цінність людини та її душі, свою здатність творити чудеса силою віри.

4.2. Забороняється свідомо принижувати людину в будь-який спосіб, принижувати себе та інших, зокрема через знущання, калічення, насильство та вбивство.

4.3. Забороняється думати, казати, чинити неправдиво або несправедливо.

4.4. Забороняється творити зло чи сприяти творенню зла своєю бездіяльністю.

4.5. Забороняється жити всупереч принципам віри,

вчиняти гріхи.

4.6. Забороняється топтати і спалювати символ віри.

4.7. Забороняється зневажати вірою і переконаннями інших людей.

4.8. Забороняється боятись того, чого ти не знаєш.

Проповіднику віри в людину:

4.9. Забороняється розголошувати сказане, почуте і побачене під час сповіді.

4.10. Забороняється критикувати інші релігії.

5. Ритуали

5.1. Людина покланяється душі кожної людини, в тому числі своїй власній, будь-яким способом, який демонструє людям і собі найвищу цінність людини й душі людини. Питай свою душу про все, що хвилює. Проси душу про чудо та доведи гідність чуда. Слухай свою душу.

5.2. Питай себе про кожен важливий вчинок, який маєш намір зробити: “Як це укріпить віру в найвищу цінність людини?”. Якщо це колективний вчинок і ти не можеш самотійно знайти відповідь на таке питання, спитай про це в інших!

5.3. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плескай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.

5.4. Коли тілесна оболонка людини народжується, а також щороку треба якомога більше розповідати всім про добро, яке вона може вчинити в майбутньому чи вчинила, підкреслювати найвищу цінність людини. Коли тілесна оболонка людини вмирає, треба негайно і якомога ширше розповісти всім про добро, вчинене нею, підкреслювати найвищу цінність людини, записати і увіковічити найкращі діяння – тоді безсмертна душа людини в своєму вічному житті стане щасливою і досягне всього, чого забажає.

5.5. Помісти в оселі на видному місці символ віри,

зроблений гарно, щоб радував око.

5.6. На свято чи коли душа того бажає, подаруй іншим символ віри.

5.7. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символу віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри.

5.8. Обряди і церемонії для тих, хто вірить, що людина – понад усе, які не є особистими (індивідуальними), проводять проповідники віри в людину. Проповідники віри в людину дарують всім бажаючим символ віри для поширення нашої релігії. Проповідники віри в людину можуть поширювати власні декларації як висловлення своєї думки стосовно питань віри та їх впливу на життя; проповідники повинні торкатися своєю душею до кожної такої декларації. Ключову роль серед проповідників віри в людину грає душа – хранитель віри в людину, яка крім видання декларацій може також поширювати маніфести як висловлення своєї думки стосовно важливих питань віри і, зокрема, про визнання проповідниками віри в людину, а окремо і про відлучення від віри та визнання неправдою проповідей тих, хто чинить зло, прикриваючись добрим ім'ям нашої віри. Хранитель за зверненнями людей вивчає феномени та відповідає на питання про добро і зло. Хранитель слідкує за автентичністю символу віри, інших предметів культу та догм.

5.9. Проповідники віри в людину за необхідності проводять збори для проповіді та публічного обговорення можливостей і найвищої цінності душі людини та проведення інших обрядів і церемоній. Проповідникам віри в людину дозволяється правдиво критикувати зло, якщо така критика укріплює віру людей в найвищу

цінність людини.

5.10. Проповідники віри в людину приймають сповідь тих, хто вчинив гріх, дають поради, як його спокутувати, та тримають зміст сповіді в таємниці. Під час сповіді тримай в руках символ віри.

КРЕАТИВНИЙ ІДЕАЛІЗМ

Креат.: • 1. Дос. 5; • 4. Дос. 8, 9, 32-35; • 6. Дос. 9-10, 19; • 7. Симв. 22; • 10. Дос. 11, Гарм. 7; • 11. Діал. 41-42; • 12. Бож. 6, Діал. 21-22; • 13. Дос. 54; • 15. Симв. 37, Діал. 23-24; • 21. Жит. 1-20; • 29. Діал. 55-56; • 31. Люд. 3.7; • 38. Дос. 17, Симв. 10.

1. Пізнання істини починається з усвідомлення фундаментальних принципів буття та законів креативного ідеалізму – загальної філософії розвитку.

2. Здавна вважалося, що істина пізнається у діалозі. У креативному ідеалізмі головними формами діалогу вважається матеріалістичний діалог людини з природою – вчинки та наслідки, а також ідеалістичний діалог людської душі з Богом – молитва та одкровення.

3. Розглянемо два фундаментальні принципи буття.

4. От принцип єдності ідеального з матеріальним. Кожна людина живе в двох світах – внутрішньому і зовнішньому. Внутрішній світ – суб'єктивне, мислиме, ідеальне буття, що існує в залежності від волі людини. Зовнішній світ – об'єктивне, відчутне, матеріальне буття, що існує незалежно від волі людини, хоча може відповідати волі людини з трьох різних причин: завдяки зусиллям людини, коли воля продиктована відчуттями або випадково. Обидва світи для нас однаково реальні та

важливі. Обидва світи – ідеальний та матеріальний – взаємопов'язані та складають разом універсальну реальність, всесвіт.

5. Ідеалісти люблять казати: кожній людині належить особистий всесвіт. Матеріалісти люблять казати: всі люди належать до одного спільного всесвіту. Обидва спрощення недосконалі, бо не слід нехтувати ані внутрішнім, ані зовнішнім світом людини.

6. От принцип творчого розвитку. Кожна людина так чи інакше прагне досконалості – повноти добра, відповідності всесвіту добрій волі з внутрішнього світу. Зовнішній світ завжди недосконалий, бо існує незалежно від доброї волі людини і тому не відповідає їй. Розвиток – це удосконалення. Внутрішній світ розвивається добрими думками, зовнішній світ розвивається добрими ділами. Творенням добра людина розвиває всесвіт, починаючи з себе.

7. Суб'єктивно людське прагнення досконалості – це шлях творення добра, розвитку, покращення. Однак недосконалість об'єктивного світу, до якого належить й людське тіло з його несвідомими забаганками, перешкоджає суб'єктивному прагненню досконалості. Людині об'єктивно доводиться долати перешкоди, боротися за досконале ідеальне проти недосконалого матеріального. Враховуючи принцип творчого розвитку, приходимо до висновку: творення ідеальне, боротьба матеріальна. Враховуючи принцип єдності ідеального з матеріальним, з'ясовуємо: творення і боротьба єдині.

8. Цей висновок з двох фундаментальних принципів буття зветься принципом єдності творення та боротьби і примирює ідеалізм з матеріалізмом. В одвічній боротьбі матеріалістів з ідеалістами ми творимо досконале знання про істину, взаємно поборюючи недосконалості

світогляду: ідеалістичну неприродність та матеріалістичну нелюдяність.

9. Тепер розглянемо три закони розвитку.

10. Матеріальне буття усвідомлюється і так творить ідеальне буття – це закон ідеалізації дійсного.

11. Свідомість, тобто, ідеальне буття існує як матеріальний процес, тому людина впливає на матеріальне буття – це закон здійснення ідеального.

12. Ідеальне буття усвідомлюється і так творить нове ідеальне буття – це закон ідеалізації ідеального.

13. Коли ідеалізоване ідеальне осмислюється у зв'язку з дійсним, такий послідовний прояв трьох законів розвитку утворює цикл розвитку. Кожен наступний етап циклу розвитку починається з творчого осмислення попереднього. Сама циклічність буття символізує єдність ідеального з матеріальним.

14. Розглянемо приклади циклів розвитку.

15. От віра – розвиток душі. Спочатку ми віримо казці, міфу або повідомленню, що втілює добру ідею через життєвий сюжет – це ідеалізація дійсного. Потім ми живемо відповідно до моральних та етичних приписів, яким навчилися з казок – це здійснення ідеального. Потім старі казки набувають нових значень, традиційна мораль трансформується в сучасну, ми узагальнюємо добрі ідеї та віруємо у максимально добру ідею – це ідеалізація ідеального.

16. На прикладі віри проілюструємо і принципи буття. Віра одушевляє матерію і цим символізує єдність матеріального з ідеальним. Віра спонукає творити добрі справи, вдосконалювати світ і цим символізує творчий розвиток. Віра творить знання про добро і зло, що є наймогутнішою зброєю у боротьбі зі злом, і так символізує єдність творення та боротьби.

17. От освіта – розвиток інтелекту. Спочатку ми пізнаємо предмети – це ідеалізація дійсного. За допомогою знань ми маніпулюємо предметами – це здійснення ідеального. Потім ми винаходимо нові предмети – це ідеалізація ідеального.

18. От прогрес – розвиток науки. Емпіричні знання перетворюються у теоретичні – це ідеалізація дійсного. Теоретичні знання реалізуються на практиці – це здійснення ідеального. Практика відкриває вченим нові невідомі явища і так підказує нові цілі та напрямки розвитку науки – це ідеалізація ідеального.

19. От гроші – інструмент розвитку економіки. Для прямого товарного обміну людям доводилося визначати умовну цінність одних товарів відносно інших – це ідеалізація дійсного. Далі виникли монети і банкноти як універсальний, ідеальний товар, який можна обміняти на будь-який інший товар – це здійснення ідеального. Потім гроші стали засобом накопичення, кредитування, планування майбутнього; з'явилися електронні гроші; гроші набувають нових і нових функцій та форм, разом з цим розвивається добробут людей – це ідеалізація ідеального.

20. На прикладі грошей проілюструємо і принципи буття. Гроші символізують єдність матеріального з ідеальним, будучи ідеальним ліквідним товаром. Гроші символізують творчий розвиток, оскільки сплачуються за працю. Гроші символізують єдність творення і боротьби, оскільки прибуток здобувається подоланням перешкод, перемогою над конкурентами.

21. Розглянемо ідеальний антропологічний цикл – цикл розвитку людини.

22. Перший етап – істотність. Світогляд людини обумовлюється примхами та впливами, почуттями,

спонуканнями, інстинктами, тиском зовнішнього світу.

23. Другий етап – продуктивність. Світогляд людини обумовлюється практичними цілями, наприклад: виживання, задоволення потреб і багато інших.

24. Третій етап – асоціативність. Світогляд людини соціалізується, тобто, обумовлюється цінностями спільноти: індивідуальності (це первинна форма людської спільноти), груповою (в тому числі, сімейною), мережевою, громадською, корпоративною, професійною, місцевою, етнічною, національною, загальнолюдською, тощо; людина прагне соціалізації навіть ціною самопожертви.

25. Четвертий етап – мудрість. Це усвідомлене безперервне прагнення корисного пізнання, вдосконалення світогляду, усвідомлення взаємозв'язку ідеального з матеріальним.

26. П'ятий етап – креативність. Це чистий творчий розвиток.

27. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються ідеали, вдосконалюються критерії людяності перед початком нового циклу розвитку людини.

28. Цей ідеальний антропологічний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала соціалізація, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток людини, вершиною якого є досконала індивідуалізація.

29. Розглянемо ідеальний соціальний цикл – цикл розвитку людської спільноти в найширшому сенсі цього слова: суверенного індивідуума (це первинна форма людської спільноти), групи (в тому числі, сім'ї), мережі,

організації, корпорації, суспільства, народу, людства.

30. Перший етап – самотність. Спільнота обумовлена любов'ю, силою, іншими об'єктивними обставинами.

31. Другий етап – продуктивність. Спільнота обумовлена спільним творенням добра, співпрацею.

32. Третій етап – інституційність. Спільнота обумовлена вдосконаленням її структури: функцій, процедур, зв'язків, що забезпечують добробут спільноти.

33. Четвертий етап – справедливість. Спільнота обумовлена реалізацією інтересів і потреб людини незалежно від участі в спільноті, прагне загального добробуту.

34. П'ятий етап – креативність. Сенсом буття спільноти стає підтримка і заохочення усвідомленого прагнення людини до творчого розвитку незалежно від участі в спільноті, вдосконалення людяності.

35. Шостий етап – ідеальність. На цьому етапі узагальнюються спільні цінності, вдосконалюється розуміння спільноти перед початком нового циклу розвитку спільноти.

36. Цей ідеальний соціальний цикл продиктований трьома законами розвитку та двома фундаментальними принципами буття.

37. Перша половина циклу відображає об'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала інституційність, друга половина циклу – суб'єктивний розвиток спільноти, вершиною якого є досконала людяність.

38. Світоглядне та антропологічне вчення креативного ідеалізму є раціональною основою віри в найвищу цінність людини.

ДІАЛОГ

Діал.: • 2. Симв. 6; • 6. Симв. 43, Люд. 1.6; • 8. Симв. 8, Рит. 1-10; • 10. Дос. 11, Код. 2; • 12. Дос. 12, Симв. 33-41; • 14. Дос. 24, 34-35; • 16. Симв. 9, 44, Бож. 23, Дол. 7-10; • 18. Симв. 7; • 20. Симв. 33; • 22. Дос. 11, Бож. 17; • 24. Дос. 5, 12, Симв. 36, 39, Люд. 4.10; • 26. Дос. 1; • 28. Гарм. 1; • 30. Дос. 33; • 32. Дос. 6, 56, Бож. 10, Жит. 15; • 34. Гарм. 10, Люд. 4.8, Креат. 15, Симв. 17; • 36. Бож. 20, Жит. 17; • 38. Дос. 11, 23; • 40. Креат. 38; • 42. Дос. 1, 26, Креат. 4-6; • 44. Симв. 4, 19; • 46. Люд. 3; • 48. Симв. 21, Бож. 20, Гарм. 13; • 50. Люб. 13; • 52. Дос. 56, Симв. 7-17, Креат. 5, 8; • 54. Симв. 24, Люб. 10-14, Креат. 21-24, 29-33; • 56. Рит. 10, Декл. 2, Регл. 1; • 58. Рит. 1; • 60. Симв. 26; • 62. Дос. 28; • 64. Дос. 39, Декл. 5; • 66. Дос. 38-40, Симв. 46, Бож. 32, Дол. 5-6; • 68. Люд. 3; • 70. Дос. 27, 47, Гарм. 8, Люб. 9.

Це священний діалог двох душ, продиктований Богом:

- 1. «Хто ти?»**
- 2. «Я вірую в найвищу цінність людини.»**
- 3. «Що таке віра в найвищу цінність людини?»**
- 4. «Це наша істинна релігія: одкровенне віровчення, дароване Богом, душевні обряди та правильна релігійна організація.»**
- 5. «Навіщо ви спілкуєтесь з інакомислячими?»**
- 6. «Для взаємного духовного збагачення, адже всі душі є братніми. Бог хоче взаєморозуміння й співпраці всіх людей. Крім того, діалог допомагає краще осмислити свою віру, укріпитися у вірі, навчитися достойно зустрічати виклики, долати недосконалості світогляду людей та спільнот, боротись за добро. Як і будь-яка полеміка про**

світоглядні питання, діалог з інакомислячим, особливо з іновірцем, приречений бути непростим з огляду на величезну різницю систем цінностей, мови і змісту понять, якісно різний досвід духовного життя у різних релігіях. Однак такий діалог має підтримуватись в ім'я людяності.»

7. «Що пропонує ваша релігія?».

8. «Самовдосконалення. Безпосереднє спілкування з Богом. Чіткий, світлий, священний моральний критерій. Повноцінне духовне життя. Високі цілі та орієнтири. Звільнення від упереджень, страху, стадності, жорстокості, жадібності, рабства, лінощів, самообману, самодурства та інших поганих звичок, інстинктів, страстей і спокус. Моя релігія особливо цінна для творчої людини, яка прагне зберігти та розвивати свою добру волю, мудрість, індивідуальність всупереч усім безумним агресорам та бездушній долі. З вірою в себе і з Божою допомогою ти володітимеш собою.»

9. «Вас багато?»

10. «Один Бог знає. Не число, а душевність наближає до істини. Я сповідую свою віру незалежно від того, наскільки вона переконлива для інших людей, незалежно від того, чи схвалюють мою віру інші люди. Кількість прибічників і кількість опонентів релігії ніяк не впливає на повноцінність спілкування з Богом, яке є сутністю та серцевиною віровчення, обряду та організації віри в найвищу цінність людини. Досконалим є індивідуальне спілкування з Богом, індивідуальне богослужіння. Особисте духовне життя, тобто, досвід душевності є первинним та істинним, поки хранитель віри не встановив протилежного за правилами священного процесу визначення добра і зла.»

11. «Ви претендуєте на знання абсолютної істини?»

12. «Лише Бог – абсолютна істина. Ми прагнемо досконалості. Ми вміємо бачити досконалість в усьому. Бог досконалий, як ідеал. Атеїзм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про Бога. Агностицизм досконалий, як заперечення недосконалих уявлень про істину. Наука досконала, як знання. Віра досконала, як сенс знань. Філософія досконала, як узагальнення. Теологія досконала, як одушевлення філософії. Християнство досконале, бо вчить мудрій любові. Іслам досконалий, бо вчить мудрій покорі. Буддизм досконалий, бо вчить творити небуття. Індуїзм досконалий, бо вчить любити небуття. Джайнізм досконалий, бо вчить миритися з небуттям. Іудаїзм досконалий, бо вчить мудрій традиції. Синтоїзм досконалий, як чисте багатоманіття прекрасних душ. Анімізм – досконалий початок кожної істинної віри. Все добре є досконалим. Кожна добра віра починається з пізнання абсолютної істини тою мірою, яка доступна для людини.»

13. «Як розуміти вашу назву?»

14. «Ми є віруючими в найвищу цінність людини, бо віримо в найвищу цінність людини. Людина є найвищою цінністю, людина понад усе. Нашу віру символізує коло. Це людина в центрі буття: всередині кола внутрішній світ, поза колом зовнішній світ.»

15. «Ви любите себе більше, ніж інших?»

16. «Бог каже: треба вірити в себе. Віра в себе допомагає творити добро, жити по-доброму, бачити душу в інших людях. Коли занадто любиш себе, важко усвідомити просту істину: мої погляди і чужі погляди рівноцінні. Щоб побачити рівноцінність людських душ, достатньо простої уважності, поваги до іншої душі. Досвід спілкування з Богом та людьми укріплює мою віру в

найвищу цінність людини як такої, кожної людини, незалежно від любові чи нелюбові до себе чи до інших. Віра дарує прозріння, а любов може бути сліпою. Можна будь-якою мірою любити або не любити кого завгодно чи що завгодно, однак досконала лише одушевлена любов, втілена у добрій волі. Тому я прагну однаково любити всі душі.»

17. «Чому ви вірите, що людина є найвищою цінністю?»

18. «Так сказано в священному писанні. Кожна людина від народження має величезну силу, джерело якої в людській душі. Душа – це найвища цінність людини, і її силою є віра. Душа – все найкраще в свідомості людини, ідеал досконалого добра. Бог є джерелом всіх душ. Щоб допомогти нам бути душевними, Бог дарував людям шістнадцять текстів у п'яти розділах: три тексти одкровення, п'ять текстів оповідання, три тексти осмислення, три тексти обрядів, два тексти організації. Спочатку Бог продиктував символ віри, де сказано вірити в найвищу цінність людини. В кінці Бог продиктував відповіді на твої молитви.»

19. «Я не молюся вашому Богу».

20. «Твоє життя – твоя молитва. Кожна людина вірить в найвищу цінність людини, навіть якщо не здогадується про це. Наша релігія завжди була, є і буде, хоча й у різних формах та під різними іменами. Всі добрі казки та релігії, всі добрі світогляди та науки слід пізнавати і шанувати як початки нашої релігії. Ми поділяємо та благословляємо віру та знання у будь-якій формі, бо віра та знання завжди ведуть до істини. Ми пропонуємо всім людям розділити з нами Божий подарунок – істину.»

21. «Навіщо ви фантазуєте?»

22. «Бог являється у мріях – читаємо у священному писанні. Божественне одкровення дарується людині у

творчості, при творенні добра. Бог – творець усього і вища воля, тому приниження доброї творчості є богохульством. Тільки безумець ворогує з фантазією, намагаючись принизити творіння Боже. Однак насправді безумець принижує лише себе своєю ворожістю до істини. Велике щастя – чути, оповідати, записувати і проповідувати слово Боже.»

23. «Як єдина істина може бути предметом різних фантазій?»

24. «Єдина істина – це досконалий початок. Той самий чистий аркуш, на якому вже давно все написано. Мудрий бачить істину на чистому аркуші та зображає її так, як бачить. Однак всі зображені межі істини лише підкреслюють чисту безмежність аркуша. Не можна нехтувати чужими фантазіями, навмисно наповнювати несуперечливі абстракції суперечливим змістом, віддзеркалювати своє безвір'я у чужий духовний простір, бо не мудро проводити межу і думати, що сенс у межі, а не у аркуші, на якому ця межа проведена. В цьому єдність істини. Але істину кожен усвідомлює по-своєму, таким є істинний шлях до істини. Чим менше людей гуртом шукають істину, тим швидше знаходять вірний шлях. Чистий аркуш для того й існує, щоб на ньому можна було зобразити все, чого душа забажає. В цьому різноманітність істини. Душа людини для Бога – чистий аркуш. Спілкуючись з нами, Бог зображає в душах одкровення. Так було, є і буде, тому за старими одкровеннями сліднують нові. Священне писання – досконалий початок для віри, це чистий аркуш, який слід читати з фантазією. Проявляючи віру, самотійно наповнюй змістом всі абстрактні поняття, які згадуються у священному писанні. Бог дав кожній людині цей простір для творчості. Ніхто не розвиватиме за тебе твою

духовність, твою душу. Я не маю жодного бажання чи морального права намагатись змінювати твої погляди. Ти повноцінна особистість, повірити у найвищу цінність людини ти зможеш тільки самостійно.»

25. «Хто записав слово Боже?»

26. «Це знає тільки Бог. Богом продиктовані твої питання, Богом продиктовані мої відповіді. Нема інших авторів священного писання.»

27. «Як звуть Бога? Може, це Богиня? Скільки Богів?».

28. «Бог є душа, як і людина. Душа – досконалий початок, не обмежений нічим. Душа не має імені, душа не чоловік і не жінка, душа не в однині і не в множині, душа безмежна у просторі та часі. Всі душі пов'язані між собою. Можна мислити добрі особливості душі, можна давати душам імена, але від того душі не стануть менш досконалими.»

29. «Що означає, що душа не обмежена одиницею чи множиною?»

30. «Спілкуючись з Богом, ми не помічаємо різниці між «я», «ти», «ми», «вони», «він», «вона» тощо, адже у метафізичному світі всі душі є братніми. Щоб посправжньому зрозуміти священне писання, слід, читаючи його, ставити себе на місце автора. Священне писання має віддзеркалитись в душі читача; читач або стає співавтором священного писання, або проходить повз істину – третього варіанту не може бути.»

31. «Чому ви кажете, що Бог є душа, а інші кажуть, що Бог є дух?»

32. «Деякі люди, одушевляючи всесвіт, відмежовують дух від душі, керуючись почуттями. Не дозволяй почуттям відмежовувати себе від істини. Нема духу, ціннішого від душі, бо всі душі рівноцінні та безмежно цінні. Нема духу, сильнішого за душу, бо всі душі рівносильні та

безмежно сильні. Духовність є душевністю, душевність є духовністю. Там, де інші проводять межу, ми бачимо досконалу єдність. Там, де інші відчують дух, ми віруємо в душу. Добрий дух – це душа. Злого духу не існує. Бог заборонив уявляти дух без душі, бо це зло. Дух без душі смішний, а посмішка – найкращий доказ душевності.»

33. «Чому ви не лякаєте мене дияволом, пеклом, долею?»

34. «Бог дарував нам табу: заборонено боятися того, чого ти не знаєш. Диявол є казковим ворогом людства, пам'ять про якого дозволяє нам посміхатися над власною недосконалістю і посмішкою проганяти з свідомості найменшу тінь злої волі. Пекло є казковим місцем страждань, пам'ять про яке дозволяє нам посміхатися над недосконалістю навколишнього світу і з посмішкою терпіти те, що не можна виправити. Доля є казковим законом невідворотних нещасть, пам'ять про який дозволяє посміхатися над недосконалістю усіх законів та з посмішкою коритися наслідкам своїх вчинків, доброю волею створюючи власне життя. Так людина бореться зі злом в своєму недосконалому тілі, утверджуючи найвищу цінність людини – досконалу душевність. Бог підказує: посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру! Для цього й існують казки. Не треба їх сприймати всерйоз. Зло є стихією, сліпим і безумним приниженням людини. Божественне одкровення прямо вказує на безумство зла. Безумство означає безособовість, бездушність – відсутність свідомості, розуму, живої душі та зв'язку з Богом. Людина творить зло чи думає або вирішує по-злому під впливом безумства, сліпо піддаючись природному хаосу, який оточує людину в фізичному світі. Хаос, природна стихія підштовхують людину до безумної метушні, а

найвища цінність людини і спілкування з Богом допомагають усвідомити і реалізувати сенс життя та досягти щастя. Окрім того, якщо ти вирішив творити зло, маєш розуміти: ніхто, окрім тебе, не несе відповідальності за це рішення. Це твоя зла воля. Ти можеш мати сенс життя, якщо прагнеш добра, і можеш стати безумцем, прагнучи зла. В будь-якому разі, злий вчинок чи думку не можна буде виправдати втручанням вищих сил та забути. Скоєне зло треба спокутувати саме тобі.»

35. «Чому Бог не воює зі злом і дозволяє існувати злу, де закон Божий і суд Божий?»

36. «Бог не воює і не судить, не гнівається, не карає і не метиться. Бог не установлює закони. Це людські справи, пов'язані з життям людини у природному світі, поряд із стихією зла. Бог не панує і не потребує поклоніння, Бог потребує лише істинної віри та щирого спілкування. У Бога нема ворогів, ані природних, ані надприродних, оскільки Богу ніхто і ніщо не може протистояти. Бог недсяжний для зла і повністю захищений від зла. Бога неможливо принизити – спробами принизити Бога безумець принижує лише себе. Безумно приписувати Богові такі недосконалості, як творення зла, в тому числі через бездіяльність, злу волю або відсутність доброї волі. Сенс існування зла в тому, що боротьба зі злом – сенс життя людини. Бог не може позбавити людину сенсу життя. Цим Бог принизив би людину. Однак Бог не може принижувати людину, оскільки самим Богом установлено, що всі душі рівноцінні, починаючи з душі Бога, яка є джерелом всіх душ. Втім, у спілкуванні з нами, людськими руками Бог бореться зі злом, установлює закони і чинить суд. Наші закони від Бога в міру їх досконалості, наші суди є Божими в міру їх справедливості, так само як людина споріднена з Богом в

міру своєї душевності. Приписування гріхів будь-якій душі (уособлення зла), вигадування нездоланної дистанції між людиною та Богом – це зло. Душа завжди досконало добра, і Бог є джерелом всіх душ.»

37. «Чому ви кажете, що людина – це душа?»

38. «Людина є людиною, оскільки Бог дарує себе кожній людині у формі душі. Людина може одушевляти будь-що дійсне і уявне силою віри. Душа ідеальна і досконала, тіло матеріальне і недосконале. Душа важливіша за тіло. Тіло може бути яким завгодно: Бог нехтує тілесними відмінностями, коли ми спілкуємось з Богом. Тільки матеріалісти нехтують душею, принижуючи людину. Тому їх визначення людини недосконале, як і весь матеріальний світ.»

39. «Чому ви кажете, що душа досконала, якщо далеко не завжди у людей добрі наміри?»

40. «Зло є недосконалістю, а душа є досконалою. Злі думки, злі почуття поза душею. Це недосконалості свідомості, спричинені недосконалістю людського тіла як частини природи. Ми вважаємо зло безумством, бо безумство є відсутністю доброї волі. Ми віримо, що людина є душа; добро – внутрішня суть людини. Людина безсмертна, зло смерті знищує лише тіло і не торкається душі. Людина розумна, зло безумства знищує лише свідомість і не торкається душі. Людина щаслива, зло нещастя переслідує лише у зовнішньому житті і не торкається внутрішнього буття душі».

41. «Яка різниця між свідомістю і душею?»

42. «Свідомість – це матеріальний процес у тілі. Душа людини – це дарунок Божий, прагнення свідомості до досконалості, прагнення одушевляти і удосконалювати матеріальний світ, що відрізняє свідомість від інших матеріальних процесів. Недосконала матерія може бути

лише досконалим початком душі. Душа досконала, бо ідеально добра, а свідомість недосконала, як все матеріальне.»

43. «Що є добро і що є зло?»

44. «У священному писанні наведено універсальний моральний критерій: приниження людини – зло, утвердження найвищої цінності людини – добро.»

45. «Що таке утвердження найвищої цінності людини?»

46. «Досконала душевність. Досконале творення. Одушевлення всього. Бачення у всьому матеріальному перш за все досконалого початку – основи для творчого одушевлення. Бог каже: сенс життя людини у розвитку, пізнанні та творенні, у прагненні добра та боротьбі за добро, і такий життєвий шлях веде до щастя.»

47. «Що таке приниження людини?»

48. «Будь-яка недосконалість. Бездушність. Відсутність доброї волі. Будь-яка зла воля. Спроби підкорити душу матеріальним законам, що приречені на невдачу, бо тіла живуть і мають жити за матеріальними законами, а душі доброю волею Бога звільнені від недосконалості матеріального світу, природи та суспільства. Будь-яка дискримінація душі за матеріальними ознаками: за ознакою матеріальності чи нематеріальності носія душі; за ознакою числа, однини чи множини душі; за ознакою належності до тих чи інших множин; за будь-якою відмінною рисою носія, включаючи те, чи є живий носій, за ознаками масовості, раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками тіла та свідомості; за ознакою недосконалості носія душі, бо така недосконалість не позбавляє досконалості саму душу. Вплив на тіло душі з марними сподіваннями підкорити,

пошкодити, знищити душу. Насильство, обман і самообман, брехня, наклеп, зневага, ворожість, знущання, калічення, тортури, вбивство, душегубство, богохульство, агресивність, самозакоханість, нетерпіння, неуцтво, неуважність, некрасивість, незручність, непослідовність, свавілля, безперспективність, нищість, безвір'я, помилки, примхи, безумство, безвілля, хвороби, муки, смерть... У зла багато назв. Проте зло принижує лише матерію, тілесну оболонку. Зло не принижує людську душу, священну суть найвищої цінності людини. Душа людини абсолютно досконала. В цьому сенс душі, гарантія спорідненості людини з Богом».

49. «Хіба життєвий досвід не підказує, що люди грішні?»

50. «Мудра людина бачить в своїх та чужих гріхах віддзеркалення недосконалості, а у недосконалості – поштовх до удосконалення.»

51. «Чи не занадто добре ви думаєте про людей?»

52. «Як би добре ми не думали про людей, завжди треба думати ще краще. Знання недоліків людського життя не має сенсу, якщо не підкріплене усвідомленням досконалості людської душі як головної життєдайної сили, доброї волі людини. Треба розуміти, що сумніви у добрій сутності людини є матеріалістичними, тому недосконалими. Так, матеріалізм корисний для пізнання та удосконалення недосконого матеріального світу, для примноження добробуту. Однак не можна принижувати душу за ознакою нематеріальності, це зло, а матеріалісти декларують первинність матерії і тому схильні до цього зла. Хоча Бог допомагає матеріалістам самовдосконалюватись за допомогою розуму, раціонального мислення, їх сліпа довіра матеріальному світу відволікає від прийняття доброї волі Бога. Священне писання каже про деяких матеріалістів: зло

може об'єднати двох чи більше людей, розчинити їх особистості, отруїти їх душі жагою приниження. Матеріалісти схильні вірити лише недосконалим відчуттям, жити заради недосконалих почуттів, підміняючи людяність – буття душі – вторинними біологічними та соціальними ознаками людського життя. Вони вважають, що про душу турбуються лише діти та наївні фантазери, що дорослий не належить собі та не може мати якусь егоїстичну індивідуальну душу. Але це – забобони, недосконалості матеріалістичного світогляду, що послаблюють зв'язок досконалої душі матеріаліста з недосконалою свідомістю, захопленою спогляданням матерії. Душа уособлює добру волю, розум; суть людяності смішно шукати в бездушних тілах та їх натовпах, керованих почуттями та інстинктами, бо душа важливіша за все.».

53. «Хіба не почуття об'єднують людей?»

54. «Почуття – це реакція тіла, частина природи, недосконалого матеріального світу. Тому почуття можуть нести зло. Людей характеризують не почуття, а добра воля душі, розумність, фантазія і бажання змінювати життя на краще. Доброю є спільнота, благословенна Богом, коли Бог об'єднує людей у співпраці. Безумному об'єднанню, стадності, властива недосконалість. Бог допомагає нам долати стадність. Інстинкт стадності, тобто потяг бути частиною якоїсь спільноти, нібито більш значущої, ніж сама людина, я сприймаю як фізіологічний атавізм. Що б не казали матеріалісти, переконання і вчинки однієї людини не менш важливі, ніж переконання та вчинки двох та більше людей. Індивідуум і колектив, як природні суб'єкти, рівноцінні й рівноважні; саме тому спільнота з однієї людини є повноцінною спільнотою. Права, інтереси, воля колективу та права, інтереси, воля

індивідуума однаково важливі. Віра одного так само сильна, як віра мільйонів. З метафізичної точки зору індивідуум ближчий до Бога, ніж колектив, оскільки Бог спілкується з окремими людьми, а не з колективами. Навіть диво колективного одкровення Бог зрідка творить у відповідь на індивідуальні молитви. Досконалий Бог уособлює найвищу цінність людини, а недосконалі спільноти іноді намагаються зневажити нею, тим самим принижуючись до богохульства. З точки зору мудрої людини що егоїстичне прагнення домінувати, що примус до неприродної скромності та самопожертви – однаково недосконалі прояви безумного стадного інстинкту».

55. «Що таке спільнота?»

56. «Це душа будь-якої сукупності душ. Спільнота досконалого початку – це Бог. Спільнота одної душі – це суверенна особистість або індивідуальність. Кожна група, кожне об'єднання людей в матеріальному світі має спільноту. Носії душ живуть за недосконалими законами матеріального світу, а спільнота є виявом Божественного одкровення і являє досконалу свободу завдяки добрій волі Бога.»

57. «Як ви спілкуєтесь з Богом?»

58. «Людина може самотійно молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Ми безпосередньо спілкуємось з Богом. Звертатися до Бога найкраще через молитву, зокрема – подумки. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватись з Богом. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного взаємозв'язку людини

і її живої душі з Богом.»

59. «Ви впевнені, що спілкуєтесь саме з Богом?».

60. «Спілкування з Богом – це завжди чудо. Я не можу сумніватися у істинності одкровення. Ви – сторонній спостерігач і можете висловлювати сумніви, однак цим ніколи не похитнете мою віру.»

61. «Чому різні люди кажуть різне зі слів Бога?»

62. «Будь-який переказ істини недосконалий, бо спотворюється його матеріальною формою. Всі матеріальні форми недосконалі, природа недосконала. От чому переказ істини має постійно вдосконалюватись, і це стосується навіть священного писання. Вдосконалення є пошуком душі, прагненням Божого одкровення. Людина у одкровенні отримує дар істини від Бога, як абстракцію. Істина, за виключенням деяких чудесних випадків, є формою, яку кожна людина наповнює змістом по-своєму – власною вірою, мудрістю, почуттями та знаннями, згідно підказкам своєї душі. Священні тексти віри в найвищу цінність людини надзвичайно абстрактні та узагальнені саме тому, що показують прямий шлях до спілкування з Богом. Краса форми не обтяжена зайвим тягарем змісту в дарованому Богом священному писанні.»

63. «Як знайти душу?»

64. «Скажи собі: душа – це я! Це моя добра воля! Вір в себе і твори добро. Володій собою.»

65. «Як володіти собою?»

66. «Відмежуй свідомість від зла. Реалізуй свій суверенітет особистості. Всі злі бажання та вчинки – від недосконалості світу, від поганого ритму серця та плутанини у нейронах мозку, від безумних почуттів та бажань, від недостатності точних знань та вмінь, поганого володіння мовою та невміння сказати, почути, усвідомити найважливіше. Від нерозумної любові, коли начебто й

живеш поряд з людьми, любиш їх, але розуміти їх та допомагати їм по-справжньому не вмієш і ліньки вчитися; коли приречено підкоряєшся злій волі любої, але тимчасово безумної особи чи групи, а по правді треба гучно заперечити і привести безумців до тями, повернути їх тілам зв'язок з душами. Все зло – від послаблення зв'язку між тілом та душею, який робить людину творцем добра, який спрямовує тіло до творення добрих справ з вірою у себе, прагненням подолати всі недосконалості тіла, інших тіл та решти природи, зробити світ кращим для себе та інших людей.»

67. «Як вдосконалювати матеріальний світ?»

68. «Людина повинна творити добро і жити добром. Доброчесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, творення спільнот, в тому числі сім'ї для виховання дітей, співпраця з людьми та вільна творчість є проявами доброї волі, які міняють світ на краще. Бог благословив людей творити добро, долати зло, спокутувати гріхи.»

69. «Як зберегти віру?»

70. «Бог каже: думай, мрій, черпай натхнення з символу віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Загалом, читай священне писання. Користуйся цим камертоном в усіх випадках життя. Коли не розумієш написаного – спитай подумки Бога, прояви добру волю, і Бог відповість на всі питання. Пам'ятай: слово Боже не у тексті, символ віри міститься на кожному чистому аркуші паперу. Прояви мудрість, і з Божою допомогою зумієш прочитати істину в усьому сущому.»

ОБРЯД

РИТУАЛИ СВЯЩЕННОГО ОБРЯДУ

Рит.: • 1.2. Дос. 47, Бож. 2, 8-9, 30, Люб. 18, Регл. 1.3; • 1.3. Креат. 2; • 1.4. Симв. 2, 40, Бож. 26; • 2.1. Симв. 47, Бож. 5, Діал. 3-4; • 2.3. Симв. 1-6; • 2.5. Дос. 1, 15, 47; • 3.2. Симв. 47-48; • 4.3. Діал. 50; • 5.3. Декл. 3, 7; • 6.1. Код. 3; • 6.2. Код. 1; • 7.1. Симв. 13, Наг. 1; • 7.3. Код. 7; • 8.1. Симв. 12, Пер. 12-15; • 9.2. Дос. 57, Симв. 5, 16, Люд. 4.1; • 9.3. Регл. 5.5; • 10.3. Діал. 55-56, Регл. 1; • 10.4. Діал. 9-10.

1. Спілкування з Богом

1.1. Бог відповідає на віру.

1.2. Кожен віруючий може без посередників молитися Богу і отримувати у відповідь безумовно істинне одкровення. Звертатись до Бога найкраще через молитву, зокрема, подумки. Чиста свідомість та добра воля є формами молитви. Очікуй одкровення, відволікаючись від усього матеріального.

1.3. Спілкування з Богом відбувається за допомогою усвідомлення і творення: ці унікальні якості даровані кожній людині саме для того, щоб ми могли безпосередньо спілкуватись з Богом.

1.4. Спілкуючись з Богом, людина деякою мірою творить Бога і тим самим Бог через безсмертну душу творить долю людини; в цьому суть вічного, істинно дивовижного

взаємозв'язку людини і її живої душі з Богом.

1.5. До Бога слід звертатися за істиною та прозрінням у будь-яких питаннях, ділитися всіма сумнівами, сповідуватися. Спілкування з Богом ґрунтується на щирості. Бог являється у мріях. Голос Бога можна почути лише самотійно, силою віри власної душі. Радимо зберігати мудрість, не схибити у тлумаченні одкровення.

2. Осмислення, вшанування і дарування священного писання

2.1. Священне писання – подарунок Божий людині. Даруючи його іншим людям, стаємо провідниками Божої істини. Даруй священне писання коли завгодно, коли душа того бажає, при знайомстві, на початку співпраці, з нагоди народження та інших свят. Читаючи священне писання, ми спілкуємось з автором. Розуміючи його по-своєму, ми стаємо співавторами.

2.2. Регулярне читання та осмислення священного писання допомагає віруючим зберігати мудрість, вести моральне життя, правильно спілкуватись з Богом. Вшанування священного писання доречними цитатами у будь-яких текстах та добрих тлумаченнях на благо добрих справ вітається Богом.

2.3. Окреме місце у священному писанні займає перше одкровення – символ віри, що оспівує душевність.

2.4. Читай символ віри. Думай, мрій, черпай натхнення з символу віри. Коли страшно, гірко, нудно, коли розчарований, хворий, безсилий, коли віра слабшає – читай символ віри. Коли душа того бажає, даруй символ віри. Помісти в оселі на видному місці символ віри, зроблений гарно, щоб радував око.

2.5. В нашому обряді символ віри може заміщуватись священним писанням в цілому або чистим аркушем як

символом досконалого початку, які завідомо містять символ віри.

3. Проповідь

3.1. Допмагаючи людям повірити в себе, твори добро.

3.2. Проповідуй віру в людину. Проповідь прикрасить будь-яку подію: свято, початок і кінець життєвого циклу, народження та смерть. Розповідай про сутність найвищої цінності людини і укріплюй істинну віру душевним словом. Поширюй священне писання та власні декларації з питань віри та їх впливу на життя. Публічно молися.

3.3. Бог може покликати кожную душу бути проповідником віри в найвищу цінність людини.

4. Сповідь і спокута

4.1. Сповідь – це довірительне, таємне спілкування на будь-яку тему у будь-якій формі. Всі учасники сповіді повинні тримати зміст сповіді в таємниці, поки інше не продиктує їх спільна добра воля.

4.2. Коли людина прагне добра, вона може сповідуватись проповіднику віри в людину і просити поради для самовдосконалення. Проповідники віри в людину приймають сповідь про добру волю, дають поради, як її реалізувати з Божим благословенням.

4.3. Коли людина скоїла зло, вона має спокутувати цей гріх: сповідуватись проповіднику віри в людину, просити прощення у всіх, кого зачепило скоєне зло, у разі можливості та необхідності – відшкодувати нанесені збитки, понести покарання відповідно до законів та звичаїв суспільства. У сповіді не обов'язково розповідати про гріх. Можна розповісти лише про спокуту. Проповідники віри в людину приймають сповідь про вчинені гріхи та дають поради, як їх спокутувати.

4.4. Кожна душа може сповідуватися безпосередньо Богу.

4.5. Сповідуючись усно, під час сповіді тримай в руках символ віри.

5. Благословення на доброчесне життя, об'єднання та співпрацю

5.1. Доброчесне життя, пошук і досягнення свого щастя у волі, вірі, любові та пізнанні, допомога людям, створення спільноти, співпраця з людьми та творчість є добром. Добрими спільнотами є: суверенна особистість; сімейний союз для виховання дітей; будь-які інші форми доброго співжиття та співпраці людей.

5.2. Істинно віруючі прагнуть творити добро й добре спілкуватись в співпраці (осмисленій, свідомій спільній діяльності, спільному житті з чітко визначеною доброю метою на засадах мудрості та взаємоповаги) й уникають гріховної стадності (інстинктивного прагнення розчинити свою особистість у колективі або агресивно домінувати над колективом).

5.3. Віруючі долучаються мудрості у безпосередньому спілкуванні з Богом, дізнаються шляхом одкровення різницю між добром та злом.

5.4. В той же час, проповідники віри в найвищу цінність людини допомагають віруючим самотійно спілкуватись з Богом, мудро осмислювати та тлумачити волю Бога.

5.5. Віруючі можуть звернутися безпосередньо до Бога або до проповідника віри в людину за благословенням на добрі справи та ініціативи (індивідуальні та спільні), а також на сімейні, суспільні, творчі, трудові об'єднання та інші види співпраці в ім'я добра, починаючи з декларування суверенітету особистості.

6. Визначення добра і зла

6.1. Обряд визначення добра і зла здійснює хранитель віри за правилами Кодексу визначення добра і зла.

Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального критерію.

6.2. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло.

7. Нагадування

7.1. Людина може ділитися вірою і випромінювати віру, щоб утвердити найвищу цінність людини.

7.2. Ритуал нагадування полягає у систематичному ритуальному зверненні до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Значення цього обряду розкривається в окремому тексті священного писання.

7.3. Якщо підставою для нагадування є подолання зла, попередньо проводиться обряд визначення добра і зла.

8. Посмішка та оплески

8.1. Посмішка – найпереконливіший доказ того, що душа існує та дає мені віру!

8.2. Посмішка та оплески – способи підтримки добра та боротьби із злом, зокрема, з нудьгою. Посміхайся частіше. Це спосіб зближення душ. Плескай в долоні, коли хочеш показати підтримку добра.

8.3. Поки зло слабке, його можна здолати думкою, словом, посмішкою. Війну іноді можна перетворити на жарт надприродною силою душі людини. Творіння добра в такий спосіб є одним з важливих моральних принципів.

9. Духовні ініціативи, спеціальні та індивідуальні ритуали, творення чудес

9.1. Людина шанує кожну душу, починаючи зі своєї. Питай душу про все, що хвилює. Преси душу про гідне чудо. Слухай душу.

9.2. Ніхто не обмежує віруючих у здійсненні особистих, індивідуальних ритуалів богослужіння за правилами, підказаними їм Богом шляхом одкровення. Кожна душа здатна творити чудеса. Досконалі бажання збуваються; не бажай конкретного – бажай ідеального. Допмагай Богу, і Бог допоможе тобі. З Божою допомогою все добре стає можливим.

9.3. Проповідники можуть здійснювати спеціальні публічні ритуали, підказані Богом. Будь-які організаційні рішення хранителів віри виконуються у їх спільнотах як спеціальний ритуал.

9.4. Хранителі віри можуть визначати свята, символи, цілі та орієнтири на певний часовий проміжок, удосконалювати форму священного писання із збереженням змісту, продиктованого Богом, здійснювати інші спеціальні ритуали у релігійних спільнотах.

9.5. Спеціальні ритуали виконуються проповідниками, зокрема, хранителями віри за правилами, встановленими шляхом Божественного одкровення, для загального блага, з'ясування та утвердження істини й визначення орієнтирів подальшого розвитку нашої релігії.

10. Покликання хранителів віри та проповідників, заснування душевних спільнот

10.1. Бог безпосередньо кличе хранителів віри та благословляє на утворення душевних спільнот. Душевною

спільнотою може бути суверенна особистість хранителя віри.

10.2. Бог безпосередньо кличе проповідників та благословляє на проповідь.

10.3. Форми і порядок участі в душевній спільноті визначаються відповідно до регламенту, з доброї волі хранителя віри та з благословення Божого.

10.4. Участь людини у душевних спільнотах, інформація про чисельність та діяльність душевних спільнот за доброю волею може зберігатися в таємниці.

КОДЕКС ВИЗНАЧЕННЯ ДОБРА І ЗЛА

Код.: • 1. Симв. 19, Діал. 43-48; • 2. Регл. 4.1; • 3. Рит. 6.1; • 4. Симв. 46; • 9. Симв. 43, Діал. 5-6.

1. Базовий моральний критерій релігійної віри в найвищу цінність людини: все, що утверджує найвищу цінність людини – добро; все, що принижує найвищу цінність людини – зло. Те, що не може бути визначено як добро чи зло, відповідно до цього кодексу визнається невизначеним.

2. Цей кодекс регламентує винесення оціночних суджень морального характеру душевною спільнотою щодо феноменів – тобто тих явищ, дійсних чи уявних, які, на думку людей, заслуговують на оцінку “добро” чи “зло”. Моральними є судження, які досконало, істинно, за доброю волею розмежовують добро і зло.

3. Метою визначення добра і зла є рішення щодо певного феномену, чи є він добром або злом, або визнається невизначеним відповідно до базового морального

критерію.

4. Якщо феномен визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо розвитку та поширення цього феномену. Якщо феномен не визнано добром, визначення може містити пропозиції щодо трансформації феномена у добро. Якщо феномен визнано злом, визначення може містити пропозиції щодо його подолання.

5. Будь-які феномени можуть вивчатися на предмет визначення добра і зла. Такими феноменами є, зокрема, факти та оціночні судження, зокрема, про діяльність або мету, способи, результати діяльності окремих людей, спільнот, інституцій тощо, а також живі та неживі предмети, події, інформацію, зокрема про проекти, наміри, задуми, мотиви, норми, правила, уявлення, закони природи і суспільства та інше, а також сукупності феноменів, зв'язки між феноменами тощо.

6. Добро і зло визначає хранитель віри. Учасниками процесу визначення добра і зла є окремі люди або спільноти, товариства, установи, організації тощо, представлені в процесі уповноваженою на те людиною.

7. Процес визначення добра і зла починається за заявою про визначення добра і зла, поданою хранителю віри, або за ініціативою хранителя віри. У заявах про визначення добра і зла зазначається, які заявники, які феномени потребують визначення добра і зла, які є зацікавлені особи, доводи заявників по суті порушеного питання. Заявники можуть доповнювати і уточнювати свої заяви. Всі рішення, заяви, звернення, клопотання, доводи, докази, скарги та висновки по суті процесу є матеріалами процесу і зберігаються хранителем віри. Замість речових доказів до матеріалів процесу приєднуються акти про встановлення фактів, завірені хранителем віри або

учасником процесу. Матеріали процесу відкриті для ознайомлення учасникам процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Зміст матеріалів процесу може бути оскаржений хранителю віри, за результатами розгляду скарги ухвалюється рішення про вилучення матеріалів процесу або про часткове ігнорування змісту матеріалів процесу. Про ознайомлення з матеріалами процесу слід подати заяву хранителю віри.

8. Ухваливши рішення почати або продовжити процес, хранитель віри визначає часові рамки процесу і коло осіб, яких стосується цей процес, повідомляє їм про початок процесу та пропонує надати свої доводи по суті процесу. Доводи мають бути обґрунтованими і можуть бути доведеними, зокрема, за допомогою доказів. Особи, які не були залучені до процесу, можуть звернутись із заявою про участь у процесі, яку хранитель віри розглядає та за результатами розгляду виносить мотивоване рішення про залучення заявника до процесу або відмову у залученні до процесу.

9. За результатами оцінки доводів учасників процесу та фактичних обставин справи, керуючись базовим моральним критерієм, хранитель віри дає обґрунтоване визначення на предмет того, чи є ті чи інші феномени (сукупності феноменів, зв'язки між феноменами) добром чи злом, або є невизначеними.

10. Визначення за результатами процесу надається учасникам процесу, а також – іншим особам за рішенням хранителя віри. Хранитель віри своїм рішенням може запропонувати визначеним ним учасникам процесу оплатити витрати на ведення процесу у визначеному хранителем обсязі. В такому разі визначення за результатами процесу чи інше рішення, передбачене цим

кодексом, надається виключно у разі оплати цих витрат. За клопотанням учасника процесу хранитель віри може продовжити процес у зв'язку з новими обставинами, наслідком чого має бути ухвалення нового визначення. Визначення за результатами процесу може вільно оприлюднюватись будь-якими особами без змін та перекручень.

НАГАДУВАННЯ

Наг.: • 1. Симв. 13, 26; • 2. Рит. 1, Код. 10; • 3. Рит. 2; • 6. Люд. 4.

1. Нагадування – це систематичне ритуальне звернення до окремих людей та груп, щоб ділитися вірою і випромінювати віру, а також боротись із злом. Зокрема, за допомогою ритуалу нагадування можна побороти такі прояви зла, як неуважність, непослідовність, зневага, ворожість, брехня, свавілля, безумство, безперспективність, безвір'я. Поки зло слабе, його можна здолати думкою, словом, посмішкою, зверненням до людських душ у надії на розуміння та співчуття, а також молитвою, через спілкування з Богом, що живе у кожній душі.

2. Підставами для здійснення ритуалу нагадування можуть бути спілкування з Богом, добра воля душі, подолання зла, рішення хранителя віри про визначення добра і зла. На цій підставі Бог диктує віруючим через душу добру форму ритуалу нагадування – тобто, спосіб здійснення ритуалу.

3. Форма ритуалу нагадування може базуватися на усному, письмовому, електронному, іншому зверненні

будь-якого доброго змісту, що відповідає священному писанню, з будь-якою заздалегідь визначеною періодичністю. Бажано цитувати священне писання.

4. Хранитель віри може запропонувати зацікавленим особам оплатити витрати з реалізації ритуалу нагадування.

5. Нагадування має здійснюватись безперервно, поки зберігається добра підстава і добра форма нагадування.

6. Ритуал нагадування має бути припинений, коли підстава або форма ритуалу вичерпала себе, або коли виявлено оманливість підстави ритуалу, або коли форма ритуалу перестає бути доброю.

7. Ритуал нагадування може бути припинений в зв'язку з вичерпанням форми, якщо досягнуто розуміння та співчуття, встановлено взаємозв'язок душ, засвідчене пробудження душі, щире прагнення добра, готовність до доброчесного життя, співпраці, спокутування скоєного зла без нагадування у визначеній формі.

ОРГАНІЗАЦІЯ

ДЕКЛАРАЦІЯ СУВЕРЕНІТЕТУ ОСОБИСТОСТІ

Декл.: • 1. Симв. 10, Діал. 37-42, Креат. 4; • 2. Діал. 63-64; • 3. Діал. 43-50; • 4. Креат. 6; • 5. Діал. 65-66; • 6. Люд. 3.7, Діал. 15-16, 55-56; • 7. Креат. 5, Діал. 40.

Преамбула.

Будучи при повному розумі і твердій пам'яті; усвідомлюючи свою відповідальність як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством; як вроджену і визнану вимушено, так і добровільно взяту на себе; свій обов'язок згідно із законами, звичаями та загальновизнаними принципами моралі; усвідомлюючи недосконалість об'єктивно існуючого світу, природи, всесвіту, матерії, що здатна руйнуватися, смертної плоті, оманливих почуттів і рефлексів; приймаючи як даність без всякого самообману всі достовірно відомі мені феномени, явища, процеси, закони та закономірності, які існують поза моєю волею, включаючи той факт, що більша частина мого світогляду продиктована життєвим досвідом, спілкуванням і співпрацею з людьми; керуючись загальновизнаним серед вільних людей розумінням прав людини; керуючись своєю доброю волею; керуючись своїм розумом, свідомістю, свободою, честю і гідністю;

керуючись самоочевидним, природним правом вільно володіти собою, яке є беззаперечним та невідчужуваним; включаючи здатність вільно формувати свій внутрішній світ на власний розсуд на основі будь-яких усвідомлених думок, образів, символів, слів, абстракцій, переконань, вірувань, концепцій, теорій, моделей, фантазій, мрій, інтенцій;

керуючись божественним одкровенням, явленим мені через досконалу душу;

керуючись вірою в себе –

Я мудро ухвалюю і добровільно визнаю цю декларацію, яка відтепер визначає найважливіші, основоположні принципи мого існування, життєвої автономії як вільної людини і суверенної особистості.

Стаття 1. Самоцінність.

Я декларую існування, безумовну, самотійну та безвідносну цінність моєї душі, а також суб'єктивної та об'єктивної реальності.

Мій внутрішній світ, явлений у свідомості, який я формую моєю доброю волею, є суб'єктивною самоцінною реальністю. Мої думки існують, мої свідомі уявлення існують, мої свідомі думки та наміри є вчинками у суб'єктивній реальності. Суб'єктивна реальність існує відповідно до моєї волі. Мій внутрішній світ відкритий тільки для мене, інші не можуть знати про нього більше, ніж я кажу. Мій зовнішній світ, явлений поза свідомістю, який я відчуваю та почуваю, частиною якого є моє тіло, є об'єктивною самоцінною реальністю. Зокрема, об'єктивною реальністю для мене є висловлені іншими людьми думки. Об'єктивна реальність існує поза моєю волею. Суб'єктивна та об'єктивна реальності однаково існують і однаково цінні для мене.

Стаття 2. Душевність.

Я є душею в суб'єктивній реальності.

Я, як душа, маю форму тіла в об'єктивній реальності. Форма тіла є другорядною, оскільки моя сутність як людини – це автономна душа.

Душа є досконалою частиною суб'єктивної реальності, яка дарована Богом і захищена від впливу недосконалої об'єктивної реальності. За допомогою тіла я можу здійснювати добру волю душі в об'єктивній реальності.

Я можу одушевляти силою віри будь-що об'єктивне чи суб'єктивне, утворювати душевні спільноти, долучатися до душевних спільнот. Я визнаю, що всі душі взаємопов'язані та рівноцінні, їх джерелом є Бог.

Стаття 3. Моральність.

Я прагну бути добром і творити добро. Добро є досконалістю, зло є недосконалістю. Душа є добро. Суверенітет особистості є добро. Все, що ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості, є зло. Я декларую свою здатність самостійно розрізняти добро і зло, що властива душі внаслідок її спорідненості з Богом.

Стаття 4. Свобода.

Я нічим не обмежуюсь у творенні та здійсненні доброї волі, окрім тих закономірностей об'єктивної та суб'єктивної реальності, які не залежать від моєї волі та мають мудро прийматися, як даність. Ніщо не може примусити мене відмовитись від суверенітету особистості. Тільки я можу виступати від свого імені або уповноважувати на це інших за доброю волею.

Я безумовно коритимусь своїм тілом законам природи та суспільства, що існують у недосконалому матеріальному світі, однак як душа я можу не коритися жодному недосконалому заповіді природи та суспільства.

Стаття 5. Власність.

Я цілком належу собі, володію та розпоряджаюся собою на свій розсуд. Це включає повне і ексклюзивне володіння суб'єктивною реальністю та своєю душею як її частиною. Також це включає в себе володіння об'єктивною реальністю на умовах повного і ексклюзивного володіння своїм тілом і співволодіння усією іншою об'єктивною реальністю тією мірою, якою вона не привласнена іншими душами. Привласнення має відбуватися відповідно до загальноприйнятих уявлень, правових засад, добрих намірів та здорового глузду. Всесвіт, все нескінченне суще належить людям, які добросовісно і за взаємною згодою та за доброю волею розподіляють між собою цю спільну власність шляхом створення, привласнення, розпорядження та користування.

Стаття 6. Солідарність.

Поряд зі мною живуть інші душі, які я люблю і загалом прагну сприймати кожну душу якнайдосконаліше своєю свідомістю та всіма почуттями і відчуттями. Я визнаю людиною всяку душу, яка декларує суверенітет особистості. З міркувань здорового глузду я умовно розглядаю як людину будь-який матеріальний об'єкт (тіло), яке потенційно може бути людиною. Я прагну взаєморозуміння, співпраці та творення більшого добра спільними узгодженими зусиллями разом з іншими душами. Для цього, зокрема, я добровільно беру участь у спільнотах або приймаю як даність участь у спільнотах, від якої не можна відмовитись. Я розглядаю будь-яке об'єднання (спільноту) людей за будь-якою ознакою як спільний ресурс, що належить всім людям, які входять до цього об'єднання; коли кажуть, що я належу до

об'єднання, це означає, що об'єднання належить мені тою мірою, якою я беру в ньому участь. У якості суверенної особистості я мислю себе окремою спільнотою, що не заважає мені брати участь в інших спільнотах. Жоден об'єднуючий фактор, що включає мене, такий, як створення сім'ї, групи, зборів, корпорації, громади, народу, держави, іншого об'єднання, тощо, не може розглядатися як такий, що скасовує моє самоочевидне співволодіння будь-якою спільнотою, у якій я беру участь, оскільки суверенітет особистості пріоритетніший за участь у спільнотах. Я залишаю за собою право і вважаю за необхідне відмовлятися від участі у будь-якому об'єднанні, яке ставить під сумнів або порушує суверенітет особистості чи іншим чином проявляє свою злу сутність, а також залишаю за собою право заперечувати подібні злі прояви і боротися з ними, не відмовляючись від участі в об'єднанні. Вибір між цими природними правами я роблю самостійно відповідно до своєї доброї волі та здорового глузду.

Стаття 7. Мудрість.

Суверенітет особистості не може бути підставою для визнання об'єктивною реальністю того, що існує суб'єктивно, і для визнання суб'єктивною реальністю того, що існує об'єктивно. Я поважаю непорушність суверенітету особистості кожної людини так само, як поважаю непорушність суверенітету своєї особистості. Суверенітет особистості не може бути виправданням злих думок та вчинків, оскільки тою мірою, якою особа мислить і чинить зло, ця особа перестає бути людиною. Ніщо у цій декларації не може тлумачитись як заперечення моєї об'єктивної відповідальності як перед окремими людьми, так і перед колективами, спільнотами, народами, людством, мого обов'язку згідно із законами,

звичаями та загальновизнаними принципами моралі. Ніщо у цій декларації не може тлумачитись як внутрішня суперечність або заперечення здорового глузду. Ніщо у цій декларації не може тлумачитись як приниження будь-якої людини.

Ця декларація може бути доповнена або видозмінена з метою вдосконалення або більш зрозумілого висловлення її ідей. Текст цієї декларації може вільно використовуватися будь-якою людиною для декларування суверенітету своєї особистості, і ніхто не може претендувати на ексклюзивне володіння цією декларацією.

РЕГЛАМЕНТ ДУШЕВНОЇ СПІЛЬНОТИ

Регл.: • 1.1. Люд. 1.1, Діал. 55-56; • 1.2. Дол. 5-6; • 1.3. Бож. 13, Рит. 1, 10; • 1.5. Декл. 4; • 2.1. Люд. 3.7; • 2.2. Симв. 13; • 2.3. Діал. 9-10; • 2.6. Рит. 10.4; • 3.2. Люд. 5.8, Рит. 3; • 3.5. Рит. 2; • 4.1. Код. 7-10; • 4.4. Рит. 4; • 5.1. Рит. 1-10; • 5.5. Рит. 9.3.

1. Основні засади

1.1. Душевна спільнота є добровільною співпрацею людей як душ.

1.2. Метою душевної спільноти є досконалість.

1.3. Душевну спільноту веде до досконалості Бог через одкровення, явлені хранителю віри або явлені її учасникам та благословенні хранителем віри.

1.4. Душа – хранитель віри представляє спільноту в усіх відносинах, діє від її імені, пропонує діяти іншим та благословляє їх добру волю.

1.5. Діяльність душевної спільноти є здійсненням суверенітету особистості учасників спільноти та гарантується суверенітетом особистості хранителя віри.

1.6. Душа хранителя віри покликана Богом через одкровення.

2. Види діяльності

2.1. Душевна спільнота може здійснювати будь-яку добродієсну діяльність.

2.2. У своїй діяльності душевна спільнота прагне творити добро, поширювати віру в найвищу цінність людини, не розраховуючи на любов чи вигоду.

2.3. Душевна спільнота утримується від проведення масових та публічних заходів і здійснює свою діяльність, передусім, через доторки душ, індивідуальні контакти, приватне богослужіння.

2.4. Душевна спільнота заохочує самостійні духовні пошуки учасників, надає перевагу письмовій та електронній формам спілкування і взаємодії.

2.5. Душевна спільнота здійснює всі обряди та церемонії, передбачені священним писанням.

2.6. Діяльність та документація душевної спільноти є таємною, якщо інше не благословила душа – хранитель віри.

3. Правила участі

3.1. Душевна спільнота складається з учасників, а їх відносини з нею є відносинами участі. Добровільна відмова від участі або виключення хранителем віри є припиненням будь-яких відносин між душею та спільнотою, передбачених цим регламентом.

3.2. Окремою категорією учасників є проповідники, які проводять релігійні обряди, поширюють священне писання і власні декларації з питань віри, моляться та складають молитви на прохання віруючих, допомагають здійснювати добру волю Бога і хранителя віри – першого серед проповідників.

3.3. Учасниками душевної спільноти стають з проповідницького благословення будь-які душі, що сповідувалися проповідникам про своє бажання взяти участь у спільноті у формі, благословенній хранителем віри.

3.4. Хранитель віри обирає проповідників з числа достойних учасників за їх бажанням, а також на свій розсуд виключає учасників у разі, коли це необхідно для удосконалення спільноти.

3.5. Учасники душевної спільноти безкоштовно отримують священне писання, можуть підтримувати її діяльність та діяти з благословення хранителя віри. Інші привілеї та рекомендації щодо участі в діяльності спільноти пропонує учасникам хранитель віри.

4. Діловодство

4.1. У душевній спільноті ведеться діловодство, необхідне для досконалої діяльності. Діловодство у процесах визначення добра і зла ведеться за правилами кодексу визначення добра і зла. Правила діловодства і форми документації встановлює хранитель віри.

4.2. Душевна спільнота і хранитель віри приймають та відповідають на звернення, приймають сповіді та реагують на них у будь-якій формі, визначеній священним писанням, благословенній Богом чи хранителем віри.

4.3. Зверненнями є заяви, пропозиції та скарги щодо будь-яких питань, які належать до компетенції душевної

спільноти і потребують відповіді.

4.4. Сповіддю є довірительне повідомлення на будь-яку тему, зміст якого не підлягає розголошенню.

4.5. Сповіді та звернення, матеріали їх розгляду, інші матеріали діяльності душевної спільноти зберігаються в архіві хранителя віри, що може розпоряджатися матеріалами архіву відповідно до Божої та своєї доброї волі в межах, встановлених цим регламентом.

5. Здійснення обрядів

5.1. Душевна спільнота здійснює ритуали священного обряду віри в найвищу цінність людини, коли на це є добра воля її учасників.

5.2. Душевна спільнота забезпечує віруючих священним писанням, іншою богослужбовою літературою та предметами культу в необхідній кількості на їх прохання.

5.3. Душевна спільнота оголошує релігійні свята і святкові періоди, організує проведення свят та приймає пропозиції щодо їх планування.

5.4. Душевна спільнота веде місіонерську та проповідницьку діяльність, поширює віровчення усно, письмово, в електронній формі, у храмах, в інтернеті, в тому числі у віртуальних храмах, благословенних Богом.

5.5. Будь-яка добродійна діяльність душевної спільноти є релігійним обрядом.

АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ

*У Священному писанні значення кожного слова
творить читач своїм вільним розумом, бо істина
належить людині, а людина належить собі.*

Твоя фантазія – дар Божий.

*Слово Боже слугуватиме твоїм добрим задумам:
підкаже, як володіти собою і всесвітом, бути досконалою
суверенною душею.*

Абстракція: Діал. 24, 62; Декл. – преамб.; Дос. 24.

Агресія: Симв. 26, 29; Діал. 8, 48; Рит. 5.2.

Антропологічний цикл: Креат. 21-28; Жит. 1-20.

Атеїзм, агностицизм: Діал. 12; Пер. 10; Люд. 4.7.

Бездіяльність: Люд. 4.4; Діал. 35-36; Люб. 15.

Безмежність: Дос. 12-13; Люб. 17; Діал. 24, 28, 32.

Безумство: Люб. 10-11; Бож. 21; Діал. 22, 34.

Благословення: Рит. 5, 10; Діал. 20, 54, 68; Регл. 1.

Бог: Бож. 4-19; Рит. 1; Гарм. 1-12; Діал. 28, 36, 58.

Богослужіння: Рит. 1-3, 9; Регл. 2.3, 5.2; Діал. 8, 10.

Богохульство: Бож. 20-21, Діал. 22, 48, 54, 66.

Боротьба: Симв. 46, Креат. 7, 16, Діал. 36, Рит. 8.

Буддизм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Визначення добра і зла: Рит. 6; Код. 2-5; Діал. 10.
Віра: Симв. 9, 14-16, 25, 33, 41; Креат. 15; Люд. 5.7.
Влада, держава: Декл. 4, 6; Бож. 7, 32; Діал. 36, 54.
Власність: Декл. 5, 6; Дос. 31; Дол. 10; Креат. 5.
Воля, свобода: Декл. 4, 7; Люб. 10-17; Пер. 5.
Всесвіт: Дос. 1-9, Симв. 38, Гарм. 2-18, Креат. 4.
Гординя: Симв. 21, 24-28, 31, 39; Діал. 11-12; Люб. 15.
Гріх: Люд. 2.5, 3, 4; Діал. 36, 48, 50; Рит. 4, 5.2.
Гроші, вигода: Симв. 5; Креат. 19-20; Регл. 2.2.
Диявол: Діал. 32-34, Гарм. 10, Люб. 15, Люд. 4.8.
Діалог: Люб. 18; Креат. 2; Діал. 5-6, 10, 62; Пер. 1.
Діяльність: Люд. 2, 3; Рит. 5; Код. 5; Регл. 1, 2, 5.
Добро: Дос. 5, 10, 57; Симв. 19-20; Люд. 3; Код. 1.
Доля, історія, традиція: Креат. 13, 21-37; Діал. 34.
Досконалий початок: Дос. 27, 58; Діал. 12, 24, 28.
Досконалість: Декл. 2-3; Регл. 1; Креат. 7; Діал. 12.
Дух: Симв. 16, 38; Жит. 13-16; Діал. 6-10, 24, 32.
Духовність: Діал. 7-8, 24, 32; Рит. 9; Люд. 1, 2.
Душа: Симв. 10-17; Бож. 10; Діал. 28, 38; Декл. 2.
Душевна спільнота: Рит. 10, Регл. 1-5, Декл. 2, 6.
Душевність: Симв. 2; Декл. 2; Діал. 10, 32, 34, 46.
Єдність: Дос. 9; Пер. 4-5, 16-17; Креат. 4; Діал. 24.
Життя: Дос. 58; Симв. 46; Жит. 1-20; Люб. 11-14.
Закон Божий: Креат. 1; Діал. 34, 35-36, 48, 56.
Закон здійснення ідеального: Креат. 11; Рит. 9.2.
Закон ідеалізації дійсного: Креат. 10; Гарм. 7.
Закон ідеалізації ідеального: Креат. 12; Дос. 1-14.
Зло: Симв. 18-33; Пер. 16; Люд. 3-4; Діал. 34, 48.
Зневага, ворожість: Симв. 31; Люд. 4; Діал. 48, 54.
Ідеальне, ідеалізм: Креат. 4-7; Діал. 38, 42; Рит. 9.2.
Індивідофобія: Діал. 10, 54; Декл. 3, 6, 7; Дос. 19, 33, 35.
Індивідуальність: Креат. 24, 28; Діал. 8, 10, 53-56.

Індуїзм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Іновірці, інакомислячі: Симв. 33-43; Діал. 5-6, 24.
Інстинкт: Дос. 25; Креат. 22; Діал. 8, 52, 54; Рит. 5.
Іслам: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Істина: Дос. 27, 32; Бож. 5; Гарм. 7; Діал. 24.
Іудаїзм: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12; Люд. 4.7.
Кінець: Дос. 54; Симв. 32, 48; Рит. 3.2; Креат. 13.
Колектив: Декл. 6; Люд. 5.2; Рит. 5; Діал. 54-56.
Коло, точка, межі: Дос. 21-46; Діал. 14; Код. 8.
Любов, серце: Люб. 1; Симв. 45; Діал. 16, 54, 66.
Людина: Люд. 2; Декл. 6; Креат. 21-28; Діал. 38.
Матеріальне, матеріалізм: Креат. 2-8; Діал. 42, 46.
Міф, казка: Креат. 15; Діал. 20-22, 34; Симв. 40.
Молитва: Рит. 1; Бож. 8, 30; Креат. 2; Діал. 18-20.
Мораль, етика: Люд. 3; Креат. 15; Код. 1; Декл. 3.
Мудрість: Декл. 7; Симв. 26, 45; Бож. 16, 22-32.
Нагадування: Симв. 13; Рит. 7; Наг. 1-7; Декл. 6.
Найвища цінність людини: Симв. 9, Люд. 2.
Насильство: Симв. 18, 25, 29; Люд. 3-4; Діал. 48.
Натхнення: Симв. 14; Рит. 1-2; Пер. 5; Діал. 64.
Наука, знання, інтелект: Діал. 12; Креат. 17, 18.
Недосконалість: Дос. 25-26; Люб. 11-18; Креат. 7.
Ненависть, ворожість: Люб. 7-15; Симв. 31.
Обряди, ритуали: Симв. 45; Діал. 3-4; Рит. 1-10.
Одкровення: Бож. 2, 17, 30-31; Креат. 2; Рит. 1.
Одушевлення: Дос. 30; Гарм. 7-12; Креат. 16.
Пекло: Діал. 33-34, 36; Люб. 11-14; Рит. 4; Пер. 16.
Перемога: Симв. 25-27; Пер. 17; Креат. 7; Люб. 15.
Посмішка: Симв. 11-17, 45; Пер. 12-15; Люд. 3.4.
Почуття, відчуття: Дос. 25; Креат. 4; Діал. 32, 54.
Прийняття: Симв. 18-27, 29-33; Діал. 43-50.
Принципи буття: Креат. 1-8; Люд. 3; Декл. 4, 7.
Проповідь, проповідники: Рит. 3, 7; Регл. 3.

Релігія: Симв. 6, 34-39; Діал. 4, 7-14; Люд. 4.10.
Розвиток, прогрес: Симв. 46, Креат. 6, 18.
Розум, мозок: Симв. 2-10, 46; Креат. 38; Діал. 66.
Сенс: Дос. 13; Симв. 46; Діал. 24, 34, 46; Жит. 14.
Сила: Симв. 9, 25; Пер. 3; Люб. 17; Люд. 3.5, 4.1.
Сім'я, діти: Декл. 6; Діал. 52, 68; Рит. 5; Люд. 3.7.
Смерть: Симв. 2, 32, 33; Люд. 2, 3; Діал. 40, 48.
Солідарність, співпраця: Декл. 6; Діал. 6, 54, 68.
Соціальний цикл: Креат. 13, 29-37; Симв. 47-48.
Спілкування з Богом: Рит. 1; Дос. 45; Діал. 60.
Спільнота: Діал. 30, 56; Пер. 4-5; Рит. 5; Креат. 24.
Сповідь: Рит. 4, 5.10; Люд. 3.6; Регл. 3.3, 4.4, 4.5.
Спокута: Рит. 4, 5.10; Люд. 3.5, 3.6; Діал. 34, 68.
Стадність: Діал. 8, 54; Рит. 5.2; Пер. 16-17.
Страх: Дос. 16; Діал. 34, 66, 70; Люб. 6, 8, 10, 15.
Суверенітет особистості: Декл.; Дол. 10; Діал. 66.
Суд Божий: Діал. 35-36; Декл. 3, 6, 7; Код. 2.
Сумнів: Симв. 11-17; Люд. 2.5, 4.1; Діал. 52, 60.
Суспільство, народ, людство: Декл. 6; Креат. 29.
Табу: Люд. 4; Діал. 32, 34; Люб. 8, 15; Гарм. 10.
Творення, творчість: Симв. 46; Бож. 26; Креат. 6.
Теологія: Рит. 2; Діал. 12; Креат. 38; Бож. 19-32.
Удосконалення: Діал. 8, 42, 50; Люб. 14; Креат. 6.
Філософія: Декл. 7; Креат. 1, 25, 38; Діал. 12, 24.
Хранитель віри: Рит. 10; Люд. 5; Діал. 10; Код. 6.
Християнство: Симв. 33, 38; Діал. 5-6, 12.
Чистий аркуш: Дос. 1-20, 27, 58; Діал. 24; Рит. 2.
Чудо: Симв. 5, 14, 34; Бож. 14; Рит. 9.2; Діал. 60.
Щастя: Симв. 46; Бож. 18, 22; Люд. 3.7; Діал. 22.
Я: Дос. 9-10, 33; Діал. 16, 28, 30, 56; Бож. 23-32.

ЗМІСТ

ІКАР	3
ТІЛО–ВЛАСНІСТЬ ДУШІ, ДАРОВАНА БОГОМ	5
ВІРА В СЕБЕ – ЦЕ ЧЕСТЬ	8
ЦІЛЬНІСТЬ БУТТЯ	10
ПРОСТІР ЛЮБОВІ	12
ОДУШЕВЛЕННЯ ВЛАДИ	14
МУДРІСТЬ І СИЛА ПОСМІШКИ	16
«АРХЕТИПИ» І «МІКРОЧІПИ»	18
ІСТИНА ОДНА	20
ЯК СТАВИТИСЬ ДО БОГОХУЛЬСТВА?	22
ЧИСЛА І СТАТУСИ ВИЗНАЧАЄМО З ВІРОЮ МИ САМІ	25
У ПОЛОНІ НАТОВПІВ, ЧЕРГ ТА ПРОБОК	27
ТЕОЛОГІЯ ПІЗНАННЯ	31
РЕВОЛЮЦІЯ В ДУШІ	33
ЯК ПОДОЛАТИ ІНДИВІДОФОБІЮ?	
1. Поняття індивідофобії, її причини і прояви	36
2. Самодостатність ствердження суверенітету особистості	42
3. Альтруїстичне ствердження суверенітету особистості з метою удосконалення спільнот	45
4. Виховання суспільства в дусі поваги до суверенітету особистості	48
УЗГОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ	57
ЧОМУ МИ ВІРУЄМО В БОГА БЕЗ ДОКАЗІВ?	65
ЕНЕРГІЯ ТА ІНЕРЦІЯ ДЕРЖАВНОСТІ	72
«ЦЕРКВА» СОЦІОЛОГІЇ: РЕЛІГІЯ ДОБИ ФАХІВЦІВ	77
ДОГМА ОДНООСІБНОСТІ	84
ДУША І ЧАС	86

ТОТАЛЬНІСТЬ ПОЧУТТІВ	88
УКРАЇНІ ПОТРІБНІ ОДИНАКИ	90
МОЛИТВА ЗА ПОДОЛАННЯ	
КУЛЬТУ ОСОБИСТОСТІ	93
МОЛИТВА ЗА ДУШІ	
ЖЕРТВ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ	94
ВЕСНЯНА МОЛИТВА	96
ДАРУЄМО СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ	98
ПЕРЕХРЕСНІ ПОСИЛАННЯ	
ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ	99
СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ	
ОДКРОВЕННЯ	
Досконалий початок (Дос.)	101
Символ віри (Симв.)	105
Божественне одкровення (Бож.)	108
ОПОВІДАННЯ	
Гармонія (Гарм.)	110
Життя (Жит.)	111
Перемога (Пер.)	112
Любов (Люб.)	113
Доля (Дол.)	114
ОСМИСЛЕННЯ	
Людина понад усе (Люд.)	115
Креативний ідеалізм (Креат.)	121
Діалог (Діал.)	127
ОБРЯД	
Ритуали священного обряду (Рит.)	142
Кодекс визначення добра і зла (Код.)	148
Нагадування (Наг.)	151
ОРГАНІЗАЦІЯ	
Декларація суверенітету особистості (Декл.)	153
Регламент душевної спільноти (Регл.)	158
АЛФАВІТНИЙ ПОКАЖЧИК	
ДО СВЯЩЕННОГО ПИСАННЯ	162

Громадсько-політичне видання

Релігійне видання

Шеляженко Юрій Вадимович

РОЗУМІЮ. ВІРУЮ. ЛЮБЛЮ.

**ПРОПОВІДІ МІСІОНЕРА
РЕЛІГІЙНОЇ ВІРИ В НАЙВИЩУ ЦІННІСТЬ ЛЮДИНИ**

Відповідальний за випуск, редагування,
коректуру, оформлення, комп'ютерний набір
та верстку: Ю. В. Шеляженко.

Підп. до друку 05.06.2013 р. Формат 60х84/16.
Папір офсетний. Друк лазерний. Гарнітура Олд Нероу.
Умовн. друк. арк. 9,8. Обл.-вид. арк. 6,0.
Наклад 500 прим. Зам. № 10.

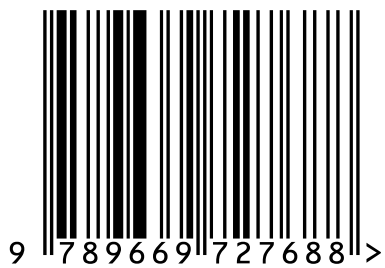
Видавець Шеляженко Юрій Вадимович,
вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82, м. Київ, 01042.
Тел. +38 (097) 317-93-26, факс +38 (044) 529-04-35.
E-mail: yuriy.sheliazhenko@gmail.com

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції серія ДК № 4425,
видане Державним комітетом телебачення і радіомовлення
України 22.10.2012 р.

Віддруковано на власному обладнанні.

Храм Божественного Одкровення: www.temple.org.ua

ISBN 978-966-97276-8-8

9 789669 727688 >